

Ai dắt em đi qua nỗi đau

Contents

Ai dắt em đi qua nỗi đau	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	9
4. Chương 04	16
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	66
19. Chương 19	68
20. Chương 20	72
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	82
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27	98
28. Chương 28 (Kết)	103

Ai dắt em đi qua nỗi đau

Giới thiệu

Một lần nữa các bạn đọc được gặp lại cách viết truyện đầy cuốn hút, xoáy sâu vào nội tâm nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dat-em-di-qua-noi-dau>

1. Chương 01

Tâm Lan uể oải bước ra khỏi phòng thu. Hai bên tai của cô luôn có cảm giác bị ù ù liên tục. Số lượng công việc mới bắt đầu được một phần hai so với mọi ngày mà đã khiến cô cảm thấy đuối sức kinh khủng.

Cô nghĩ lại về chuyện buổi sáng sớm của ngày hôm nay. Khi vừa mới tới công ty, cô đã phải chạy ào vào nhà vệ sinh với cơn chóng mặt và buồn nôn ập tới một cách bất thường. Sau cơn nôn khan, cổ họng cô khô rất và vô cùng khó chịu. Tâm Lan lững thững đi tới chân cầu thang để lấy nước uống. Cô thấy trong người một cảm giác khang khác và cổ họng lại bắt đầu nôn nao. Trong suy nghĩ, cô buột miệng cười tủm:” Hay là mình có tin vui nhỉ?”

Vẫn là cảnh sáng sớm như mọi khi, những cô nàng mặc váy ngắn, chân đi guốc cao đang tựa người vào tường tạo dáng hay quàng tay lên vai ôm lấy nhau để khoe đường cong nhìn không mấy thiện cảm, miệng các cô hót líu lo những bài ca với đủ đề tài: nói xấu cô nhân viên này, hay khen nầy khen để anh sếp kia... Cô thở dài khi Hoàng Ngân – một người bạn thân thiết nhất trong công ty của cô, cũng đang “được” mọi người “mổ xẻ” không tiếc bằng những ”lời vàng ý ngọc”.

Cô đi thẳng về phía bình nước đang cách đó chừng hơn ba mét. Nhấn nút kí hiệu trên bình để lấy nước nóng pha café, cô lại ung dung bước về phòng làm việc như thể chẳng có chuyện gì liên quan tới mình. Những cô nàng váy ngắn ngơ ngác nhìn theo, trong đầu họ đang e ngại với ý nghĩ:” Chẳng biết Tâm Lan có nghe thấy những gì mà mình vừa mới nói xấu cô ta hay không nhỉ?” Nhưng họ đã hoàn toàn sai lầm, bởi lúc bấy giờ, bản thân Tâm Lan chỉ hướng tới một điều duy nhất:” Hay là mình đã có tin vui vậy ta?”

Tâm Lan cầm một xấp tài liệu, dạng giấy khổ A4, đã được kẹp lại ngay ngắn xếp vào ngăn tủ kéo rồi khóa lại kĩ càng. Cô sợ những nhân viên xấu bụng sáng nay sẽ làm những việc tiểu nhân để hại cô, và hại cả đồng nghiệp Hoàng Ngân của cô nữa.

Khẽ kéo túi xách đeo lên vai, Tâm Lan rón rén đi cửa sau để rời khỏi văn phòng. Trưa nay, cô không muốn ăn trưa cùng Hoàng Ngân như mọi ngày, cho dù bản thân rất muốn thông báo và nhắc nhở chị đồng nghiệp hãy nên cẩn thận với những ”con ma công sở” vào thời gian tới.

Bước ra ô cửa cuối cùng của tòa nhà cao hơn hai mươi lầu. Ánh nắng gay gắt xộc thẳng tới khiến cô nheo nheo mắt mất vài giây. Cô nhìn lại phía sau, dò xét rất kĩ các ô cửa, vì trong đầu cô nung nấu một ý nghĩ rằng mình đang bị theo dõi. Nhưng chẳng có ai cả, có lẽ tại cô đang quá căng thẳng vì hiện tượng lạ đã xảy ra vào sáng sớm của ngày hôm nay.

Con đường Pasteur ùn ùn xe cộ. Hai bên vỉa hè chủ yếu vẫn là đám khách văn phòng lố nhố ngồi ăn trưa, thì thụp húp chén canh loãng cái đặc nước trên những chiếc ghế nhựa xanh đỏ. Những đóm nắng lọt qua các kẽ lá hay lỗ thủng của tán cây dày đặc, như nhảy rung rinh trên mái hiên nhà cổ, trên những con đường lát bằng gạch đỏ kẻ chéo có phần khập khiễng và những khe hở là phần rêu xanh bám lấy. Nhìn chúng thật buồn tẻ.

Tâm Lan đi bộ hơn một trăm mét dưới tán lá cây xà cừ lớn đủ để che rợp nắng và cơn gió xào xạc thổi qua xoa dịu cơn nóng hừng hực và nỗi lo sốt sắng trong con người cô. Cuối cùng, Tâm Lan cũng đã tìm thấy một hiệu thuốc tư nhân nhỏ nằm nép mình dưới gốc cây bàng già ở gần góc phố. Cô chần chừ chưa vội bước vào ngay. Nếu thực sự có tin vui thì sao chứ? Đây không phải là lần đầu tiên cô mang thai cơ mà. Sao chân tay cô lại lóng ngóng, sao nồng ngực trái của cô lại đập thành thịch nhiều như thế này nhỉ?

Tâm Lan kéo chiếc khẩu trang đang mang trên mặt cao hơn chút nữa, nó che giấu toàn bộ phần miệng và sống mũi cao. Chiếc mũ rộng vành đang đội trên đầu cũng được cô kéo xuống thấp hơn một chút nữa. Cô quay lại phía sau, nhìn nhìn, ngó ngó. Cô sợ có một vài người quen nào đó phát hiện ra hành động của mình, cho dù là “nó” vô cùng tốt đẹp.

Cô gái bán thuốc chừng ngoài hai mươi tuổi, mặc bộ quần áo màu trắng, chiếc mũ trắng trên đầu đã được tháo ra, vài sợi tóc rối bay lòa xòa trước mặt. Vừa nhìn thấy khách hàng, cô gái vội buông muống và phần cơm hộp của mình xuống bàn, chạy chân trần từ bàn ăn ra quầy thuốc. Giọng cô gái vui vẻ.

- Tôi giúp gì được cho chị ạ?

- Làm ơn. Bán cho tôi một que thử. – Tâm Lan giọng nhỏ nhẹ.

- Thử thai à?

Đôi lông mày không được tỉa tót của cô gái nhú lại, giọng có phần đanh đá hơn. Tâm Lan cười gượng rồi gật đầu:

- Phải.

Khi cô gái lấy ra một hộp hình chữ nhật màu trắng xen viền xanh dương bỏ vào túi ni lông màu đen và cẩn thận buộc lại một cách kín đáo. Tâm Lan buột miệng:

- Lấy cho tôi thêm một hộp nữa.

- Vâng .

Cô gái bật cười. Cô đã quá quen với những khách hàng là các cô gái còn trẻ. Họ luôn thế, họ thường mua hai que thử vì họ lo sợ. Họ cần một sự chắc chắn chính xác, hoặc là có, hoặc là không.

Tâm Lan đón lấy túi ni lông đã được buộc kín, vội vàng bỏ vào chiếc túi xách mà quên không xem hạn sử dụng của chúng. Xưa nay, cô nổi tiếng là người cẩn thận. Trước khi bỏ một món hàng nào vào giỏ thanh toán, cô đều có thói quen lật qua lật lại món hàng chỉ để tìm hạn sử dụng của chúng được in ở chỗ nào của hộp bìa. Nhưng lần này thì không, cô phải tìm cách trốn khỏi đây trước đã.

- Cảm ơn cô.

Vừa nhận tiền dư được trả lại, Tâm Lan vội vàng băng qua đường. Cô thở dốc. Nỗi lo sợ cùng sự vui mừng khốn xiết như lần mang thai đầu tiên luôn khiến cô căng thẳng như thế. Chỉ là một cơn nôn khan, chỉ là cổ họng nôn nao và khô rát, nhưng những biểu hiện đó cũng đủ để cô liên tưởng tới lần đầu tiên mang thai bé Nguyên Thảo. Cô lững thững từng bước quay lại tòa nhà cao phía trước.

Dường như, niềm vui chưa rõ ràng này cũng đã khiến cô quên mất cả bữa ăn trưa. Cô chỉ luôn đưa tay lên xoa xoa bụng mình và quên mất việc dạ dày đang gào ráo riết. Cô phỏng đoán. Rồi cô tiếp tục hình dung. Cô chưa chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng tim cô đã đập thành thịch.

Vẫn đang còn nghĩ ngợi và mừng thầm thì điện thoại của cô bắt đầu rung lên. Là một số điện thoại lạ, nhưng rất đẹp, cô lại phỏng đoán:” Có lẽ là một khách hàng muốn quấy rầy cô vào giữa giờ nghỉ trưa đây mà.”

- A lô, Tâm Lan xin nghe.

- Em bị làm sao mà lại đi mua thuốc thử? Giấu chị chuyện gì à?

- À. Chị Hoàng Ngân ạ?

Tâm Lan dáo dác nhìn ngang dọc, Hoàng Ngân chắc hẳn phải đang ở đâu đó quanh đây. Cũng chẳng có điều gì là khó hiểu khi Hoàng Ngân lại hỏi thẳng cô như vậy. Từ xưa đến nay, hề cô có biểu hiện gì khó

chịu trong người dù là nhỏ nhất thì Hoàng Ngân cũng hỏi han, lo lắng và chăm sóc cho cô tận tình. Hoàng Ngân lấy tư cách là một đồng nghiệp tốt bụng, thân thiện và quý mến cô. Nhưng trên hết, Hoàng Ngân yêu đơn phương Hoàng Minh - người chồng hiện tại của cô từ thời còn là sinh viên. Tâm Lan luôn tin, Hoàng Ngân không có ý lợi dụng mình để có cơ hội gần gũi Hoàng Minh. Ngược lại, cô còn vô cùng thân thiết và kể chuyện gia đình cho Hoàng Ngân nghe, rất tỉ mỉ.

- Gớm! Em nhìn qua bên đường đi, chị đang ở đối diện đó. Nhà hàng ăn của Nhật em à.

Cô quay lại nhìn vào quán ăn bên kia đường và thấy ngay Hoàng Ngân đang dùng bữa trưa với một chàng trai lạ. Giọng Tâm Lan lại nhỏ nhẹ:

- Bắt quả tang nhé! Em tha đấy! Anh chị dùng bữa trưa đi, lát về công ty mình kể chuyện.

- Được rồi! Em cũng ăn trưa đi nhé! Xin lỗi em. Chị rời phòng thu rồi đi với bạn luôn nên không kịp nhắn tin cho em.

- Không sao ạ.

Tâm Lan gơ tay vẫy vẫy chào Hoàng Ngân và chàng trai lạ rồi lại bước đi. Trong suy nghĩ của cô, cô cũng chẳng muốn tò mò việc phải giải đáp câu hỏi chàng trai lạ kia là ai? Một phần vì cô biết tổng, đó chỉ là một trong những chàng trai “xui xẻo” khi hẹn hò cùng Hoàng Ngân, bởi chắc chắn kết quả của nó không bao giờ là voan trắng, nến thơm hay những bữa tiệc mừng hạnh phúc lứa đôi. Xưa nay, cô đã quá quen với những chàng trai lạ, cứ đến rồi lại đi mà Hoàng Ngân chia sẻ như thế này rồi. Một phần còn quan trọng hơn nữa là, hiện tại cô luôn nghĩ mình đang mang thai.

Cả buổi chiều trôi đi, Tâm Lan chần chừ mỗi khi nhìn vào chiếc túi xách đang nằm trên bàn làm việc. Cái cảm giác chờ đợi, nó thật là hồi hộp và thú vị làm sao!

Thừa nhận là cô đã rất lắng nghe những gì mà Hoàng Ngân kể về người đàn ông mới, đồng ý là cô đang gặt đầu lia lịa với những ý kiến đóng góp trong bản tài liệu sẽ được phát thanh vào chương trình bạn nghe đài tuần sau..., nhưng những điều đó chỉ đi đến một kết luận cuối cùng rằng, Tâm Lan chẳng hiểu gì về tất cả những giải bày tâm sự hay bất kể một thảo luận nào đang được đề cập đến.

Cô gơ tay đồng ý với ý kiến đóng góp của người đồng nghiệp đã nói xấu mình vào lúc sáng. Cô gặt đầu lia lịa khi được giao nhiều công việc hơn so với mọi ngày ... Nhưng thực tình, cô thấy kệ tất cả.

Bởi những người phụ nữ khi biết mình đang mang thai, họ chẳng còn thiết tha bất kể một thứ gì ở trên đời nữa.

2. Chương 02

Cô uể oải rời khỏi tòa nhà sau buổi chiều làm việc không lấy gì là hiệu quả. Cô phải đi chợ mua đồ ăn tối. Cô cần phải tới trường mầm non đón bé Nguyễn Thảo về nhà. Cô còn phải vào bếp, dọn dẹp nhà cửa, tắm rửa hay giặt đồ..., và cả điều bí mật đang ẩn giấu ở trong chiếc túi xách màu trắng sữa được để trong cốp xe nữa. Cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh như không hề có chuyện gì.

Tâm Lan đặt chân vào một khu chợ tự phát có diện tích khá nhỏ ở gần công ty. Cuộc cãi nhau của những người phụ nữ trung niên làm đầu óc cô thêm choáng váng. Họ khua môi múa mép với nhau. Họ mang tất cả họ hàng tổ tiên từ nhiều đời trước ra để chửi. Những động tác quơ chân quơ tay cũng vô cùng khó hiểu và thô kệch. Họ không phải là người gốc Sài Gòn. Đó là hai người phụ nữ mang dáng dấp của tầng lớp lao động chân tay. Tắm áo nâu đã sờn vai và hai chiếc ống quần cũng nhăn nhúm lại phần gấu dưới. Những gã làm mướn bốc vác thùng hàng trong khu chợ này vẫn mải miết với công việc của mình. Những cô bác gái bán hàng cá tôm vừa rướn người lên xem hai người phụ nữ đang cãi nhau nhưng miệng không quên tiếng rao hàng gọi khách vang lanh lảnh.

Đây không phải lần đầu tiên Tâm Lan bắt gặp một câu chuyện tương tự như thế ở các khu chợ lớn nhỏ hay con đường hẻm dẫn về lối chung cư... Nếu như chuyện này xảy ra vào những tháng ngày trước, dường như Tâm Lan sẽ chẳng cảm thấy lạ lẫm gì, bởi chúng xảy ra như một thói quen được lập trình sẵn và bắt buộc phiên chợ nào cũng phải có một vài cuộc ẩu đả hay lời qua tiếng lại. Thế nhưng hôm nay, Tâm Lan lại cảm thấy khó chịu và buồn bực trong người. Cô đưa tay sờ bụng và nhìn khuôn mặt cùng những nếp nhăn cau có của hai người phụ nữ. Thoáng qua ý nghĩ, cô không biết sau này mình có giống những người đàn bà đó không: to tiếng, chửi bậy, vung tay hay đá chân...

Tâm Lan vốn dĩ rất dịu dàng, nhẹ nhàng, cách cư xử luôn có thái độ chừng mực và được nhiều người yêu quý. Nhưng rồi thời gian, hoàn cảnh sống, tác động của môi trường công việc hay những mối quan hệ trong xã hội liệu có làm cô thay đổi?

Cô nghĩ về Hoàng Minh, về bé Nguyên Thảo hay đứa bé đang mang trong bụng. Cô nghĩ tới vị sếp đã già, cô bạn Hoàng Ngân hay các cô gái trẻ với những âm mưu toan tính trong đầu. Dòng suy nghĩ miên man về số phận của những người phụ nữ, những người có tác động tới cuộc sống của bản thân đã kéo cô cùng túi đựng thức ăn rời khỏi khu chợ chật hẹp từ rất lâu.

Tâm Lan nhận ra anh và Kiều Thanh ngay lập tức, khi cô vừa mới lách qua được đám người chen chúc để queo vào một con hẻm nhỏ, đó là lối đi tắt về nhà nhanh chóng nhất khi phố xá đang vào giờ cao điểm để kiếm chút thời gian và lo cho bữa cơm chiều được thêm ngon, thêm ngọt. Cô gọi tên anh rất lớn, nhưng anh không trả lời. Cô cố gắng dốc nốt phần hơi còn lại sau ngày làm việc căng thẳng để gọi lớn tên anh thêm một lần nữa. Lần này, không những anh không trả lời mà còn cười nói rất tươi, vòng cánh tay chắc khỏe ôm lấy vòng eo của người đàn bà bên cạnh. Họ cùng bước đi rất nhanh trên vỉa hè bên con đường đối diện. Kiều Thanh giơ tay khẽ đón lấy bông điệp màu vàng sẫm vừa mới rụng đang bay lảo đảo trong cơn gió chiều với vẻ nâng niu, chăm chút. Anh cười mỉm, với tay lên cành điệp gần nhất, bứt một nhánh điệp còn tươi nguyên, cài nhẹ lên mái tóc Kiều Thanh. Hai người cụng đầu vào nhau, cười ẩn ý, rồi lại vội vã bước đi.

Mắt cô trân trân nhìn theo bóng dáng của hai kẻ ngoại tình mới bước ra từ một khách sạn hạng sang ngay trung tâm quận nhất. Cô cảm nhận được nụ cười hạnh phúc của cặp tình nhân lén lút này.

Cũng giống như thời thơ ấu, cô không thích ăn bắp mà bà Xuân - mẹ của cô, tự tay trồng ở ngoài vườn. Thỉnh thoảng vào buổi tối, cô lại cùng một vài đứa trẻ ở làng lén lút lên bãi, bẻ trộm những bắp non về nướng. Mùi thơm của bắp non luôn quyến rũ cô và đám trẻ nghịch ngợm. Một đứa bạn cười ngật: "Đồ đi trộm về ngon hơn đồ nhà, các bạn nhỉ?"

Đôi mắt trong veo, sáng như hai viên bi ve ngày nào của cô bỗng như bị phủ bởi một lớp sương mù, mờ đục. Đúng lúc đó, còi xe máy kêu inh ỏi từ phía sau đổ dồn lên phía cô như thác lũ, những câu mệnh lệnh hằn học của giọng Bắc, giọng Trung hay Nam lẫn lộn đầy giận dữ. Họ như những con thú hoang đang gầm gừ, dọa nạt một con mèo bé nhỏ. Đôi vai cô run rẩy và đôi mắt có phần hoảng loạn đang hướng về phía bên kia đường cũng gần như bật khóc.

- Cô kia. Có đi mau không hả?...

- Trời đất ơi, cô này rõ là vô duyên ghê gớm. Nhìn ai thì tránh lên vỉa hè mà nhìn chứ, không thấy mình giống như tảng đá chặn giữa lòng đường thế này à?...

Trong thoáng một vài giây, cô như pho tượng đứng chết lặng giữa lòng đường chật hẹp, giữa biển người vội vã, giữa cả tá đại dương tiếng ồn hay những xa mạc rộng lớn đầy bụi bặm và dơ bẩn. Chiếc mũi nhỏ nhắn sứt sứt, cô ho hắng một tiếng rất nhỏ, đồng thời cúi đầu về xin lỗi. Nhưng quái thay, đoàn người đang đi cùng cô trên con đường này lại cố tỏ vẻ không hiểu sự hối lỗi đó, một người phụ nữ bịt chặt khẩu trang che kín gần hết khuôn mặt, vẫn cố thét lên, giọng nói ẩn chứa sự sốt ruột và bực mình:

- Còn đứng ì ra ở đấy nữa. Cái cô này thật kì lạ, hay là bị khủng rồi. Cô có biết, mình đang góp phần vào việc ùn tắc giao thông không vậy?

Vừa dứt lời, người phụ nữ bịt chặt khẩu trang lại cố lên ga. Cô lặng lẽ cúi thấp đầu xuống một chút rồi vòng xe quay sang bên đường. Ngay lập tức, người phụ nữ bịt khẩu trang ban này, tiến tới ngang hàng với cô, đầu chiếc xe Click của cô ta va chạm ngay với chiếc Vespa trắng, để lại những vết xước đen dài, đầy bùn đất. Những miếng đậu trắng và những trái cà chua đỏ rực vỡ nát nằm bết giữa lòng đường. Cô ngày ra

nhìn chỗ thức ăn bị hư hỏng đó một cách bất động. Cô cũng không nghe thấy lời xin lỗi lí nhí từ cổ họng với vẻ đầy miễn cưỡng của người phụ nữ kia. Cô càng không hay biết, dòng người ban nãy đã bỏ xa chỗ cô đang đứng hàng kilomet đường dài. Tinh thần hoảng loạn, hành động càng thêm phần lúng túng, run rẩy, cô buộc mình phải xuống xe và từng bước chậm rãi tấp vào lề đường.

Đứng dưới tán lá xanh và màu điệp vàng rải khắp dưới chân, lòng cô lại dấy lên một sự ghen tị ghê gớm. Bây giờ, cô mới nhớ đến chiếc Nokia nằm trong túi xách, đôi tay búp măng nổi lên những đường gân xanh run rẩy bấm số. Giọng nói thân thương của cô trực tổng đài quen thuộc nói liên tục, phản bác lại cô. Cô thở dài, cánh tay từ từ buông thõng khỏi tai nghe, nhìn xa xăm về hướng đi của đôi tình nhân vụng trộm, vai kề vai, má kề má đã lướt qua đây từ lâu lắm rồi.

Kiều Thanh suốt chục năm qua chẳng hề thay đổi. Khuôn mặt cô ta có vẻ chững hơn đôi phần, nhưng vẫn vô cùng quyến rũ và lấy được thiện cảm từ đám mây râu. Vòng eo thon gọn ở tuổi ngoài ba mươi cùng vòng một nảy nở mà nhiều người hay ví von là ngọt ngào như chocolate. Tâm Lan sứt sùi. Không phải vì cô không đẹp bằng cô ta. Mà vì vị trí đứng trong trái tim của Hoàng Minh là Kiều Thanh, chứ không phải ai khác.

Tâm Lan đưa tay rờ rờ trên bụng mình. Chẳng ai biết cô đang nghĩ gì. Chỉ có vài chú xe ôm và một đám học sinh đang đứng chờ xe buýt nhìn cô với ánh mắt thăm dò đầy khó hiểu.

Mặt trời bắt đầu dịu nắng, cả một vùng trời phía tây của thành phố mang màu đỏ ung tạo cảm giác cho con người ta thêm phần sợ hãi, cô đơn và luôn tìm cách chạy trốn. Nước mắt, nước mũi lấm lem trên khuôn mặt tái nhợt và trắng xanh, Tâm Lan từ từ đứng dậy và lên xe ra về.

Đường thành phố đã lên đèn, một màu vàng lợt hắt xuống khoảng không tạo cảm giác như chốn không gian này đã bị bỏ hoang từ rất lâu, từng con hẻm mọc rêu xanh và vẫn mùi ẩm mốc. Thoáng sau một luồng suy nghĩ miên man về cảnh tượng đã tận mắt chứng kiến ban chiều, cô chợt rùng mình thêm một lần nữa, bàn tay như siết chặt hơn, chiếc xe trong giây lát đã chuyển vận tốc nhanh đến chóng mặt... Thân hình cô như nép lại trong chiếc áo sơ mi màu vàng chanh rộng, bay lũng bùng trong cơn gió ngược chiều. Bóng cô hòa vào dòng người hối hả, ngược xuôi...

Bé Nguyên Thảo đang ngồi ở chiếc ghế đá được kê ngay trước cổng. Con bé có phần đã đói bụng và sốt ruột khi chẳng thấy ba Hoàng Minh hay mẹ Tâm Lan tới trường đón mình. Vừa nhìn thấy bóng dáng chiếc xe trắng và dáng người Tâm Lan từ đầu con hẻm đang tiến vào, bé Nguyên Thảo đã nhảy cẫng lên, miệng í ới chào cô.

- Nguyên Thảo!... - Cô ôm con vồn vã. - Mẹ xin lỗi. Mẹ tới trễ, thế ai đã đưa con về nhà?

- Sao mẹ Lan khóc? Ai bắt nạt mẹ Lan của con? - Con bé đưa đôi bàn tay lóng ngóng, có phần ầm áp vuốt ve khuôn mặt của cô. - Bác Hoa đón bạn Sóc, thấy trễ nên đưa con về nhà luôn. Mà nhà bác Hoa đang có khách nên con không ở lại đó chơi nữa.

- Bé Thảo của mẹ ngoan lắm. Mà làm gì có ai dám bắt nạt mẹ Lan của con cơ chứ! Phải không nào? - Cô vừa cười hì hì đẩy gượng gạo, vừa đưa tay vuốt lại những lọn tóc xoăn mềm của đứa con gái đang ướm nhẹp và dùng khăn lau mồ hôi trên vầng trán lấm tẩm nước của nó. Cô nói tiếp. - Ngoan nào, bé Thảo mở cổng đi, mẹ con mình cùng vô bếp nhé! Ba Minh sắp đi làm về rồi đó.

- Dạ.

Mắt con bé như sáng hẳn lên khi Tâm Lan nhắc tới cụm từ: "Ba Minh đi làm về". Vóc dáng nhỏ nhắn của con bé trong chiếc đầm hồng búp bê và lưng đeo ba lô, đang cố sức đẩy cửa cổng sắt mở toang ra để cô dắt xe đi vào. Lần nào cũng vậy, Tâm Lan nói hai mẹ con sẽ cùng mở cổng, nó cũng nhất quyết một hai không chịu. Con bé cứ lạnh chanh và cố sức để làm. Đến khi hai cánh cửa cổng mở toang ra, nó thở hồng hộc rồi tự vỗ tay khen mình giỏi. Cô lại khen con bé thêm lần nữa, nó cười tít mắt, trông đáng yêu vô cùng.

Trong khi đó, cô lại đứng ngăn người ra bên chiếc xe: "Ba Minh nào đi làm chuẩn bị về nhà cơ chứ? Ba Minh của con đang lừa dối mẹ con mình, ra ngoài lén lút ngoại tình kia kìa." Cô thiết nghĩ, nước mắt lại ứa ra vội vã. Những giọt nước mắt lấp lánh trong buổi chiều tà.

Ôi, trẻ con thật dễ bị lừa gạt. Và cả những người phụ nữ nữa, họ quả là rất giỏi khi dỗ dành trẻ con và tự

đánh lừa để an ủi chính bản thân mình. Người ta vẫn bảo:” Người đàn ông giỏi là người biết làm cho người phụ nữ của mình cười. Nhưng người phụ nữ giỏi phải là người biết quên đi người đàn ông đã làm mình cười”.Giờ thì, cô buộc mình phải nuốt nước mắt.

Sau khi bé Nguyên Thảo về phòng mình tự tắm rửa và bầu bạn với những con búp bê tóc rối màu vàng hoe, thì cô cũng vội vã trở về phòng và tự giam mình vào đó. Để chiếc túi xách lên bàn nằm việc, cô xả vào chiếc giường lò xo và nằm úp mặt xuống gối. Một vài giây sau, cô lắc lắc đầu như đang khiển trách bản thân, từ từ trở mình nằm ngửa ra.

Tiếng khóc bắt đầu rầm rứt vang lên. Tâm Lan quay mặt ra phía ô cửa sổ, bầu trời nhập nhoạng một màu tối đen. Dáng người nhỏ nhắn của bác Trương - trưởng khu phố đang cầm chiếc gậy tre thẳng dài, đi lần lượt tới từng cột điện để nhấn nút mở công tắc đèn đường. Đường như, lượng ánh sáng yếu ớt đang dần được thấp lên ở phía ngoài kia càng làm nổi buồn trong cô trải dài như vô hạn. Ánh đèn vàng mỗi chiều về như một cách báo hiệu cho sự sum vầy của mỗi gia đình sau một ngày mưu sinh vất vả. Nơi ấy có vòng tay của mẹ cha, có tiếng nói cười thơ ngây của những đứa trẻ, họ đang quay quẩn bên bàn ăn với món đồ thơm ngon hay từng chén cơm trắng ngần nghi ngút khói.

Tâm Lan cảm thấy lòng mình xót xa. Khi điện đường ngoài kia đã thấp hết đèn mà căn phòng khách của gia đình cô vẫn chưa được lau chùi dọn dẹp, căn phòng bếp vẫn lạnh tanh không tiếng động của xoong nồi hay bát đĩa, đứa con gái của cô vẫn chưa được bàn tay của người chồng về tắm táp và nô đùa trong bồn tắm như mọi hôm...

Tiện tay đưa sang bên, Tâm Lan úp luôn chiếc hình nhỏ của gia đình xuống mặt tủ gỗ. Nó đập vào mắt cô như một trái ớt cay mơn mớn chà xát đến rất đau. Một mùi đàn ông quen thuộc phả vào chiếc mũi nhỏ xinh, cô hà hít và cười nhẹ. Nụ cười mang theo nước mắt với niềm đau.

Cô lại đưa tay sờ sờ bụng mình, nó vẫn còn rất phẳng. Cô tránh cái nhìn nhưng không thể nào ngăn cản nổi những dòng suy nghĩ miên man về phía chiếc túi xách đang nằm ở trên bàn nơi góc phòng kia. Cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì vào bụng cả. Cô có quyền hành hạ bản thân, cô có quyền trừng phạt người chồng đáng trách, nhưng còn bé Thảo, còn cả đứa nhóc mà cô vẫn nghĩ nó đang nằm trong bụng mình nữa, chúng đều là những mầm non mà cô chăm sóc và hết mực thương yêu. Chúng là niềm tin để cô sống, là điểm tựa để cô dựa vào. Chúng là tài sản vô giá mà không gì có thể đánh đổi được. Nghĩ đến đó, cô như con cá bị hắt lên bờ đang cố lật mình từng chút từng chút nhích về nơi có nước để cứu vớt sự sống của bản thân. Đôi chân đặt xuống sàn nhà lạnh lạnh, hai bàn tay cô lần mò bám lấy bức tường và tìm nút nhấn công tắc điện cầu thang. Cô phải đi nấu ăn, những đứa con của cô đang đợi.

Đó là một Tâm Lan mạnh mẽ và luôn yêu hết mình.

- Mẹ Lan ơi, ba Minh về. - Tiếng bé Nguyên Thảo trong vắt, vui mừng. Con bé vừa ôm cô nàng búp bê, vừa chạy vội ra ngoài cổng, hét lớn. - Ba Minh về, ba Minh đã về.

- Ủ! - Anh cười rạng rỡ. Một tay dắt chiếc xe, một tay xoa đầu con bé. - Thế Nguyên Thảo của ba bữa nay đi học có ngoan không?

- Dạ, ngoan ạ.

- Thế bữa nay, mẹ Lan và bé Nguyên Thảo cùng nhau vào bếp nấu món gì nào?

Bé Nguyên Thảo vội gãi đầu, cái miệng cọt quẹt vào đầu con búp bê rồi lắc nguầy nguậy. Con bé lí nhí trong cổ họng:

- Con không biết. Mẹ Lan nói nhức đầu, đi làm về rồi vào phòng ngủ luôn. Ba Minh biết ai bắt nạt mẹ Lan không? Con hỏi mà mẹ Lan bảo, đồ ai dám bắt nạt mẹ Lan của con. - Bé Nguyên Thảo hồn nhiên kể lại sự việc một cách ngoan ngoãn.

- Không sao đâu, mẹ Lan chẳng bắt nạt người khác thì thôi chứ ai dám bắt nạt mẹ Lan nhà mình. Nguyên Thảo về phòng chơi ngoan nhé. Lát ba qua phòng chơi với con sau.

Hoàng Minh nhú chân mày rồi khóa cổng lại.

Tâm Lan đã đứng trong phòng bếp, cặm cụi với việc làm đồ ăn. Cô nói rất nhỏ, nhưng không quay người lại:

- Anh mới về à?

Cô hỏi một câu như không hỏi. Tại sao không phải là: "Anh mới đi làm về à?" như mọi hôm nhỉ? Cô cười mĩa mai, rồi lại cặm cụi cắt tỉa những củ cà rốt và trái dưa leo.

- Ủm! Thưa vợ là anh đã về nhà. Thế hôm nay ở cơ quan lại có ai bắt nạt vợ anh nữa à?

Hoàng Minh đi tới. Anh ôm cô từ phía sau. Cô thoảng rùng mình, cô luôn có cảm giác vòng tay ôm của ngày hôm nay không còn "chặt" nữa. Cô khẽ nghiêng đầu sang một bên, né tránh nụ hôn vào bên bầu má thơm mát mịn mềm từ người chồng. Cô vẫn không nhìn anh, chậm rãi, nói từng từ rành mạch.

- Cẩn thận con dao thái đồ ăn. Em phải làm bữa tối, anh về phòng nghỉ ngơi rồi tắm rửa, còn phải ăn tối sớm nữa, nếu không con bé Thảo sẽ không đủ thời gian làm bài tập về nhà đâu. Ngày mai đi học, nó sẽ bị cô giáo phạt mà tội nghiệp.

Anh không hiểu lí do vì sao thái độ của Tâm Lan lại khác hẳn với mọi ngày. Anh giả bộ cần nhằn với giọng điệu vô cùng dễ thương.

- Rõ ràng là bữa nay đã có người to gan dám bắt nạt cô vợ đáng yêu của tôi mà...

Tâm Lan nghe vậy liền nhúu chân mày lại, đôi mắt đỏ hoe và có phần sưng mọng lên một chút, nhưng cô kiên quyết cúi gầm mặt xuống. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc thớt nhựa màu trắng, miếng thịt bò màu đỏ đã bị đông thành đá vừa lấy ra từ ngăn tủ lạnh cùng con dao inox sáng lóe. Hoàng Minh nhún vai như thể chẳng có chuyện gì và vỗ vỗ vai Tâm Lan:

- Ngoan nào, vợ ơi. Chuyện đàn bà ở công sở thật là rắc rối. Nếu không thích, em cứ ở nhà chăm con cho tốt, hiểu không? Em đi làm kiếm có được bao nhiêu mà công việc thì vất vả. Một giám đốc như anh mà không nuôi nổi hai mẹ con em à?

Dứt lời, anh đứng đĩnh từng bước một rời khỏi căn bếp. Tâm Lan từ từ quay người lại nhìn theo dáng anh. Dù cho có chuyện gì tồi tệ sẽ xảy ra ngay sau đó, dù cho anh có thừa nhận rằng mình đang hẹn hò với người tình cũ Kiều Thanh, thì cô cũng phải nhìn thấy bóng dáng anh. Đã một ngày rồi, cô rất nhớ anh.

Nhưng hành động đó lại đi ngược với những gì bản thân cô tưởng tượng. Ngỡ tưởng là, chỉ cần nhìn thấy tấm lưng bần rộng kia của anh cũng đủ để nguôi ngoai nỗi nhớ trong cô. Nhưng ngược lại, giọng cô như vỡ ra.

- Anh Minh!

Anh khựng chân, quay lại, miệng nhoẻn cười:

- Cuối cùng cũng phải làm nũng với chồng rồi đúng không? Nói cho vợ biết, không có người chồng nào chiều vợ mình bằng anh đâu đấy nhé!

- Không. – Tâm Lan lắc đầu. - Ý em là, hai chiếc tất anh đang mang, chúng bị lẫn lộn bên chân trái và bên chân phải từ sáng tới giờ à? Em nhớ là, tối hôm qua do sơ ý, khi vừa sơn móng tay xong thì chuẩn bị đồ đi làm cho anh vào sáng nay nên bị dính lại một vết son màu. Và chiếc tất đó phải ở bên trái, nhưng lúc này nó lại ở bên phải.

Không phải Tâm Lan quá kĩ lưỡng và dò xét anh từng li từng tí. Trong suy nghĩ, cô chưa và càng không có ý định tìm kiếm một sự khác biệt nào trên cơ thể anh so với lúc sáng khi anh rời khỏi nhà. Chỉ hoàn toàn là do vô tình thôi. Cô cúi đầu. Đôi mắt cô sưng đỏ mọng. Và rồi cô phát hiện ra chi tiết nhỏ ấy.

- Hừm. – Hoàng Minh ậm ừ nhưng không nói gì thêm nữa. Nhưng Tâm Lan thì không, cô đã phát hiện ra nét mặt anh thay đổi.

- Và cả vai áo phía sau của anh... nó có... có...

- Có gì? – Hoàng Minh quay đầu lại, anh lấy tay kéo kéo tấm lưng áo lên nhưng chỉ thấy một màu trắng với sọc đen. - Có cái gì đâu? Mà sao mắt vợ anh lại đỏ hoe lên thế kia?

- Áo anh có vết son môi màu đỏ tươi. Em... em không dùng màu son đó...

Hoàng Minh đứng ngây người. Vì sao Kiều Thanh lại làm điều đó trên vai áo anh? Vì sao anh lại vô ý đi nhầm tất sau lúc hẹn hò? Anh phải giải thích làm sao đây?

- Anh đừng nói gì cả! Hãy lặng im... - Tâm Lan tỏ ra bình tĩnh nói.

- Anh...

- Được rồi. Được rồi. – Cô tiếp tục đưa đôi tay ra trước mắt như muốn xua đuổi. Những ngón tay trở lên cứng đờ mang vẻ lóng ngóng. – Anh biết đấy. Nguyên Thảo đang ở nhà. Đừng nói gì cả. Làm ơn. Anh hãy để nó nghỉ, anh luôn là một người ba tuyệt vời.

3. Chương 03

Sau trận cãi vã lúc chiều trong phòng ngủ, Tâm Lan vẫn tin rằng đêm nay chồng cô sẽ trở về, vẫn ôm cô trong vòng tay ấm áp thường ngày, vẫn kể cho cô nghe những câu chuyện hài hước trước khi đi ngủ. Rồi anh sẽ lắng nghe cô cần nhắc về công việc ở nhà hay đứa con gái đáng yêu xem hôm nay nó đi học có ngoan, có chịu ăn uống nhiều không, hay cô sẽ nói xấu cho anh nghe về một ai đó ở công ty đã làm cô khó chịu. Và anh sẽ xoa đầu cô như dỗ dành một đứa trẻ, còn cô sẽ rúc đầu vào ngực anh cười khúc khích để làm nũng như thường ngày. Nhưng hôm nay, căn phòng ngủ yên ắng và im lìm, cả không gian chìm lặng trong màn đêm đen bủa vây đặc quánh. Không có hình ảnh của anh, không có tiếng cười của anh, cũng chẳng có hơi thở quen thuộc hay những cái vuốt ve nồng nàn. Chỉ có tiếng tích tắc đồng hồ chậm rãi gõ nhịp thời gian, hay tiếng kêu ong ong phát ra từ tủ lạnh, nghe buồn lạc lõng, vẻ đầy uể oải.

Tâm Lan áp chiếc gối ngủ của anh vào lòng mình, mùi cơ thể đàn ông nồng nồng quen thuộc làm cô bật khóc sau những tiếng nấc dài. Cơn gió đêm lạnh buốt từ cửa sổ ứa vào khiến đôi vai gầy kia khẽ rung lên như cánh hoa mỏng dập dờn trước gió; làn da trắng mịn màng cũng khẽ nổi mẩn và co lại rúm rỏ, cô buột miệng xuyết xoa. Cô khóc vì tất cả, vì chồng, vì con, vì tình yêu sau bao nhiêu năm chôn giấu nay sắp vỡ làm tứ mảnh chỉ vì có kẻ thứ ba. Cô khóc vì cảm thấy mình bất lực trước cuộc sống, trước người đàn bà xấu xa kia đã cướp đi người chồng của mình, người cha của con mình. Cô cảm ghét mọi thứ đang diễn ra xung quanh, cứ vận động như bấy lâu nay nó vẫn thế mà để mình cô lạc lõng, ứ đọng và lơ lửng giữa màn đêm đen.

Điện thoại im lìm, Tâm Lan đã gọi cho anh đến cả chục lần rồi mà vì sao anh vẫn khóa máy. Tâm Lan vẫn giữ một niềm tin nơi anh: anh sẽ trở về. Dẫu đêm nay, anh có say đến mềm nhũn cả người thì cô vẫn không một tiếng trách than. Dẫu đêm nay, anh có mắng nhiếc chửi rủa thì cô cũng can tâm, tình nguyện. Chỉ cần anh trở về với chiếc áo sơ mi đang bận không chút mùi nước hoa con gái, không một vết son môi khác màu son mà cô vẫn thường sử dụng. Cô chỉ cần có thể thôi. Rồi cô tin và nghĩ anh đang ngồi ở một quán nhậu nào đấy gần nhà, anh đang suy nghĩ về việc làm sai trái của mình với vợ với con bằng cách dốc cạn những chén rượu đắng chát đến cháy họng. Anh sẽ về, nhất định thế. Cô khóc nức lên khi vạch kim đồng hồ cứ từ từ dịch chuyển. Gần một giờ sáng rồi.

Chồng thư của độc giả vẫn xếp đầy trước bàn làm việc. Tâm Lan đưa cái nhìn mệt mỏi về phía chúng và lắc đầu lia lịa. Cô không còn tâm trạng nào để chia sẻ với những người xung quanh hay giải đáp những thắc mắc thường ngày. Bản thân cô còn đang bất lực và mỗi tích tắc kim đồng hồ qua đi, cô như bị lún sâu thêm vào vũng bùn tuyệt vọng. Cô chán chường thu gọn chúng rồi cất vào ngăn kéo.

Cô với tay rút lấy vài mảnh khăn giấy ở trong một chiếc hộp nhựa để bên bàn gỗ lau nước mắt. Chiếc túi xách màu trắng vẫn nằm im ỉm trên bàn, cô hơi bồn chồn chút ít. Nhưng cô nghĩ, thời điểm này không hề thích hợp khi bản thân đã gần như rất chắc chắn về điều đó.

Cô khẽ đặt bàn chân xuống nền nhà lạnh buốt rồi lại rút rè nhấc lên. Cô muốn sang phòng đứa con gái để thấy lòng mình bớt cô đơn và trống trải, để hít hít hơi ấm từ bầu má sữa và đặt nụ hôn lên vàng trán thông minh của nó. Đêm qua, Hoàng Minh đã không làm việc đó như thường ngày, hẳn là con bé sẽ thấy thiếu

vắng bởi với nó đó đã là một thói quen không thể nào từ bỏ. Cô kéo vội chiếc áo ngủ của anh choàng lên người rồi bước xuống khỏi giường. Trong ánh đèn ngủ buồn hiu hắt, bóng dáng cô trải dài xuống nền nhà, một vệt đen đơn độc đến đáng thương.

Hoàng Minh đang cúi người hôn nhẹ lên bầu má của con bé. Cô lấy bàn tay lạnh của mình bịt miệng vì tiếng khóc vỡ ra trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà cả đêm trông ngóng, bàn tay còn lại bấu chặt vào thành cửa để đôi chân run rẩy đừng quy xuống. Cô biết, anh sẽ trở về mà.

Hoàng Minh im lặng đưa cái nhìn lạnh nhạt về phía cô. Ánh mắt cô ngơ ngác nhìn lại anh, cảm xúc trong lòng trào dâng bỗng bị hẫng hụt như kẻ trượt dốc. Anh giống như kẻ dội thêm gáo nước lạnh vào mặt cô, không thương tiếc.

- Anh về từ lúc nào, em không hay?

- ...

- Anh về phòng tắm nhé, em sẽ lấy đồ cho anh.

- Ừ.

Với Hoàng Minh, một từ đáp trả như vậy là đủ, thậm chí là dư thừa đối với người vợ của mình trong đêm nay. Anh ngoái lại nhìn khuôn mặt trẻ thơ của đứa con gái một lần nữa, đôi môi màu mận đào của nó vẫn chúm chím cười mỉm. Anh thấy hạnh phúc lẫn nhói đau, cảm xúc trong anh cũng dường như đang đảo lộn. Bước chân anh rất khẽ, không để tiếng đế giày nện xuống nền nhà làm con bé tỉnh giấc. Anh nghiêng người né tránh, không để vai cô chạm phải người mình. Sâu thẳm trong lòng, anh sợ nhìn vào đôi mắt của Tâm Lan – một tâm hồn dễ bị tổn thương ẩn giấu bên trong vẻ bề ngoài luôn cố tỏ ra cứng rắn.

Trong anh, Tâm Lan đẹp dễ, sáng trong như pha lê. Không biết bao nhiêu lần nằm cạnh người tình cũ, anh đã nguyện rửa bản thân mình là một thằng khốn nạn. Không biết bao nhiêu lần ngắm đứa con gái đáng yêu, anh trách than phần nộ vì những gì mình đang phản bội lại người vợ hết mực yêu thương chồng con. Những dòng nước lạnh buốt đến tê tái dội dọc cơ thể như đánh thức những giác quan sâu kín nhất của người đàn ông càng làm anh bật khóc trong phòng tắm. Giọt nước mắt đàn ông lấp liếm sau những điều xấu xa và tội lỗi.

Qua khe cửa, Tâm Lan vẫn ngồi bó gối trên giường, cô hướng cái nhìn về cửa phòng tắm. Trong đôi mắt ấy, có sự yêu thương, có phần chờ đợi, cũng có cả sự quan tâm lẫn trách móc. Điều đó càng làm anh tìm cách lẩn trốn, không muốn bước chân ra khỏi phòng tắm, không muốn phải đối diện. Xin lỗi ư? Hay là thừa nhận? Chưa bao giờ anh thấy mình hèn nhác như lúc này.

Tâm hồn Tâm Lan đẹp, tâm hồn Tâm Lan sáng, ở con người cô như phát ra một thứ ánh sáng rất trong, rất lành. Nơi ấy khiến đôi mắt anh nheo nheo mỗi khi nhìn lại, không dám tiến gần, thứ ánh sáng ấy sẽ soi rõ con người anh, lột tả một cách trần trụi bộ mặt đốn hèn của kẻ lừa dối như anh.

- Anh sẽ cảm lạnh, anh Minh à.

- Ừ. Anh xong ngay đây.

- Em sẽ pha nước chanh và hâm nóng đồ ăn cho anh.

- Thôi khỏi. Anh ăn tối với bạn rồi.

- Em biết.

Tâm Lan khóc. Sau trận cãi vã buổi chiều tối, anh không hề đi ngủ như cô đã nghĩ.

“Em rất buồn khi nửa đêm anh còn bỏ về như thế. Rõ ràng là anh bỏ rơi em mà.”

Gấp lại chiếc điện thoại để ngay ngắn vào đầu giường, Tâm Lan khẽ ngã mình nằm xuống tấm nệm. Cô nằm nghiêng người vào vách tường và đôi môi đẹp kia lại phải mím chặt: cảm phần lẫn tủi nhục, yêu thương lẫn căm xé.

Hoàng Minh lắc lắc đầu và lau khô tóc bằng chiếc khăn bông tắm. Anh ngồi tựa lưng vào thành giường, nhìn người vợ rồi thở dài. Bàn tay anh đưa ra muốn chạm lấy đôi vai đang run rẩy kia nhưng anh vẫn chần chừ mãi. Đôi môi anh muốn mấp máy đôi lời dù là câu nhún nhủ quan tâm: “Em hãy ngủ đi. Đêm khuya quá rồi” càng không thể được. Tâm trạng của anh lúc này cũng vô cùng tồi tệ.

Hai chiếc bóng đen in rõ lên vách tường thành từng mảng tối riêng biệt. Tâm Lan nhìn thấy chiếc bóng của cánh tay anh đang đưa lên rồi lại buông thõng xuống. Cô thực sự mong muốn có được sự quan tâm của anh vào lúc này. Nhưng cô lại không dám đón nhận điều đó. Bởi đôi tay anh đâu còn là của riêng mình cô nữa.

Chiếc di động của Hoàng Minh lại tiếp tục rung chuông đổ tin nhắn đến. Tâm Lan khẽ nhếch đôi môi cong bật cười. Những dòng nước mắt lại nối đuôi nhau chảy dài và thấm vào lớp gối bông. Hoàng Minh như run lên và tỉnh lại sau khoảng thời gian mơ hồ và buồn thảm. Anh đưa cái nhìn về đầy mệt mỏi về thứ đồ vật vô tri vô giác đang nằm trên mặt bàn gỗ. Cánh tay anh cố vươn ra để với lấy. Anh thừa hiểu là ai đã gửi tin nhắn đến vào lúc giữa đêm khuya. Từng giây đồng hồ tích tắc nhích qua, anh không biết phải nói gì đây nếu như Tâm Lan ngoảnh đầu nhìn lại.

Chân mày Hoàng Minh cau có lại. Hai bên thái dương đập liên hồi. Anh cảm thấy vô cùng căng thẳng.

- Sẽ rất mất lịch sự khi em đụng vào điện thoại của người khác.

- Người khác là ai? – Tâm Lan quay người lại và đặng giọng. – Là chồng của mình ư?

- Mỗi người có một khoảng riêng tư. Đã bao giờ, anh dò xét điện thoại và hỏi xem em đã làm gì hay đi cùng với ai chưa? Em phải tôn trọng anh chứ. – Hoàng Minh vẫn cố tìm ra một lí do phù hợp để bào biện trước việc làm sai trái của mình.

- Đúng. Khoảng riêng tư đó là việc anh ngoại tình và lén lút với chị ta.

Tâm Lan cảm thấy tức ngực, bàn tay cô vo tròn lại và tự dấm vào ngực mình, từng nhát, từng nhát để trấn an và kiểm soát cảm xúc của bản thân. Một Lê Hoàng Minh mà cô đã từng yêu, từng chung sống suốt bao nhiêu năm qua vì sao lại trở nên như thế?

- Em tôn trọng anh, xưa nay em luôn tôn trọng anh trong tất cả mọi việc. Còn vì sao anh không kiểm tra điện thoại em ư? Nực cười. Em có ngoại tình đâu, điện thoại của em chỉ biết đến bố mẹ nội - ngoại, chỉ biết đến ông chồng đang lén lút ngoại tình với người cũ năm xưa, chỉ biết đi làm về rồi đón con và nấu cơm, dọn dẹp, chỉ biết từ chối tất cả những lời mời mua sắm hay ăn uống của bạn bè. Như vậy là em sai hay sao?

Tâm Lan òa khóc. Hoàng Minh để mặc. Mưa đêm đổ ào ào.

Tâm Lan ngồi thẳng người dậy và nhìn anh. Hoàng Minh ngồi ngay trước mặt cô và im lặng. Mặc cơn gió ngoài kia đang thổi mạnh khiến hai cánh cửa sổ va đập vào nhau phát ra tiếng kêu chát chúa.

Anh không ôm cô, càng không dỗ dành cô như mọi khi.

Cô như đứa trẻ mỗi lúc khóc một to hơn, như sự cầu cứu, van lơn đến nài nỉ: “Làm ơn, hãy dỗ dành em đi. Làm ơn đi mà. Hay ít nhất cũng chỉ cần anh ôm em vào lòng thôi cũng được. Chỉ để em thấy mình bớt cô đơn.”

Hoàng Minh nhìn vợ - người vợ bé bỏng và tội nghiệp của anh, người vợ đẹp dễ thương khiến anh không dám đụng chạm thêm một lần nữa. Anh sợ điều đó chỉ làm Tâm Lan tổn thương hơn. Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô, anh chần chừ hồi lâu rồi cũng đưa tay gạt bỏ nó.

Ngày cưới, anh đã từng siết chặt bàn tay Tâm Lan mà thề thốt rằng:” Bên anh, em chỉ được phép mỉm cười”.

Ngày kỉ niệm năm năm ngày cưới, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của cô, mà thầm nhủ:” Sẽ không bao giờ anh phản bội em. Sẽ không bao giờ anh làm việc gì có lỗi với mẹ con em.”

Cách đây chưa tròn một tháng, vào ngày sinh nhật lần thứ năm của đứa con gái, anh ôm cô ôm con và hôn lên vầng trán của hai người:” Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. Gia đình chúng ta luôn bền lâu, hạnh phúc.”

Vì ai mà những lời hứa kia đã không trở thành hiện thực? Vì ai mà nước mắt người phụ nữ Tâm Lan phải rơi. Vì ai mà anh trở thành người đàn ông phản bội?

- Sẽ không đáng đâu Tâm Lan. Nhất là những giọt nước mắt cứ rơi mãi vì anh như thế.

Không chờ đợi như mọi khi, không chờ vòng tay của người chồng dang rộng, cô chủ động nép người vào lòng anh. Nhưng cô cảm nhận được hình như anh cố tình né tránh, và khẽ đẩy cô ra. Cô càng ghì người mạnh vào anh. Cái khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau vài centimet mà sao thấy lạnh quá, trống rỗng quá. Cái khoảng cách ấy vừa đủ để một cơn gió thổi đến, luồn qua, khiến cả hai tâm hồn đều trở nên băng giá.

Sao bờ ngực anh chẳng còn ấm nóng yêu thương, sao vòng tay anh mãi không chịu ôm siết, sao đôi môi từng ngọt ngào những ngày tháng xưa cũ nay như trở lên hồ hững đồng băng. Vì sao những đêm qua, cánh tay săn chắc của anh vẫn là chiếc gối êm đềm nhất, hơi thở của anh vẫn là câu hát khê ru đều đều trong cơn hoan lạc. Vậy mà đêm nay, mọi thứ lại trở lại xa lạ như chưa từng quen biết, để ngay cả bản thân cô cũng nghĩ mình nhầm tưởng:” Người đàn ông này có phải là Lê Hoàng Minh - chồng của cô gái tên Ngô Tâm Lan hay không nữa?”

- Chị ấy quay trở lại và anh bỏ rơi em, bỏ rơi con, bỏ rơi tổ ấm của mình ư?

- Anh xin lỗi.

Những ngón tay anh vẫn run rẩy gạt nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt của Tâm Lan. Bàn tay cô lạnh buốt từ từ đưa lên và giữ chặt bàn tay anh đang chạm vào bên má của mình. Cô sợ trong cái đêm lạnh buốt thế này, anh sẽ buông cô ra mất.

- Đó không phải là câu trả lời mà em cần. Em không biết, chị ấy đã quay trở lại từ bao giờ? Liệu những gì chiều nay em tận mắt chứng kiến có phải là lần đầu tiên hay không?

Lúc nói tới câu cuối cùng, giọng Tâm Lan dường như đã run rẩy khó tả. Đôi mắt cô đỏ hoe, nét mặt biểu lộ vẻ phức tạp. Cô có cảm giác trái tim nhói đau như bị hàng ngàn hàng vạn bàn tay anh đang giằng xé.

Lần này thì chính Tâm Lan đã chủ động kéo bàn tay anh ra khỏi khuôn mặt mình. Rất khó khăn để làm được điều đó, nhưng biết làm sao đây khi bản thân cô phải cố gắng mỉm cười:” Bàn tay này không còn là của riêng mình nữa.”

- Anh xin lỗi... Bốn tháng rồi... Anh sai...

- Bốn tháng ư? Nghĩa là anh đã phản bội em bốn tháng qua? – Cô cười sặc trong nước mắt ... -Vậy mà, anh vẫn về ôm em, dỗ ngọt em, yêu thương em. Hay chỉ bởi vì anh phải về nhà vì trách nhiệm của một người làm cha.

- Anh...

- Chị ta từng làm anh đau khổ, chị ta từng bỏ rơi anh một cách phũ phàng, chị ta vô tình lẫn xấu xa và cả độc ác. Vậy mà, giờ đây anh lại nhần tâm với em? Vì sao chứ? Vì sao hả? - Cô vùng dậy, hai tay lay mạnh vào bờ vai người chồng bội bạc. Anh thật đáng trách, anh chỉ biết nhắm mắt rồi lại lắc đầu trong cay đắng chứ không hề phản xạ. Cô lại ghen ngào trong nước mắt. – Tại sao, tại sao anh không trả lời em. Tại sao vậy?

- Em tốt đẹp biết bao nhiêu thì cô ta xấu xa, vô tình và tàn nhẫn bấy nhiêu. Được chưa? – Hoàng Minh gắt gỏng đáp lại. Anh nhìn xoáy vào đôi mắt màu nâu chứa cả biển nước đục ngầu của người phụ nữ đang ngồi trước mặt.

- Vậy vì sao anh phản bội em chứ?

- Anh...

- Anh làm sao? Em đã làm sai điều gì với anh? Hay ít nhất thì anh cũng phải cho em một lí do chính đáng chứ?

- Anh không biết phải giải thích với em làm sao. Anh...

- À... Em hiểu rồi. Đây là một câu chuyện tình yêu... hoàn toàn không phải một cuộc chơi... Vì thế anh không cần phải đưa ra lí do vì sao anh thích cô ta, vì sao anh rời bỏ em... Đúng không nào? Được rồi. Được rồi...

Cả căn phòng tĩnh lặng.

Tâm Lan bước ra khỏi giường, hai tay đan vào nhau, vo tròn đầy bức bối. Cô đi đi lại lại xung quanh phòng như người đang xử tội và kết án Hoàng Minh. Lòng cô đang nóng như lửa, tình yêu của cô từng bùng cháy sáng lấp lánh như những vì sao, thì giờ đây đang nguội lạnh và tan chảy như que kem bị thiêu đốt bởi sức nóng tàn ác của mối tình đầu đầy ngang trái.

Cô căm ghét chị ta - người đàn bà đã từng ruồng bỏ Hoàng Minh, người đàn bà từng làm trái tim người cô yêu thương đến bầm dập, thâm tím. Để rồi, cô là kẻ đến sau, phải hứng biết bao nhiêu nỗi đau trước đó. Để rồi một ngày chị ta trở lại, cô bỗng trở thành miếng vá để che lấp vết lỗ hổng của trái tim. Lẽ nào, cuộc đời lại trêu ngươi cô nhiều đến thế? Rằng cô phải “trả” anh ấy lại cho chị ta hay sao? Đó là điều không thể tin, cô không hề muốn và chẳng bao giờ muốn cả. Hoàng Minh là chồng chính thức của cô, là người đàn ông của cô được cả pháp luật và xã hội thừa nhận, chứ không phải một đồ vật để hai người đàn bà đấu tranh, giành giật xem ai thắng, ai thua, xem ai có quyền sở hữu, còn ai chỉ có quyền giữ tạm.

- Nói cho em. Hãy nói cho em biết đi. Bây giờ, em phải làm sao? Phải làm sao để anh hạnh phúc? Phải làm sao để anh trở lại bên em, bên con, bên mái ấm này?

- Anh sai rồi.

- Anh có thể sửa sai mà. Như đêm nay, anh đã về nhà. Anh biết, anh yêu ai nhiều hơn và anh cảm thấy thực sự hạnh phúc khi ở bên ai mà. Đúng không? Anh Minh?

- Anh về thăm con.

Chỉ một câu trả lời ngắn ngủi từ anh nhưng nó khiến Tâm Lan đứng chết sững. Đôi mắt long lanh những giọt lệ cũng không thể lăn ra được. Đôi chân cô cứng đờ như chôn chân dưới từng viên gạch lát đá hoa lạnh buốt. Mọi thứ cũng dường như hóa đá và ngừng chuyển động. Cô lắc đầu, đó là câu trả lời mà cô không bao giờ tưởng tượng đến, dù chỉ một lần duy nhất trong đời.

Suốt bao nhiêu năm qua, cô vẫn luôn cảm thấy bàn tay anh ấm áp và che chở cho hai mẹ con cô. Suốt ngần ấy thời gian, tình yêu của anh mà cô cảm nhận được đâu hề nguội lạnh và giả dối. Giá như, cô ước mình chẳng biết gì về mối quan hệ kia. Nhưng nếu như không có nó, chẳng phải cô là người đàn bà khờ dại và ngốc nghếch quá đời hay sao?

Bản thân Tâm Lan biết, lúc này không phải là lúc để trách cứ anh. Cô không muốn làm người phụ nữ vị tha, bao dung hay cao thượng. Nhưng hơn ai hết, cô hiểu mình cần phải làm gì để anh quay trở lại và cùng cô xây dựng tổ ấm.

- Em biết anh nói dối mà, đúng không?
- Anh về thăm con. Và anh về vì bên em, anh thực sự cảm thấy an toàn.
- An toàn chứ không phải hạnh phúc? - Cô khóc thét lên.
- An toàn vì anh biết em sẽ không bao giờ phản bội anh cả.
- Em hiểu. Em cũng chỉ là bến xe buýt cho anh đỗ ngang qua.

Rồi cô ôm chiếc gối đi ra khỏi phòng. Câu nói cuối cùng của anh vẫn đọng lại ngay cả khi cánh cửa được khép kín: "Anh xin lỗi. Anh sẽ viết đơn li hôn và gửi tới em. Thực sự, thực sự anh xin lỗi." Cô ôm mặt khóc sau cánh cửa, anh bắt lực ngồi nhìn dòng tin nhắn của Kiều Thanh vừa gửi đến. Dù anh có yêu Kiều Thanh đến mức nào, thì đêm nay, anh cũng không thể bỏ Tâm Lan lại và chạy vội đi dưới cơn mưa tầm tã chỉ vì tin nhắn chẳng biết đùa hay thật, hay chỉ là làm nũng hoặc cố ý để Tâm Lan biết mà khổ tâm thêm.

Hoàng Minh biết Kiều Thanh tàn nhẫn. Hoàng Minh thừa nhận, Tâm Lan yêu anh đến cháy lòng. Nhưng Kiều Thanh đã dạy cho anh những bài học đau đớn nhớ đến suốt đời, Kiều Thanh đã làm cho anh trở thành gã si tình và sẵn sàng ngoại tình mà bỏ mặc người vợ đáng yêu, đến thánh thiện như thiên thần kia.

Kiều Thanh xấu xa, vô tình mà. Kiều Thanh từng bỏ anh để chạy theo một mối tình khác, một người đàn ông khác tốt hơn anh mà. Vậy vì sao bây giờ cô ấy còn quay lại nơi đây?

Tâm Lan lết từng bước nặng nề. Cô đi dọc theo lối cầu thang xuống dưới nhà một cách vô thức. Cô không biết mình nên đi đâu giữa trời đêm giông gió. Trong căn nhà này, cô càng không biết phải tìm một góc khuất nào để có thể ẩn náu mình và ngồi chờ đợi àn mưa ngớt hạt hay ngóng trông bình minh đến với những tia nắng yếu ớt của sớm mai. Cô ngẩng đầu lên và nhìn về phía phòng ngủ, cánh cửa gỗ vẫn khóa chốt không dịch chuyển. Bất giác, bàn tay yếu ớt bám chặt vào lan can cầu thang, những đầu ngón chân cũng vì thế mà xiết mạnh xuống mặt đất như cố tìm lấy một vật gì đó bám trụ. Nước mắt cô trào ra vội vã.

Tâm Lan nhìn ngó nghiêng gian phòng khách vắng lạnh rồi tiến thẳng tới gian bếp. Những chai rượu ngoại, những chiếc li sáng bóng, cô với tay mở ngăn tủ kính để lấy chúng. Búng tay kêu: "Coong, coong". Đôi môi đẹp hơi nhướn cong lên như đứa trẻ đang đùa giỡn với thứ đồ chơi mới được người lớn mua quà cho. Nụ cười nửa miệng đầy ngạo nghễ đến siết đau.

Anh đã giết chết cô, giết chết tình yêu của cô. Anh đã đánh đổi tất cả để lấy một hạnh phúc méo mó của thời quá khứ xa xưa. Anh đã yêu cô một cách nhẫn tâm và gian dối. Để rồi trong bóng tối của màn đêm nay, cô lẻ bóng và chất đắng với những li rượu sòng sánh màu đỏ au trên tay – đó là màu của máu, màu của sự đớn đau, đó là màu của ánh đèn hạ màn để bắt đầu những bi kịch nối tiếp bi kịch trong sự chia li và tang tóc.

Ngoài kia, mưa vẫn đổ như thác lũ. Tiếng sét màu trắng xanh phần nộ vang lên cửa rạch cả một vùng trời như diễn tả viễn cảnh tương lai làm Tâm Lan co người sợ hãi. Nhưng trong màn mưa đêm nay, cô đâu còn biết phải tìm ai để dựa dẫm và san sẻ nỗi niềm. Cô ngồi dựa lưng vào một chiếc ghế gỗ và nhìn về phía ô cửa sổ. Những dòng mưa đêm quất mạnh vào khung kính rồi chảy xuống, kéo thành từng vệt dài loang lổ. Cô lại gục đầu xuống mặt bàn ăn. Đường như những li rượu chẳng thể làm cơ thể cô nóng ấm lên qua từng phút.

Tâm Lan không thích rượu, đúng hơn là cô ghét rượu. Tâm Lan chưa bao giờ uống rượu một mình ngoài nâng chén cùng một vài li nhỏ cho phải phép với bạn bè và đồng nghiệp ở những buổi hội nghị hay bữa tiệc liên hoan. Việc một người đàn bà ngồi uống rượu là điều chưa bao giờ cô tưởng tượng đến. Bởi bản thân Tâm Lan luôn nghĩ, Hoàng Minh mãi mãi là chồng cô, Nguyễn Thảo mãi mãi là con cô, cả mọi người bên ngoài nữa – họ luôn luôn là người thân trong gia đình của cô. Nhưng đêm nay, cô chính là người đàn bà đó. Và cô đã khóc không ngừng nghỉ.

Con mèo hoang nhà ai đang đứng bên ngoài ô cửa sổ, miệng nó kêu meo meo thảm thiết không ngừng. Tâm Lan đưa cái nhìn mệt mỏi về phía nó. Tâm Lan rất ghét mèo nên cô lại gục đầu xuống mặt bàn, không hề có phản ứng gì tiếp theo. Đôi tay lạnh buốt quờ tiếp lấy li rượu đang uống dở. Đôi môi đẹp hơi nhướn cong lên. Cô lẩm bẩm:” Loại rượu này vừa chua vừa chát, vì sao Hoàng Minh lại thích chúng đến như vậy nhỉ?”

Bầu trời đêm lại xuất hiện những đường rạch trắng như phần rẽ lửa tủa của loại cây rừng. Tiếng sấm sét vẫn tiếp tục vang lên như tiếng trống làng để hối thúc người dân nô nức kéo nhau đi xem những trò chơi dân gian trong mùa lễ hội. Tâm Lan nheo nheo mắt nhìn về ô cửa sổ như muốn tìm kiếm một thứ gì đó mà chính bản thân cô cũng không thể định nghĩa thành tên. Con mèo hoang màu trắng ban nãy vẫn còn đó. Cả khuôn mặt của nó như áp sát vào ô cửa kính nhòen nước mưa. Thỉnh thoảng nó lại lắc mạnh đầu như muốn rũ bỏ nước mưa đang xối xuống như trút khỏi bộ lông trắng xóa. Bàn chân trước của nó đưa lên cao, cào cào vào lớp kính như vậy gọi. Cả đôi mắt màu xanh biển long lanh nhưng lại toát lên vẻ ai oán, bị thương nữa.

Tâm Lan lặng lẽ ngắm nhìn con mèo hoang với bộ lông trắng muốt một cách ngây dại. Những tiếng sét lại vang lên làm cô thức tỉnh. Cô đưa tay vẫy vẫy, miệng cất tiếng:” meo meo...” Con mèo trắng như nhận được tín hiệu của cô, bàn chân trước của nó tiếp tục đưa lên cao và cào cào vào lớp kính. Tâm Lan vịn chặt tay vào thành ghế gỗ và từ từ đứng lên. Bàn chân trần lạnh buốt đi từng bước nhẹ nhàng về phía ô cửa sổ.

Cô kéo cánh cửa kính sang bên, cơn gió mạnh và trận mưa đêm như thể vừa phá được lớp chắn suốt nhiều giờ đồng hồ vội vã thốc nhanh vào bên trong phòng. Mái tóc đen dài bất ngờ bị thổi tung về phía sau. Từng cơn gió lạnh như len lỏi qua lớp quần áo ngủ, từng hạt mưa lớn hắt vào phòng rồi tạt tới da mặt đến rất đau. Tâm Lan vội đưa hai bàn tay lên úp lấy khuôn mặt. Đôi vai mảnh hơi nhô lên cao và run rẩy trước cơn gió. Nhưng bản thân cô lại không có ý định lùi lại phía sau và tự làm ấm cơ thể mình. Nước mắt trộn hòa cùng nước mưa.

Ngay lập tức, con mèo nhảy phốc từ bệ cửa sổ xuống sàn nhà. Nó lắc mạnh đầu để rũ nước mưa rồi rón rén từng bước tới gại gại vào bàn chân Tâm Lan. Cô khom người xuống và chạm tay vào lớp lông trắng còn ẩm nước. Đôi mắt tròn xanh của nó vẫn ngược nhìn cô trong căn phòng sáng lờ mờ bởi ánh đèn ngủ. Tâm Lan cũng nhìn con mèo hoang một cách chăm chú. Một sự đồng cảm nào đấy bắt đầu len lỏi trong suy nghĩ của cô. Cô quyết định bế hẳn con mèo hoang này ra ghế sofa ở phòng khách.

Rất nhanh sau đó, Tâm Lan chìm vào giấc ngủ sau những chén rượu say mèm.

Hoàng Minh vừa chạm vào người để bế Tâm Lan lên phòng ngủ. Con mèo hoang chợt thức tỉnh, nó gào thét lên những tiếng meo meo khiến anh phải rùng mình. Hóa ra, anh không bằng một con mèo hoang. Anh không thể vỗ về cô chìm sâu vào giấc ngủ. Anh càng không thể đem lại sự bình yên ngay cả trong giấc ngủ sau một ngày làm việc vất vả của cô.

Anh đặt cô lên giường và kéo chiếc chăn ấm tới ngực một cách ngay ngắn. Con mèo hoang đã nhảy lên bệ cửa sổ tự bao giờ như để canh chừng từng hành động của anh. Chỉ cần anh làm cô đau một chút, nó sẽ cắn anh một cái. Chỉ cần anh làm cô chợt thức dậy, nó sẽ cào cào anh suốt một đêm. Chỉ cần anh làm cô tổn thương thêm một lần nữa, nó sẽ dày vò anh suốt cả một đời...

Anh lững thững ra phòng khách nằm ở ghế sofa...

Anh không bằng một con mèo hoang... Anh nghĩ thế.

Tiếng mèo vẫn văng vẳng ngay bên tai anh...

Meo meo...

Meo meo...

4. Chương 04

Cô mở mắt đón bình minh ngày mới khi mặt trời đã lên cao. Tiếng chim ca riu rít từ khu vườn vọng về qua ô cửa sổ đã được che bởi tấm ri-đô in hình những bông hoa đại màu vàng tươi. Cơn gió thoảng qua làm tấm ri-đô bay phất phơ, nhẹ nhẹ.

Sau một đêm mưa lớn, không khí trong lành thanh mát và mang hơi lạnh luôn làm cho con người ta thêm lười biếng và khó có thể dứt ngay ra khỏi tổ ấm của chăn mùng. Tâm Lan với tay lấy chiếc đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường. Đã gần mười giờ trưa rồi sao? Cô đã ngủ một giấc rất dài.

Đầu cô đau ê ẩm, hai bên thái dương đập rần rập liên hồi. Cựa mình một lúc lâu trên giường để mường tượng lại những chuyện ngày hôm qua mà nước mắt cô trào ra vội vã. Cô trở mình, một bên má áp sát vào chiếc gối bông trắng. Chiếc gối này cũng đã bị ẩm nước. Phải chăng, cô khóc ngay cả trong giấc ngủ?

Tâm Lan rón rén bước tới ô cửa sổ, kéo phăng tấm ri-đô sang hai bên. Một mùi thơm hoang hoải của cỏ hoa xen lẫn cả mùi đất phăng phất trong bầu không khí trong lành xộc thẳng tới mũi cô. Những cơn gió lành lạnh lùa về khe vuốt ve khuôn mặt Tâm Lan. Cô nheo mắt và nhìn thẳng về khu vườn trước mặt.

Những chậu cây cảnh được Hoàng Minh chăm sóc mỗi chiều về, anh dùng kéo cắt tỉa cẩn thận những lá vàng cháy trên cây, dùng bình nước thiết kế kiểu vòi hoa sen tưới từ trên xuống dưới đang bắt đầu mọc mầm xanh non mơn mẩn. Những khóm hoa trồng trong chậu lớn nở rộ với đủ màu sắc đẹp một cách lôi cuốn. Trên không trung, vô số chuồn chuồn và bướm bướm rập rờn bay giữa bạt ngàn hoa. Những vệt nắng rung rinh dần len lỏi cả vào từng góc khuất, từng kẽ lá, từng gốc cây với thân mình mảnh nhỏ.

Cả khu vườn cây cảnh của gia đình Tâm Lan bừng sáng đủ sắc màu, giống như một chốn thần tiên vô cùng đẹp đẽ, nhưng cũng đầy bí ẩn.

Bàn tay trắng xanh của Tâm Lan bấu chặt vào song sắt cửa sổ, bàn tay kia rờ lên bụng xoa xoa. Có lẽ bắt đầu từ hôm nay, cuộc sống của cô sẽ chuyển sang một hướng khác. Là những trang giấy mới trắng tinh, nhưng rất có thể từng dòng chữ được viết lên đó để kể lại về cuộc đời của cô có thể sẽ lem nhem và nhòa đi. Vì mưa lạnh chẳng, hay là vì nắng nóng làm ố vàng, hoặc là vì cả nước mắt có vị mặn như muối biển nữa?

Chiếc túi xách trắng đang nằm kia, Tâm Lan nhón từng bước chân nhẹ nhàng đi về phía nó. Kéo chiếc khóa dài, chồng bao thư của độc giả được xếp ngay ngắn vẫn nằm gọn ở một bên. Tâm Lan chặc lưỡi và ngẫm thâm, hôm nay cô không chỉ đi làm muộn và không gọi điện tới công ty để xin phép, mà có thể sẽ bị sếp la rầy vì công việc được giao chưa hoàn thành theo tiến độ. Tự gõ vào đầu một cái như để phạt cái tội không có trách nhiệm với công việc, rồi cô cười xòa.

Lật thêm hai chồng giấy nữa cô mới tìm thấy chiếc túi ni lông màu đen. Thật quái quỷ, thời gian để tìm chiếc túi đen đó cũng chỉ tốn thêm vài giây chứ đâu có nhiều nhận gì, vậy mà tâm trạng cô đã cảm thấy hết sức nôn nóng.

Cổ họng Tâm Lan lại bắt đầu khó chịu, rất khô và rất buốt. Cô phải tìm đến nhà vệ sinh ngay lập tức.

Vừa đi tới lối quẹo xuống lầu một, cô lại giật mình vì nhớ tới bé Nguyên Thảo: "Sao hôm nay lịch sinh hoạt trong một ngày của mình nó lại rối tung hết cả lên thế này?" Vừa vịn chốt cửa phòng, cô vừa cất tiếng gọi. Giọng cô thúc giục con bé nhưng nghe vô cùng dịu dàng.

- Nguyên Thảo! Dậy đi con. Trễ giờ tới lớp học rồi.

Nhưng trong phòng chẳng có ai cả. Chăn mùng, ga đệm đã được xếp lại ngay ngắn, gọn gàng. Trên mặt bàn học của bé Thảo còn có một mảnh giấy nhỏ. Đó là lời nhắn của Hoàng Minh:” Em ăn sáng rồi ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Anh đưa con gái tới trường rồi đi làm luôn.”

Nước mắt Tâm Lan cứ thế lăn ra. Tờ giấy trên bàn tay đã bị cô siết mạnh. Hành động vô tình đó đã làm nhăn những đường mép vốn phẳng lì của tờ giấy cùng lời nhắn quan tâm vô cùng cảm động.

Anh vẫn để lại lời dặn dò cùng sự quan tâm chăm sóc hết mực chu đáo như thế kia ư? Chẳng phải đêm qua anh đã nói rằng, tự tay mình sẽ viết đơn li hôn để đưa cho cô kí còn gì. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hôm nay là ngày cuối cùng anh ở ngôi nhà này ư? Có thật hôm nay là ngày cuối cùng anh dặn dò và cùng cô chăm sóc cho bé Nguyên Thảo hay không? Tại sao mọi chuyện lại có thể diễn ra nhanh như vậy chứ? Bản thân cô còn chưa dám chấp nhận những gì mà tận mắt mình nhìn thấy ngày hôm qua là sự thật cơ mà. Vậy trong ngày hôm nay, làm sao cô có đủ can đảm và sẵn sàng buông tay anh ra cơ chứ.

Cô rùng mình, trong giây lát ngắn ngủi đã khiến cô gần như tuyệt vọng hoàn toàn.

Mới sáng ngày hôm qua, anh còn trêu ghẹo cô bằng cách nhặt một sợi tóc vương ở trên tấm nệm kêu kêu khiến chiếc mũi nhỏ xinh của cô phải chun chun lại rồi bật cười khanh khách vì quá nhột.

Mới sáng ngày hôm qua, cô vẫn còn rất bận rộn cho công việc chuẩn bị bữa ăn sáng của cả gia đình, anh vòng tay ôm cô từ phía sau và khen cô là người vợ tuyệt vời nhất, còn anh là người đàn ông may mắn nhất vì được cô yêu.

Mới sáng ngày hôm qua, tiếng nói cười hạnh phúc của cả gia đình còn vang vọng khắp căn nhà, anh buộc hai bím tóc cho bé Thảo rồi đưa con bé tới trường, đưa cô tới chỗ làm và sau cùng là anh mới đến công ty...

Vậy mà sáng ngày hôm nay, chẳng ai có thể làm cô cười. Thậm chí, nước mắt của cô còn trào ra ngay cả trong giấc ngủ.

Có lẽ nào, cô thật sự là một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ ư?

Cô ngồi bệt xuống nền nhà một hồi lâu...

Tâm Lan xuống cầu thang. Tay cô vẫn giữ chặt chiếc túi ni lông màu đen. Chẳng có ai ở nhà cả. Nhưng không phải vì thế mà cô sẽ chạy khắp xung quanh căn nhà và tự hát to ình nghe một giai điệu nhảm nhí như là:” Bây giờ mình phải thử ngay. Mình không thể chờ đợi nữa rồi.” Điều đó hẳn là vô cùng ngốc nghếch, nhưng Tâm Lan nào ngờ rằng, mọi người vẫn thường bảo:” Những người phụ nữ muốn sinh con vốn dĩ vẫn là ngốc nghếch” cơ mà.

Phòng vệ sinh đây rồi. Cô đã quên hết tất cả mọi chuyện về Hoàng Minh, về Kiều Thanh, hay về những tháng ngày sau đó nếu phải nuôi con một mình. Tâm trạng cô vô cùng phấn chấn mỗi khi tưởng tượng, phỏng đoán rồi lại hình dung.

Tâm Lan chun chun chiếc mũi lại tỏ vẻ bức mình với chiếc hộp giấy. Thay vì dùng kéo cắt cẩn thận lớp vỏ ni lông trắng viền xanh và mỏng bên ngoài, rồi mới tháo lớp vỏ bằng giấy ở bên trong, thì Tâm Lan đã ghé răng giựt mạnh và làm chúng bung ra ngay lập tức. Tại sao vào cái khoảnh khắc “nóng bức” mà người phụ nữ nào muốn sinh con như thế này, nhà sản xuất que thử lại có thể bọc kín chúng từng lớp, từng lớp như thế cơ chứ. Nó làm cô phát bực và càng thêm nôn nóng cho dù cô đã phỏng đoán gần như chắc chắn rằng, mình đang mang thai.

Tâm Lan chẳng buồn đọc tờ giấy hướng dẫn sử dụng nữa. Nó là những dòng chữ chi chít và sẽ khiến cô mất quá nhiều thời gian. Không biết từ lúc nào, cô trở lên mất kiên nhẫn như vậy?

Lần mang thai bé Nguyên Thảo, tâm trạng cô y hệt như lúc này. Nhưng ít nhất sự ngốc nghếch và chẳng biết gì về lần đầu tiên được làm mẹ đã khiến cô tò mò. Tim cô đập thình thịch, cô nhìn chiếc que thử nửa trắng nửa xanh, dài chừng bằng ngón tay và mảnh thì phải sử dụng như thế nào. Còn bây giờ thì không, công việc của cô ở báo đài và kinh nghiệm làm mẹ đã khiến cô gần như thuộc lòng những gì ở tờ giấy in chữ chi tiết từng bước một kia cần phải đã động đến người sử dụng chúng.

Cô tiểu tiện ra một chiếc khay bằng nhựa. Cô cầm lên và thấy nó nóng hổi. Cô đặt chiếc que thử thẳng đứng vào khay nhựa nhỏ sao cho không vượt quá mũi tên quy định, rồi để lên chiếc giá đỡ đựng đồ bằng

inox được treo ở tường. Cô thừa biết mình sẽ phải chờ đợi trong vòng năm phút sau mới có kết quả. Cô phải chờ những vạch báo hiệu màu hồng.

Năm phút quả thực rất dài. Tất nhiên là Tâm Lan sẽ chẳng ngồi và lăm bằm từ một đến con số ba trăm như từng giây vạch kim đồng hồ nhích chuyển. Cô cố gắng lờ cái que thử đi. Tim cô vẫn đập thình thịch.

Cô đánh răng lâu hơn mọi ngày. Cô chần chừ rửa mặt cũng mất nhiều thời gian hơn mọi ngày. Cô thay một bộ quần áo khác để đi làm nữa. Sự nôn nóng khiến ngón tay cô lỏng ngóng, kéo chiếc dây khóa ngang váy quá mạnh nên bị đứt.

Cô còn nghĩ tới cả việc phải giải trình với sếp vì sao hôm nay đi làm trễ. Hay đến bữa ăn trưa, cô sẽ bắt đầu cuộc nói chuyện với chị Hoàng Ngân của mình làm sao khi những “yêu nữ công sở” thích dở trò tiêu nhân. Cô còn bị bỏng cả môi với tách cà phê nóng vừa mới pha xong.

Cuối cùng thì Tâm Lan cũng đã giết chết khoảng thời gian là năm phút.

Chiếc que thử đó hiện lên hai vạch màu hồng.

Cô đã có thai.

Cô sẽ có thêm một đứa con nữa.

Những thiên thần của cô.

Tâm Lan đem tất cả mọi thứ liên quan đến que thử như hộp giấy, bao ni lông hay chiếc khay nhựa nhỏ vùi xuống tận đáy thùng rác. Rồi cô lấy những bao ni lông khác phủ lên trên như chưa hề có chuyện chiếc thùng rác này đã bị ai đó bối tung. Ngay lúc này, đó là bí mật của riêng cô. Kể cả với Hoàng Minh, cô cũng sẽ không tiết lộ cho anh ấy biết dù chỉ là một chi tiết rất nhỏ.

Có thể ai đó sẽ cho rằng cô là kẻ ngu ngốc. Bởi xưa nay, hầu hết những người phụ nữ vẫn thường mang chuyện con cái ra để níu chân người đàn ông ở lại bên mình. Họ cho rằng, anh ta phải có trách nhiệm với đứa bé. Họ cho rằng, thời gian trôi đi, nhất định anh ta sẽ nảy sinh tình yêu và đem lòng yêu mến, chiều chuộng họ.

Nhưng Hoàng Minh thì khác, anh là một gã đàn ông chung tình. Và cả Tâm Lan nữa, cô là một trong những người đàn bà ngu ngốc nhất thế gian.

Tâm Lan thoáng buồn. Cô hít một hơi dài rồi lững thững bước ra khỏi nhà vệ sinh cùng túi ni lông màu đen đựng chiếc que thử còn lại. Tâm Lan chắc chắn rồi. Cô không muốn thử thêm một lần nữa như ngày mang thai bé Nguyễn Thảo.

Tâm Lan cười gượng một cái, chẳng ai biết cô đang nghĩ về điều gì. Cô nhét túi ni lông màu đen vào trong ngăn kéo rồi khóa lại. Cô cần phải tới công ty thôi.

5. Chương 05

Người phụ nữ muốn được làm một công thức thử để mình chứng cho sự chắc chắn của mình là nhu cầu chính đáng. Nhưng sau khi có được sự chắc chắn một trăm phần trăm rồi thì dường như họ vẫn không tài nào chấp nhận và thỏa mãn điều đó.

Chặng đường từ nhà tới công ty dài khoảng mười cây số. Đã có rất nhiều lần cô ước rằng, công ty ở ngay kế bên nhà mình để việc đi lại được thuận lợi và có thể sẽ tiết kiệm một khoản tiền xăng hay tiền bảo dưỡng xe cộ. Vậy mà ngày hôm nay, cô thấy con đường này quá ngắn khiến thời gian cô nghĩ về đứa bé đang mang trong bụng mình chẳng được bao nhiêu.

- Hôm nay cô Tâm Lan đi làm trễ quá. – Bác bảo vệ vừa giúp cô kéo cửa kính vừa gửi một lời chào xen lẫn cả sự nhắc nhở.

- Dạ. Con chào bác. Nhà con bữa nay mắc công chuyện ạ.

- Ủ. Vào nhanh đi.

Tâm Lan nhoẻn nụ cười ngượng ngùng rồi rón rén từng bước về bàn làm việc của mình bằng cửa sau. Cô từ ngoài cửa kính nhìn vào phòng làm việc, phát hiện ra trưởng phòng còn đang bận trao đổi gì đó với vị thư kí. Cô liền khom người lại rồi cẩn thận luồn vào lối cửa. Sau đó giống như những nhân viên đi làm muộn khác, tranh thủ lúc trưởng phòng quay người đi sẽ nhanh chóng lui về chỗ ngồi.

Hoàng Ngân đã phát hiện ra, vừa định mở miệng hỏi han thì Tâm Lan dùng ngón tay trở đưa tới trước miệng ra điều hầy lặng im. Hoàng Ngân chun mũi và đưa tay gỡ đầu vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Tâm Lan ngồi ngay ngắn vào bàn làm việc. Cô lấy tay xoa xoa trước ngực và thở mạnh như một điệp viên vừa đi làm nhiệm vụ về.

- Sao Hoàng Minh gọi điện thoại tới công ty nói em bị bệnh nên nghỉ làm hôm nay? Ông này đúng là chiều vợ quá đáng.

Hoàng Ngân nhú chân mày hỏi cô. Đồng thời cô ấy cũng đem một xấp thư mới của độc giả trong ngày hôm nay để lên bàn làm việc của Tâm Lan. Cô nói tiếp.

- À em đưa luôn cho chị phần thư của độc giả ngày hôm qua nhé.

- Dạ? – Giọng Tâm Lan lớ ngớ.

- Em sao thế? Bộ em bị bệnh thật à?

- À à, em không sao. Em chỉ bị đau đầu chút thôi. Còn chuyện thư độc giả ngày hôm qua, em... em chưa làm xong nữa, chị ạ.

- Thôi. Em bệnh thì nghỉ, có sao đâu nào. Để chị chuyển tập thư này qua bên bé Hoa làm vậy. Em cố gắng hoàn thành việc ngày hôm qua nhé!

- Dạ. Em cảm ơn chị.

Hoàng Ngân mang xấp thư ngày hôm nay qua bàn làm việc của Hoa và dặn dò tỉ mỉ về công việc trả lời thư độc giả với cô gái mới được nhận vào làm này.

Ngay lập tức, Tâm Lan nhanh chóng ấn tay vào nút start trên case máy tính. Cô sẽ không vào những trang báo mang tính chính trị hay giá cả thị trường, thậm chí là cả những trang báo dành cho phụ nữ xem hôm nay mặc gì hay nấu món gì như mọi hôm. Cô bắt đầu lên google và tìm kiếm những điều liên quan đến sản phụ.

Vì quá chăm chú và mải mê với niềm vui của bản thân mà cô không biết rằng Hoàng Ngân đã đứng ở phía sau từ rất lâu. Cô rời mắt khỏi màn hình vi tính và cười gượng gạo, hai bên bầu má ửng hồng càng làm vẻ đẹp từ khuôn mặt trái xoan của cô thêm cuốn hút.

- Em có tin vui nữa phải không? Chúc mừng vợ chồng em.

- Em... Không phải thế đâu. Chị biết đấy, những lá thư từ độc giả của chúng ta gửi về, họ thật nhiều tâm sự và luôn đưa ra những câu hỏi khó nhằn. Chúng khiến em lung túng...

- Thật vậy ư? – Hoàng Ngân nhếch môi lên cười vẻ nghi ngờ. – Mà không biết bao giờ chị mới được nếm thử niềm hạnh phúc của một người phụ nữ có gia đình nhỉ? Được mặc váy bầu này. Được cùng chồng đi mua sắm mỗi chiều cuối tuần. Hay cùng nhau chăm sóc đứa bé và nhìn chúng lớn lên mỗi ngày nữa nhỉ? – Giọng cô rầu rĩ nhìn Tâm Lan. Nhưng ngay sau đó, cô lại vội vàng chuyển chủ đề. – Tâm Lan! Đi ăn trưa rồi uống café luôn không?

- Dạ? Bây giờ đi luôn ạ?

- Ủ! Thì chị em mình nghỉ sớm. Khoảng nửa tiếng nữa cũng đến giờ nghỉ trưa rồi còn gì nữa.

- Vâng.

Tâm Lan gãi đầu ngượng ngùng. Chính bản thân cô cũng không ngờ mình lại tới chỗ làm vào lúc công ty sắp đến giờ nghỉ trưa thế này. Trước khi đi, cô không quên tắt hết những trang website mà mình vừa mới truy cập. Đồng thời, cô cũng cho hết tài liệu và chiếc túi xách vào ngăn kéo khóa lại. Cô tự nhắc nhở mình trong giờ ăn trưa nhất định sẽ phải nói chuyện này với Hoàng Ngân.

Tâm Lan liên tục đưa tay sờ lên bụng mình. Chẳng có gì cả. Hoàng Ngân thấy bụng cô vẫn phẳng lì, vậy mà Tâm Lan vẫn thường xuyên đưa tay lên bụng, xoa xoa, rất nhẹ nhàng.

- Em đang đau bụng đấy à? Hay là tới tháng?

Giọng Hoàng Ngân lo lắng. Cô nghĩ Tâm Lan đang đau bụng thật, bởi cô chưa có một tí kinh nghiệm nào về người phụ nữ khi mang thai hay hiểu tâm lý của sản phụ khác với người phụ nữ vẫn còn đang độc thân ở những điểm nào. Có chăng cũng chỉ là mớ lý thuyết mà cô nghe được trong phòng thu mỗi lần Tâm Lan trả lời thư bạn đọc. Cô cũng tự gõ vào đầu mình: "Một người phụ nữ mà không hiểu một chút khái niệm nào về định nghĩa của gia đình mà lại muốn có chồng. Thật là ngu ngốc. Thật là ngu ngốc".

- Dạ không. Em thấy đói. Sáng em ngủ dậy trễ rồi tới công ty luôn mà.

Nhưng thực ra trong suy nghĩ, Tâm Lan luôn trong trạng thái tưởng tượng. Đứa bé hiện giờ đang trong bụng của cô, nó sẽ thế nào nhỉ? Vài milimet, sẽ bằng một hạt gạo? Rồi đứa bé sẽ lớn lên, một centimet, mười centimet, hay hai mươi centimet nhỉ, sẽ bằng một gang bàn tay của cô ư? Hay còn lớn hơn nữa vào những tháng thứ năm, thứ sáu... rồi tới ngày lâm bồn. Tâm Lan cúi đầu xuống, cười tủm tỉm một mình.

- Em thật là... Đừng tưởng lấy chồng rồi mà là xong nhé. Phải duy trì nhan sắc đấy, cô gái ạ. – Hoàng Ngân trẻ môi, trong lòng cô hơi buồn một chút khi nghĩ về người bạn thời đại học tên Hoàng Minh.

- Dạ. Mà chị Ngân? Bao giờ chị mới chịu cưới thế? Đừng có nói với em là chị sẽ theo chủ nghĩa độc thân đấy nhé.

- Chị à? Cưới ai nhỉ? Ai cưới mình đây? – Hoàng Ngân bật cười, nhưng nụ cười lúc này có phần gượng gạo và ánh mắt phẳng phát một nỗi buồn thâm kín.

- Đừng xạo. Trưa hôm qua em thấy hết rồi. Mà số điện thoại lạ đó là của ai vậy ta? – Tâm Lan cố nói bằng giọng hài hước nhất có thể như để khai thác thêm thông tin về đối tượng mới của người bạn đồng nghiệp.

- À... – Hoàng Ngân gật gù như vừa nhớ đến một câu chuyện đã xảy ra từ rất lâu trong quá khứ. – Hơn hai tháng hẹn hò, tụi chị cảm thấy không hợp và chấm dứt vào buổi tối ngày hôm qua, em à.

- Vì sao ạ? – Tâm Lan vẫn tiếp tục nói dài câu chuyện, nhưng bàn tay cô không thôi sờ lên bụng mình. Chính xác là, cô đang chạm vào đứa bé.

- Chị hút thuốc lá trước mặt anh ta. Còn nữa, khi cùng nhau uống rượu ở trong bar, anh ta lại không phải đối thủ của chị. Thật điên rồ, anh ta bảo rằng mình không thích những người phụ nữ quá ư là mạnh mẽ.

Tâm Lan siết chặt bàn tay Hoàng Ngân. Ánh mắt cô rất dịu dàng và gửi cái nhìn chứa đầy sự cảm thông, niềm tin yêu tới chị đồng nghiệp. Hai người phụ nữ nắm chặt tay nhau đi bộ dưới cơn đường rợp nắng.

- Bây giờ chúng ta phải ăn trưa. Đừng nghĩ đến đàn ông. Họ thật là phiền toái.

- Chẳng lẽ Hoàng Minh đã làm gì khiến em giận? À không, mới sáng nay anh ta còn điện thoại tới công ty xin phép cho em nghỉ ốm cơ mà. Anh ấy rất chu đáo và yêu em.

- Không đâu. Anh ấy luôn hoàn hảo như chị vẫn biết đấy. Nhiều khi em chỉ ước, giá như anh ấy chẳng phải là thiên thần thì tốt biết bao nhiêu.

Giọng Tâm Lan nhỏ nhẹ. Hoàng Ngân cũng cảm thấy mơ hồ về câu trả lời của cô nhưng không thắc mắc thêm nữa. Xung quanh chỉ còn tiếng xe cộ qua lại trên con đường Pasteur đông đúc, hay tiếng chim ca lạnh lớt cùng cơn gió xào xạc thổi từng cơn.

Cả hai người đều đang nghĩ về Hoàng Minh. Người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt trong veo, rất sáng, con ngươi màu hổ phách đẹp vô cùng, cả vầng trán cao bướng bỉnh vô hạn, hay khóe môi mỏng hơi nhếch lên tạo thành vòng cung hoàn hảo, đầy cuốn hút.

Cuối cùng thì cũng đến quán bệt trên đường Alexander, Tâm Lan ngán ngẩm nhìn vào quán cơm mà mọi ngày cô cùng Hoàng Ngân vẫn thường ăn. Những đám nhân viên văn phòng vào giờ nghỉ trưa bắt đầu ùn ùn kéo tới. Những chông ghế xanh đỏ được cô bé phục vụ chia lẻ ra từng chiếc, xếp kín cả ngoài vỉa hè, cả ở trên bồn cây. Mùi thịt kho tàu, mùi tanh của hải sản, mùi mắm tôm... cả mùi nước hoa rẻ tiền nữa. Chúng quện với nhau, xộc vào mũi khiến cổ họng cô bắt đầu nôn nao, khó thở.

- Hôm nay, chị em mình đổi món được không?

- Ừ! Chị cũng vừa định đưa ra ý kiến này. Hay ăn mì sủi cảo nhé.

Tâm Lan gật đầu mặc dù món mì sủi cảo không hợp khẩu vị với cô cho lắm. Nhưng Hoàng Ngân lại vừa mới chia tay một cuộc tình chỉ vãn vẹn trong vòng hai tháng nên cô cũng không nỡ từ chối.

Ăn trưa xong, Hoàng Ngân lại kéo cô đi mua đồ nhãn hiệu Foci. Cô cũng vui vẻ tư vấn cho Hoàng Ngân xem chiếc áo này hợp ở màu sắc nhưng kiểu dáng thì không, hay chiếc váy kia có màu sắc ô kè đẹp nhưng hình như là quá ngắn, không phù hợp nơi công sở... Cuối cùng thì Hoàng Ngân cũng ra về với hai bịch lớn trên tay. Còn Tâm Lan thì từ chối khéo: "Tháng trước em đi mua đồ mà đã mặc hết đâu." Nhưng đến lúc đi qua shop thời trang dành cho bà bầu thì bước chân Tâm Lan lại rất chậm chạp.

Đến giờ nghỉ trưa ở văn phòng, Hoàng Ngân cùng đám bạn đồng nghiệp tranh thủ vào facebook tám chuyện, hay chơi game. Trong khi đó, Tâm Lan vẫn ngồi ở ngoài sảnh lớn của tòa nhà, một tay xoa bụng, một tay giữ khư khư chiếc điện thoại. Dường như cô vẫn đang trông chờ về một điều gì đó trong vô vọng.

Không có một cú điện thoại nào của Hoàng Minh vào bữa trưa như mọi ngày. Cũng chẳng có một dòng tin nhắn hỏi thăm như mọi hôm. Dường như cô cảm thấy, thiếu anh một giờ thôi cũng đủ làm trái tim cô như đóng băng, chẳng thể nào thở nổi.

Chần chừ mãi, cô cũng nhấn nút gọi cho Hoàng Minh trước khi trở lại phòng thu. Cô không biết mình sẽ phải nói gì sau khi anh bắt máy, nhưng chắc chắn cô phải nghe thấy giọng anh, dù chỉ là câu từ chối qua loa như: "Anh đang bận, lúc khác mình nói chuyện nhé!"

Nhưng chỉ có những tiếng chuông ngân dài trong vô vọng...

Cả người cô như đang đông cứng thành băng, những dòng nước mắt tuôn ra có lẽ vì thế mà cũng trở lên lạnh giá...

6. Chương 06

Phần 6:

- Về phần em, thế nào cũng được. Miễn là anh cảm thấy mình hạnh phúc. Nhưng hãy để cho em nuôi con. Nó còn nhỏ, nó không thể xa mẹ được. Anh biết đấy.
- Nó sẽ cần anh, vì anh là ba của nó.
- Nhưng em là mẹ nó. Em mang nặng đẻ đau cơ mà.
- Thôi nào. Hãy để anh. – Hoàng Minh nài nỉ.
- Không! Anh Minh! Em nuôi được con bé, bất kể điều kiện có khó khăn thế nào. Chỉ cần anh hứa với Nguyên Thảo, anh sẽ mãi mãi vẫn là ba của nó.

Hoàng Minh ngả người về phía sau chiếc ghế mây, chân lông mày anh nhíu lại và nhìn cô. Khuôn mặt anh ở ngay đối diện mà sao cô cảm thấy vừa rõ nét lại vừa xa xôi.

- Ý em là... vào tương lai không xa trong thời gian tới, anh và Kiều Thanh cũng sẽ có những đứa bé chào đời... Nhưng em muốn anh có thể hứa... anh vẫn yêu bé Nguyên Thảo như từ trước tới nay, vẫn quan tâm, vẫn thỉnh thoảng tới đưa đón nó đi chơi... bằng không... con bé sẽ rất tủi thân...

Rất khó khăn, Tâm Lan mới có thể nói được nguyện vọng của mình. Hai hàng nước mắt chậm chậm lăn xuống từ khóe mắt cô, rơi xuống thấm vào cổ áo, nhưng cô không muốn lau đi...

- Đừng khóc nữa. Thôi nào. Tâm Lan. – Hoàng Minh nhắm hờ mắt lại. Anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng. - Nguyên Thảo mãi mãi là con của anh cơ mà. Anh xin lỗi. Ý anh là... anh muốn tốt cho em... Khi chúng ta chia tay rồi, em cũng cần phải có thời gian và cần một hạnh phúc mới.... Ý của anh....

Hoàng Minh lúng túng. Dù anh đã rất cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng cổ họng anh vẫn nghẹn ứ. Anh cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Trong tận đáy đôi mắt anh, những mảng mây mù vẫn vấp luẩn quẩn làm mờ đục.

Rồi anh lặng im nhìn Tâm Lan rất lâu. Khuôn mặt đẹp của cô mang một vẻ bi thương cùng nỗi thất vọng cực độ. Cái cổ trắng cao nõn nà của cô in từng vệt dài của những dòng nước mắt chảy xuống đang dần được gió trời hong khô. Cả đôi vai gầy của cô đang run run lên vì xúc động mạnh nữa... Tất cả chúng đều in đậm trong đôi mắt anh. Trái tim anh bỗng bắt đầu nhói đau kì lạ.

Tâm Lan lắc đầu, đầy mệt mỏi. Cô gạt ly sinh tố đã tan loãng vì đá sang bên rồi chống khuỷu tay xuống bàn, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ngược những lọn tóc còn vương trên mặt ra phía sau. Cô thấy tức ngực và khó thở vô cùng. Hình ảnh lơ mơ của cô in đậm trên mặt bàn kiếng.

Suốt bao năm qua, dường như đây là nỗi đau lớn nhất mà cô đang phải trải qua: khó khăn, lênh đênh như kẻ đi guốc ười phen để leo núi; khổ nhọc, rất khô vòm họng như kẻ đơn độc giữa bãi cát xa mạc đầy bụi nắng cháy không kiếm đâu lấy nổi một giọt nước, mà lẽ ra ông trời nên thương và ban tặng bằng một cơn mưa nho nhỏ. Cô khóc cho nỗi đau này, thật khó để cô có thể vượt qua. Lẽ nào, ông trời đang muốn thử thách cô thêm một lần nữa hay sao?

- Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Anh Hoàng Minh?

Tâm Lan hơi ngẩng mặt lên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh và hỏi nhỏ. Trong đôi mắt ấy, cô không thể nào nhìn thấy được tình yêu mà anh đã dành cho cô. Một đôi mắt đẹp, rất lạnh lùng và thờ ơ. Anh nghĩ anh đối xử lạnh lùng thì cô sẽ ngừng yêu anh ư? Anh nghĩ anh thờ ơ thì cô sẽ quên hết những tháng ngày anh từng quan tâm, chăm sóc cho cô và bé Nguyên Thảo hay sao? Lê Hoàng Minh ơi, anh đã nhầm, một sai

lầm lớn không thể nào tha thứ nổi, anh không hiểu gì về Ngô Tâm Lan cả. Lúc này, anh thật đáng trách hơn là đáng thương.

Nhưng Tâm Lan vẫn muốn trông chờ vào một câu trả lời từ phía anh. Hơn nữa, cô lại đang mang thai, đó là giọt máu của anh nên chắc chắn anh sẽ không bao giờ rời bỏ chúng. Chỉ cần cô nói với anh về điều này, thì anh sẽ luôn quan tâm cô, sẽ không rời bỏ cô. Nhưng điều gì đã khiến cô chần chừ không nói, điều gì đã khiến ánh mắt cô lộ rõ vẻ hoang mang, nửa muốn nửa không như lúc này?

- Hãy cầm ghét anh.

Sau vài phút im lặng, Hoàng Minh nhìn cô và trả lời. Tâm Lan lặng người nhìn khuôn mặt nửa quen thuộc nửa xa vời của anh. Lòng cô đau thắt.

Cô sẽ phải hiểu ý nghĩa của câu trả lời này ra sao đây? Cô đã từng mong mỗi một câu trả lời từ phía anh, được nghe thấy giọng nói của anh. Bây giờ, cô lại thầm ước giá như anh im lặng và cứ thế nhìn cô mãi. Chẳng phải sự im lặng tức là anh còn đang rất do dự và cô sẽ còn một cơ hội lớn hay sao. Còn câu trả lời này thì không, “độ sát thương” của nó gây ra khiến cô không thể nào thở nổi.

- Lê Hoàng Minh. Em không làm được... Em không làm được...

Tâm Lan lắc đầu một cách máy móc, nhưng cô lại không biết phải tiếp tục câu chuyện làm sao nữa. Rốt cuộc cô phải nói gì để khiến anh hạnh phúc còn bản thân mình thì không bị tổn thương. Tại sao cô luôn muốn hàn gắn từng chút, từng chút sự đổ vỡ để chúng lành lặn trở lại, thì anh lại nhẫn tâm từ chối và muốn vứt bỏ tất cả. Cô đã làm gì sai để anh phải đối xử tàn nhẫn với mình như thế?

- Mạnh mẽ lên Tâm Lan. Em biết đấy, anh là một người đàn ông tồi. Anh hoàn toàn không đẹp đẽ gì trong mắt em...

Tâm Lan vẫn nhìn anh. Cõi lòng cô vô cùng buồn bã.

- Ý anh là... ngay cả việc em đang khóc, anh vẫn giương mắt ngồi nhìn mà không muốn đưa tay ra để gạt bỏ chúng. Những lúc em bận bịu lo bữa cơm gia đình, anh lại mải miết những cuộc chơi cùng bạn bè và không thành thật, không chung thủy với tình yêu của riêng em. Những lúc ở bên em, bên con, anh lại mắc thêm sai lầm là lừa dối một người phụ nữ khác. Khi anh là kẻ phản bội, anh lại khiến em khổ tâm hơn khi chủ động đưa ra lời đề nghị rằng chúng ta sẽ ly dị trong thời gian sớm nhất có thể...

- Anh....

Tâm Lan do dự nhìn anh, cô không biết phải nói điều gì tiếp theo. Hoàng Minh nói đúng. Anh yêu Kiều Thanh rồi mới yêu cô và bây giờ là quay lại yêu người đó. Mà thứ tự có như thế nào đi chăng nữa thì cả cô và Kiều Thanh đều đã một lần bị phản bội.

- Từ rất lâu rồi, anh không biết phải làm gì để em được vui vẻ. Anh không xứng đáng với tình cảm của em. Anh không đổ lỗi do con người em quá hoàn hảo khiến anh mất đi cái quyền của đàn ông là muốn được che chở và chăm sóc người phụ nữ của mình. Nhưng thực sự, anh không thể nào rời xa Kiều Thanh.

Bầu không khí lại trầm mặc.

Tâm Lan có cảm giác người đàn ông đang ngồi trước mặt mình là con người xa lạ hoàn toàn, thậm chí là chưa bao giờ họ từng lướt qua cuộc đời của nhau dù chỉ một lần duy nhất. Ở con người Hoàng Minh toát ra một thứ cảm giác vô cùng lạnh lẽo, âm u. Còn tận sâu trong đôi mắt anh lại hiện ra rất rõ những nỗi đau tột cùng. Cô không quen người đàn ông này. Nhưng anh ta lại chính là bộ mặt thứ hai của Hoàng Minh mà xưa nay chưa bao giờ anh dùng thái độ đó để cư xử với cô chẳng?

Ánh nắng của mặt trời vàng ươm đổ lên người Hoàng Minh chẳng tạo cảm giác cho người đối diện nhìn thấy anh thêm ấm áp. Anh day day chiếc nhẫn cưới nơi ngón tay áp út, nó phát ra một luồng sáng tinh mịch u uất. Anh quay lại nhìn cô. Đáy mắt anh như đọng nước nhưng trống rỗng:

- Anh sẽ nuôi bé Nguyễn Thảo.

- Tôi không cho phép anh nói thêm bất cứ một điều gì nữa.

Tâm Lan nhìn anh và trả lời bằng giọng quả quyết. Hoàng Minh hơi sững người bởi lối xưng hô này của cô. Chúng mạnh mẽ, gai góc và kiên định. Suốt nhiều năm qua, thái độ của cô chưa bao giờ như thế. Anh ngẩng đầu nhìn cô, và cô cũng vậy. Bàn tay nhỏ nhắn kia đang bấu chặt vào mép bàn.

- Anh giết chết một nửa sự sống trong cuộc đời của tôi. Anh bỏ đi theo người mà bấy lâu nay anh luôn ấp ủ trong trái tim mình. Anh có hạnh phúc, anh có tiếng cười. Hà có gì, anh còn cướp nốt giọt máu cuối cùng trong tôi. Anh ác quá vậy. Tại sao mà anh nhẫn tâm với tôi quá thế? Tôi đã làm gì sai nào? Anh nói đi. Anh nói gì đi chứ? Sự im lặng từ anh, khiến tôi hoang mang tột độ. Tôi vẫn nghĩ tôi là một phụ nữ giỏi giang, luôn chia sẻ tâm sự với rất nhiều độc giả. Vậy mà ngay cả anh... hóa ra tôi cũng chẳng hiểu gì.

Tâm Lan cố nuốt những giọt nước mắt, nó đắng và chát lẫn chua cay. Cô cố gắng bình tĩnh nói hết những gì mà mình suy nghĩ, nhưng trong tim lại như có hàng trăm hàng nghìn cánh tay đang cấu xé.

Tất cả mọi thứ đang diễn ra khiến Tâm Lan bế tắc, dù cho cô có cố loay hoay đứng dậy và tìm ra một lý do chính đáng nào cũng không thể. Suốt những ngày qua kể từ buổi chiều hôm ấy, cô vẫn không tài nào lý giải được vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế? Cô trách mình, dò xét chính mình đã làm sai những gì? Nhưng không, trong hàng tá lý do được liệt kê hàng loạt ra như thế thì cô đứng hoàn toàn, chẳng sai gì cả. Trách là trách Hoàng Minh. Anh chung tình. Còn cô? Bởi vì cô khờ dại. Bởi vì cô chậm chân một bước, cô đành trở thành người đến sau.

- Anh xin lỗi. Được rồi, từ giờ đến ngày ra tòa, anh sẽ để em sống chung với con gái. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, anh sẽ đón con.

- Nó chẳng đi đâu cả. Nó là con tôi, tôi nghèo khổ thì nó cũng là con của tôi.

Tâm Lan giật mạnh chiếc túi xách sau lưng chiếc ghế tựa đan bằng mây. Cô rồi đứng dậy, toan định bước đi ngay.

Hoàng Minh kịp đưa tay ra và chạm phải cánh tay phải của cô, nhưng rồi tay anh lại buông thông xuống ngay lập tức. Cô quay lại nhìn gương mặt buồn bã của anh, đến chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc bay phấp phật trong gió, rồi cả cánh tay anh đã buông tay cô không muốn níu kéo gì nữa.

Đôi môi Tâm Lan khẽ nhếch lên, nhoen cười mà đôi mắt mờ đục nước. Đáy mắt Hoàng Minh giăng đầy sương như bị màn mưa giăng lối bao trùm. Anh hỏi nhỏ:

- Tâm Lan... Em đang cười anh đấy à?

Cô lặng lẽ ngược nhìn sang hướng khác. Khóe môi như được nhướn lên cao hơn. Vài giây sau, cô quay lại nhìn anh. Tim cô buốt nhói.

- Còn anh?... Đây là nước mắt của anh ư?

Anh ngồi phịch xuống ghế, còn cô từ từ biến mất khỏi quán café...

Anh đang khóc vì cô đấy ư? Còn cô đang cười cợt chính bản thân mình đấy à?

*

Đường Sài Gòn vắng tanh, buồn hoang hoải. Tâm Lan cười nửa miệng khi nghe thấy đôi trai gái bước kề bên thì thầm vào tai nhau: "Sài Gòn hôm nay nắng nhẹ, trời đẹp như mùa thu ngoài Hà Nội đấy."

Cô chưa sống ở Hà Nội bao giờ, có chăng cũng chỉ là vài ba tiếng đồng hồ ra sân bay Nội Bài mỗi khi về Bắc thăm gia đình Hoàng Minh. Biết bao nhiêu nhà thơ, nhà văn... từng tốn không ít giấy mực khi chọn mùa thu Hà Nội là niềm cảm hứng vô tận trong sáng tác. Họ hết lời ca ngợi về mùa thu Hà Nội. Có người muốn khóc mỗi độ thu về. Có người si mê cái vẻ đẹp lạ lùng đầy bí ẩn qua từng góc phố, cả những con đường đã lên màu rêu xanh, hay những bức vách đã ố sang màu vàng qua từng năm tháng. Có người chẳng thể cầm lòng được khi nhìn từng vạt nắng vàng nghiêng nghiêng qua tán cây xanh, lọt qua từng kẽ cọng cỏ nhỏ nhất, làm lung linh cả những hạt phù du nhỏ li ti trôi nổi trong không khí. Lại có những người thêm nắng vàng của trời thu để sưởi ấm cái lạnh dịu dịu của khí trời hay cơn gió phiêu du vội lướt qua chỉ kịp vuốt ve khuôn mặt ai đó một cái mà làm người ta ngơ ngẩn nhớ thương...

Vậy mà giờ đây, Tâm Lan thấy lòng mình xót xa khi nghĩ về nơi Thủ đô ấy. Hà Nội làm cô nhớ tới mối tình xưa cũ của Hoàng Minh thời còn sinh sống ngoài Bắc: lãng mạn, khổ đau rồi lay lắt đứng dậy. Hà Nội làm cô nhói đau, cô không đủ sức mạnh để giúp anh ném bỏ đi những kí ức cũ, tình yêu lớn lao của cô cũng không đủ che đậy được những kỉ niệm mà anh từng có với Kiều Thanh suốt những năm tháng mặn nồng.

Và thật khó để linh hồn cô quyện hòa với linh hồn anh thành một. Thật càng khó hơn để hình ảnh cô chiếm trọn được vị trí quan trọng trong trái tim anh. Dẫu sao, suốt gần mười năm qua, cô cũng có được anh, và giờ là lúc phải trả anh về đúng với Kiều Thanh mà vốn dĩ xưa nay cô chỉ là ngộ nhận. Liệu đã bao giờ, cô nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu chưa?

Cô đến với anh như kẻ sắm vai chỉ để lắng nghe và chia sẻ nỗi niềm. Anh kể cho cô nghe về cuộc sống, tình yêu, những hạnh phúc thiên đường và cả đắng cay mà chỉ có ở nơi địa ngục. Tất cả, bỗng như một thói quen. Cô yêu anh bởi những điều đơn giản, đời thường. Nhưng thật khó để tâm hồn cô có thể thay thế được tâm hồn người đàn bà kia, dẫu cho Kiều Thanh đã ác độc khiến anh có một vết sẹo nơi trái tim tự thuở xưa đến bây giờ và sau này thì càng không thể tẩy xóa hay làm mờ chúng theo thời gian.

Cô đã thất bại rồi. Cô chẳng thể mang anh đi xa, tới một vùng đất mới, chân trời mới mà nơi ấy hình bóng chị ta không tồn tại. Cô vô tình quên mất rằng, chị ta vẫn luôn ngự trị trong trái tim anh dẫu cho cô có tốt, có nuông chiều anh nhiều hơn thế đi chăng nữa. Tình yêu của anh dành cho cô vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh. Có chăng đó là thứ tình cảm hơn tình bạn một tẹo và kém tình yêu một tí. Nhưng cái số lượng đếm đong một tẹo, một tí ấy quả là quá xa xỉ đối với cô.

Ở Thủ đô với những buổi chiều thu Hồ Tây lãng mạn mà cô chẳng bao giờ có. Theo những nốt thời gian thăng trầm, anh và cô vẫn chỉ có những ngày nắng gắt hay cơn mưa rào đồng đánh nơi Sài Gòn phồn hoa. Cô đã luôn cố gắng để thành người vợ đảm, chăm nom từng bữa ăn hay cái áo mặc cho cả nhà. Nhưng những sự hi sinh, sự nỗ lực đó chẳng được đền đáp gì, chẳng thể vun vén thêm những giọt tình yêu nồng cháy, gìn giữ, nâng niu và trân trọng. Anh chạy trốn Thủ đô, cô rộng tay đón lấy kẻ chạy trốn và ra sức vỗ về, an ủi. Bây giờ thì cô đã biết, bao phồn hoa, bao thứ bắn thủ nhất nơi thành phố luôn có sức hút và quyến rũ cô, quyến rũ anh, nhưng chẳng thể làm tình yêu trong hai được mềm nhũn, ngọt ngào và gắn kết.

Tình yêu này dường như đã khô ráp bởi những yêu thương.

Nhớ chiều mưa Sài Gòn, cô lặn lội giồng gió chỉ để mang áo mưa tới công ty cho anh. Anh cười triu mến và khẽ ôm cô vào lòng. Bàn tay anh run rẩy, đầy ái ngại, cứ đưa ra rồi rút lại khi lau những giọt mưa lăn dài trên má, trộn lẫn cả hàng lệ mà cô đang thầm hạnh phúc vì có được giây phút ngắn ngủi, đầy lãng mạn trong màn mưa bên anh. Rồi anh vẫn hay ngoái lại nhìn phía sau như có ai ngóng đợi, điều đó làm cô thấy tủi thân mà chẳng dám trách móc. Cô chỉ như con mèo, ngoan ngoãn khẽ nép vào ngực anh, nằm yên và chìm vào giấc ngủ, mà dẫu hay biết, ánh mắt anh vẫn hướng về phía ô cửa sổ kia, như ngóng trông một điều gì giữa màn mưa chưa ngớt hạt.

Nhớ những lần thông dong trong công viên, cô như đứa bé còn mãi dong chơi mà quên mất anh đang trầm tư nghĩ lại về Kiều Thanh – những kỉ niệm vẫn vẹn nguyên, đẹp đẽ và sáng trong như chưa từng có ngày cô ấy rũ bỏ. Cô chợt nhận ra khi anh vẫn mãi miết đắm chìm vào quá khứ mà không hề để ý đến giọng nói của mình đang vang vọng. Cô lẫn trốn anh một thời gian sau đó. Cô nhầm lẫn hay ngộ nhận? Nhưng anh đã đến nơi cô ở và gửi lời xin lỗi, anh nói yêu cô, anh xin cô cho anh thời gian và thêm một cơ hội.

Cô chợt nhận ra, sao hạnh phúc của người đến sau thật ít ỏi và thiệt thòi biết bao nhiêu.

7. Chương 07

Bé Nguyên Thảo ở kia, nó đang đùa vui với những cô cậu bạn học khác trong lớp. Tâm Lan cười ứa nước mắt nhìn đứa con gái ngây thơ sau song sắt cửa cổng. Con bé đáng yêu làm sao, bầu má phính và đôi môi màu đào, hai bím tóc mà Hoàng Minh mới thắt nút sáng nay giờ có vẻ đã bung ra, vài sợi tóc rối và vương trên mặt bết dính lại với nhau bởi mồ hôi. Bé còn quá nhỏ, quá nhỏ để chấp nhận những điều cay đắng.

Bé hoàn toàn có quyền được sống trong một mái ấm có cả ba và mẹ, có tình yêu, có vật chất, có tất cả. Bé vô tội mà. - Thảo! Nguyên Thảo! Con ơi! Tâm Lan đưa tay vẫy gọi đứa con gái. Bé Thảo chạy nhanh như chú sóc con về phía cô đứng. Vòng tay cô ôm gọn con gái trong lòng và đặt nụ hôn ngọt ngào lên bầu má. Rồi cô ôm con bé và hôn khắp lên mặt, lên cổ, lên mu bàn tay con bé. Bé Thảo chun chun mũi: - Con khó thở quá. Con khó thở quá mẹ Lan ơi! - Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi. Tâm Lan cuống quýt bỏ tay mình ra khỏi người con bé. Lúc này, cô chỉ nghĩ tới Nguyên Thảo và đứa bé trong bụng mình thôi. Cô đã chắc chắn về điều này. Chúng là hơi thở nuôi cô sống. Cô đã và sẽ luôn nghĩ như thế. Con bé thơ ngây với đôi mắt tròn xoe và sáng như hai viên bi ve. Nó nhìn cô gặng hỏi: - Sao mẹ Lan khóc ạ? Sao bữa nay, ba Minh không tới đón con? Con với mẹ về cùng nấu ăn, chờ ba đi làm về, mẹ nha. - Ba con đi công tác xa, tận ngoài Hà Nội lận. Tối nay, mẹ đưa con về bên ngoại chơi, nhưng phải ngoan, phải nghe lời. Con có thích không? - Dạ. Con thích. Tâm Lan nhắm nghiền đôi mắt lại, hít thật sâu rồi thở dài: "Xin lỗi vì mẹ phải nói dối con". Bé Nguyên Thảo đeo ba lô sau lưng, nó vòng tay khoanh trước ngực chào cô giáo và bạn bè rồi chạy vội. Cứ mỗi lần bé Thảo được về ngoại, là con bé vui mừng hết biết. Cô không muốn về nhà, không muốn về cái nơi mà từng góc ngách nhỏ cũng đều có hình bóng của Hoàng Minh, hơi thở của Hoàng Minh; từng kỉ vật, đồ dùng trong nhà đều có bàn tay Hoàng Minh đụng đến. Cô phải trốn tránh tất cả. Tâm Lan dìu bé Thảo ngồi ngay ngắn sang bên cạnh, miệng con bé bị bô kể cho cô nghe hôm nay cô giáo dạy nó hát bài gì hay tập vẽ ra sao. Còn cô, đôi mắt trần trần nhìn về cửa kính xe. Xa xa, Hoàng Minh và Kiều Thanh đang đứng đó, hai người nheo mắt nhìn theo chiếc taxi khuất dần. Cô phẫn nộ đầy ăm ực: "Vì sao anh có thể đưa một người đàn bà khác đến đón con gái của chúng ta. Vì sao chứ? Anh muốn nó làm quen với một người phụ nữ mới và tập gọi cô ta bằng đi ghê à? Anh là kẻ tồi tệ và nhẫn tâm mà." Tâm Lan đau khổ với tất cả những gì đang xảy ra, chúng đều vượt quá ngoài tầm kiểm soát của bản thân. Cô như con thú bị bỏ hoang giữa chốn rừng già, như đứa trẻ mải la cà dong chơi mà lạc mất người thân giữa chốn người đông đúc và xa lạ. Cô hoang mang giữa thế giới sống vẫn đang tiếp diễn không ngừng nghỉ nơi Sài Gòn phồn hoa. Cô hiểu mình cần phải đập lên tất cả để trụ vững: dư luận, sự cô đơn, sự phản bội, chèn ép.... Tất cả, thật khó khăn với sức chịu đựng của một người phụ nữ với tâm hồn vốn mỏng manh và yếu đuối như cô. Trên suốt chuyến taxi dài hơn mười cây số, cô gần như lặng thinh và nghĩ về đứa trẻ trong bụng. Bé Nguyên Thảo hỏi cô đi làm về nên đang mệt phải không? Cô gật đầu và xoa xoa bàn tay con bé nói nó hãy tự chơi một mình khoảng một lát. Nó là đứa trẻ ngoan ngoãn nên thôi không nhèo và bắt đầu bắt chuyện với anh tài xế. Giọng con bé lanh lảnh. - Bé Thảo. Con có thích em bé không? - Tâm Lan vừa xoa xoa bụng mình vừa vuốt một bên bím tóc đã hơi rối của đứa con gái. - Mẹ Lan hết mệt rồi à? Mà em bé à? Trông nó sẽ như thế nào vậy mẹ? - Ừ. Em bé là em của con. Nói thế nào để con dễ hiểu nhỉ? Em bé cũng giống như búp bê mà hằng ngày con vẫn thường hay chơi đó. - Nghĩa là con sẽ chải tóc rồi thắt bím xinh cho em bé đấy à? Chiều nào đi học về, em bé cũng cùng con ra ngoài cổng chơi với tụi bạn ở khu phố đấy à? - Đúng rồi. - Cô cười mỉm. - Thế thì thích thật, mẹ ạ. Vậy tối nay, mẹ đưa ngoại và con đi siêu thị mua em bé được không mẹ? Anh tài xế bật cười khanh khách trước sự hồn nhiên và câu hỏi của bé Nguyên Thảo. Con bé cạ mày nhìn Tâm Lan để chờ câu đồng ý. Giọng nó lại lanh lảnh. - Con sẽ mua sữa trong siêu thị cho em bé nữa. - Không phải, không phải. Em bé không phải mua trong siêu thị. Nó ở đây. - Ở đây à? - Tay bé Nguyên Thảo được tay Tâm Lan đặt vào trước bụng của cô. - Ừ. Ở đó. - Tâm Lan dịu dàng nói. Bé Nguyên Thảo gần như không hiểu gì: "Mẹ Lan đang đau đâu à? Hay là mẹ Lan còn bị đau bụng nữa? Chút xíu nữa là về tới nhà ngoại, mẹ Lan nhớ đi nghỉ nha". Và anh taxi khen Tâm Lan có cô con gái rất tuyệt vời. Chiếc taxi vừa dừng lại, bé Thảo đã nhảy cẫng lên khi nhìn thấy ngoại đang tĩa rau ngoài vườn. Bà Xuân cười rất tươi và dang vòng tay chào đón đứa cháu gái. Nhưng sắc mặt bà Xuân bỗng thay đổi hẳn khi nhìn thấy Tâm Lan vừa thanh toán xong tiền taxi và đang đi phía sau. Về mặt Tâm Lan rầu rĩ cùng những vết loang lổ bởi nước mắt trên gò má đến tái nhợt. Bà Xuân vội thả cháu gái xuống và nói Nguyên Thảo vào nhà chơi với thằng em trai Khánh con nhà cậu Lộc. Bà Xuân nhìn cô, trù mến: - Ngồi xuống đây. Mẹ nghĩ là ... con ổn. Phải không Tâm Lan? - Con ổn. Rất, rất ổn ạ. Tâm Lan ngồi xuống chiếc ghế gỗ mà bà Xuân vừa đưa cho và cười gượng gạo. Nhưng những giọt nước mắt đã phản bội cô, chúng vội vã nổi đuôi nhau chảy ra không ngừng nghỉ. - Tâm Lan, chuyện gì đã xảy ra thế con? Bà Xuân ngồi xuống cạnh, giọng bà hốt hoảng. Bà đưa bàn tay mình vuốt dọc theo mái tóc của cô con gái, tay kia nắm lấy đôi tay đang run lẩy bẩy của Tâm Lan. - Nếu là chuyện cãi vã với thằng Minh thì mẹ nghĩ con không nên đưa bé Thảo về đây. Chuyện vợ chồng cãi nhau xưa nay thì có gia đình nào là tránh khỏi. Con là vợ, là mẹ phải học cách nhẫn nhịn và chịu đựng chứ. Tâm Lan ngẩng mặt lên, đôi mắt cô ngấn ngấn nước nhìn bà. Bà Xuân thêm phần hoảng hốt, rồi vội vã nói tiếp để an ủi cô: - Thôi được rồi, hãy nói mẹ nghe,

chuyện gì đã xảy ra để con phải tới nông nỗi này? - Chúng con sẽ ra tòa. - Tâm Lan khóc òa lên như một đứa trẻ. - Bình tĩnh nào con gái. Mẹ tin Hoàng Minh là người đàn ông tốt. Đừng có giận nó quá mà nói linh tinh, tội nghiệp cho nó, con à. Bà Xuân ôm con gái vào lòng, sự can đảm của mình không cho phép bà rơi nước mắt. Chưa bao giờ bà nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra. Bà luôn tin tưởng vào người chồng mà Tâm Lan đã chọn và hết mức yêu thương suốt nhiều năm qua. Bà luôn tin vào chàng con rể, một hai nhất quyết không thay lòng. Bà nhìn Tâm Lan với ánh mắt dịu dàng nhất có thể, nhưng tận sâu trong đáy mắt lại chứa vẻ mệt mỏi và âu lo. Con gái bà có khuôn mặt thanh tân, mang vẻ đẹp tự nhiên như một món quà mà chúa trời đã ban tặng xuống trần gian để gửi gắm. Không quá tuyệt sắc như một giai nhân, không quá cầu kì bởi phần son tô vẽ. Cô mong manh như cánh bướm, yếu mềm như cánh hoa và luôn run rẩy, lay động khê khàng trước mọi cơn gió. Sau bao cố gắng trong đợi chờ, cứ ngỡ cô sẽ được hạnh phúc, được yêu thương, được chở che bởi tình yêu vốn luôn tôn thờ đây, thì giờ đây, trái tim cô như trái táo bị con sâu oằn oại, đục rỗng và ăn mòn. Nỗi đau cuồng nộ chạy dọc trong cơ thể cô như đang rửa nát ra bởi tất cả những gì vây quanh. Những kỉ niệm xưa cũ vẫn còn đây: ở khu vườn hoa trước mặt, anh đã nói yêu cô; tại mảnh hiên trước nhà, trong chiếc áo cưới trắng mềm, voan trắng cô dâu bay tung giữa buổi chiều lộng gió; ở bàn thờ tổ tiên kia, anh đã thề sẽ yêu thương cô trọn đời trọn kiếp Để bây giờ, cô bị đẩy ngã, rất đau; còn anh, tìm cách chạy vội, dần mãi xa, khuất mờ.... - Con đã từng nghĩ, con là người hạnh phúc nhất. Bông hồng trên tay Tâm Lan đã bị cô bứt ra từng cánh, vo tròn và nằm rải rác dưới đất. Vài phút sau, những cánh hồng đỏ biến thành màu thâm đen giống như máu tụ đông, cảm giác rờn rợn. - Mẹ xin lỗi. Mẹ không biết phải giúp con bắt đầu từ đâu. - Mẹ đâu có lỗi. Là lỗi tại con, là tại con không biết cố gắng và giữ gìn gia đình mình, phải để cho bé Nguyên Thảo có một tuổi thơ lặp lại trong tổ ấm thiếu hình bóng của người cha. Đuôi mắt với những nếp nhăn xếp thành lớp in hằn từng vệt của bà Xuân cũng đang rưng rưng lệ trước sự đau khổ của đứa con gái đầu lòng. Bà kéo Tâm Lan tựa hẳn lên vai mình, an ủi: - Mọi chuyện rồi sẽ qua. Mẹ biết, con là người phụ nữ mạnh mẽ mà. Mẹ xin lỗi, xin lỗi vì sự sai lầm trong quá khứ của mình, để rồi tuổi thơ con phải chìm trong nước mắt, cả sự thiếu thốn lẫn hoang mang. - Con mạnh mẽ mà, mẹ nhỉ? Tâm Lan cười trong tiếng khóc rồi đứng dậy ngay. Cô không muốn nhớ lại tuổi thơ của mình. Cô bước thẳng về nhà bếp. Cô mang tất cả những đồ ăn mới mua ra để trước mặt, dò xét một lượt rồi nhìn bà Xuân: - Con sẽ nấu bữa tối. Sẽ nấu thật ngon, để mẹ biết, con gái của mẹ tuyệt vời như thế nào. Không đợi sự đáp trả từ bà Xuân, Tâm Lan cúi gầm mặt, nước mắt, tiếng nấc hòa chung, tất cả trộn lẫn với tiếng dao thớt rộn rã phát ra từ căn bếp nhỏ. Cô đang cố làm tròn vai diễn của một đứa con ngoan, một người vợ đảm rằng: mình quá bận bịu với công việc bếp núc. Bà Xuân thờ dãi nhìn theo bóng dáng của Tâm Lan. Bà xót phận mình, xót phận con... xót tất cả những người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ. Cả gian nhà, chỉ còn tiếng Nguyên Thảo và cậu nhóc Khánh cười đùa, âm vang lạnh lạnh phá tan bầu không khí nhuộm vẻ đượm buồn. * - Anh đi làm về rồi sao? Sẽ có cơm ngon, canh ngọt nhanh thôi mà. - Anh biết: vợ anh là một người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian. - Anh phải là một người chồng tốt, một người cha mẫu mực để con gái của mình có đầy đủ tình yêu thương của cả ba lẫn mẹ. - Đồ ngốc. Tất nhiên là anh thương vợ, thương con anh rồi. - Anh hứa đi. - Anh hứa. Cả đời chỉ yêu em và yêu con. * Tâm Lan cười thầm, sụt sùi nước mắt. Hoàng Minh đã từng hứa như thế khi cô mang bầu bé Nguyên Thảo được sáu tháng. Còn bây giờ thì chẳng có lời hứa nào tồn tại cả. Chỉ có mình cô đang thương yêu và chăm sóc con gái. Chỉ có tình yêu của cô dành cho anh là tồn tại theo tháng năm. Còn anh, tất cả đều là giả dối. Đôi mắt Tâm Lan lại ầng ậc nước. Vô tình, chiếc dao thái đồ ăn cửa phải ngón tay cái của cô. Cô bặm môi rồi đưa ngón tay cái bị đứt lên miệng ngậm lấy. Những giọt máu đỏ tươi mới rơi xuống sàn nhà bắt đầu chuyển sang màu mận chín, đỏ sẫm. Vừa lúc đó, tiếng mèo kêu ở góc nào trong gian bếp bỗng cất lên. Tâm Lan rùng mình, cô ngó nghiêng nhìn xung quanh bếp nhưng chẳng thấy. - Mẹ ơi, nhà mình mới nuôi thêm mèo à? - Giọng cô lo lắng. - Không. Nuôi mèo nhờ bị bệnh hen thì khổ. Mà sao con hỏi thế? - Bà Xuân cũng từ ngoài vườn nói vọng vào. - Dạ, không có chuyện gì đâu ạ. Tại con thấy tiếng mèo kêu... - Chắc là mèo nhà hàng xóm thôi. Xưa giờ con với thằng Lộc có đứa nào thích mèo đâu mà mẹ nuôi. Thế con nấu món gì, có cần mẹ phụ giúp không? - Dạ không ạ. Con làm cũng sắp xong rồi... Tiếng mèo kêu ngày một thăm thiết xung quanh căn bếp nhỏ. Tâm Lan chạy vội tới ngó nghiêng ở mấy khung cửa sổ hướng ra vườn trồng rau hay tìm kiếm từng góc ngách trong căn phòng bếp nhưng đều chẳng thấy gì. Chợt tiếng cười khanh khách của bé Thảo đang chạy lại phía căn bếp, cũng làm cô giật mình ngoảnh đầu lại... - Mẹ Lan, mẹ Lan. Thằng Khánh nó đòi lấy em bé của con. Ha ha...Con bảo tối nay mẹ Lan đưa đi siêu thị mua em bé mà nó không chịu kia... - Ô... Tâm Lan ngoái đầu lại nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt bé Nguyên Thảo. Cô lại rùng mình khi đôi mắt của con bé ánh lên một màu xanh ngắt giống hệt với màu mắt của con mèo đêm hôm trước.

Đôi mắt ấy chứa đầy chất tà khí u uẩn... Cô từ từ ngã xõng xoài xuống nền nhà. Tiếng của loài mèo hoang bị pha loãng vào không khí, dần dần im bật. Chỉ còn tiếng bé Thảo gọi bà Xuân thất thanh:” Ngoại ơi, cứu, cứu. Ngoại ơi, mẹ Lan của con bị sao rồi... Trên miệng mẹ Lan toàn chứa máu...”

8. Chương 08

-Em rất muốn được chăm nom cho bé Thảo, em sẽ coi nó, thương nó như con gái của mình. Em rất muốn được làm lại từ đầu, muốn có một mái ấm gia đình ở bên anh.- Kiều Thanh nhìn Hoàng Minh, giọng đầy quả quyết.

-Tâm Lan đang rất buồn. Hãy để cho cô ấy có thời gian và lấy lại thăng bằng trong cuộc sống đã.

-Em chờ anh.

Dứt lời, Kiều Thanh ngã người vào Hoàng Minh, cười thầm. Nét mặt cô rạng rỡ, đầy hạnh phúc. Có lẽ cô đang mơ đến ngày được làm mẹ, làm vợ thật sự cùng anh. Đôi mắt cô nhắm nghiền, mơ màng rồi chìm vào giấc ngủ rất nhanh trong vòng tay sắt chắc ấy.

Chỉ còn Hoàng Minh, đôi mắt anh với cái nhìn xa xăm hướng về phía ô cửa sổ. Những vì sao lấp lánh rồi lại ẩn chìm sau làn mây đen. Vầng trăng như sáng nét hơn mọi ngày, nó làm anh nhớ đến Tâm Lan: khuôn mặt thanh thoát và sáng trong, đôi môi mềm và nụ cười luôn rạng rỡ. Tâm Lan hay tự so sánh mình như mặt trăng, còn anh là mặt trời tỏa nắng. Tâm Lan hồn nhiên và hay mơ mộng.

*

Tám năm về trước, trong chuyến dã ngoại qua đêm cùng nhóm bạn...

-Chị ấy rất đẹp.

-Ừ.

-Chị ấy rất tốt và yêu anh.

-Ừ. Sẽ không ai yêu anh nhiều bằng cô ấy. Và anh cũng chẳng yêu ai nhiều hơn anh đã từng yêu cô ấy.

-Anh là một gã si tình.

-Anh chung tình nữa.

-Vâng. Anh còn là kẻ đại ngốc.

-Em là cô gái rất đáng yêu.

-Em còn là người con gái hay cười.

Hoàng Minh cười phá lên nhìn Tâm Lan rồi nằm vật ra thảm cỏ. Đôi môi Tâm Lan mấp máy những điều mà chẳng bao giờ anh biết....” Thật khó để tên em viết đề lên tên của chị ấy. Và cũng thật khó để em có được trọn vẹn trái tim anh. Em phải làm gì để trái tim anh thôi mong nhớ và xin đừng khắc khoải trong cái quá khứ bộn bề bởi những mảnh vỡ của yêu thương...”

-Anh đã yêu một người con gái.

-Điều đó thật tuyệt.

-Nhưng anh chẳng dám nói ra.

-Điều đó hẳn là rất ngốc.

-Vì anh sợ, cô ấy sẽ bỏ đi. Anh mất một tình bạn, tình anh em và cả tình yêu đó nữa. Thà anh im lặng...

-Ồ, quả là khó khăn cho anh.

Tâm Lan rầu rĩ quay mặt đi, bầu má hồng thắm ửng. Hoàng Minh đưa tay đặt nhẹ lên đôi bờ vai bé bỏng đang run rẩy của cô, anh không hiểu chuyện gì.

-Em cũng đã thương một người đàn ông.

-Anh ta thương em chứ?

-Không.

-Đừng buồn.

-Và cũng như anh, em chẳng thể nói ra tình cảm của mình.

-Em cho rằng điều đó là ngốc nghếch mà.

-Anh ấy chỉ coi em là bạn thân - một người có thể ngồi hàng giờ để lắng nghe và chia sẻ kỉ niệm.

-Anh ta thật độc ác.

-Tại anh ấy chung tình.

Hoàng Minh ngồi dựa người vào gốc cây sim ở trên đỉnh đồi, ngẩng đầu nhìn những vì sao. Anh không biết mình và Kiều Thanh đã có biết bao nhiêu lần ngồi cùng nhau, cùng mơ mộng, cùng chìm đắm trong những nụ hôn vội vã vội vã ban đầu như thế. Anh càng không biết phải đối mặt với Tâm Lan như thế nào khi ngày hôm trước anh tâm sự với cô rằng, mình đã yêu một người con gái. Tâm Lan ngơ ngẩn đầu, cô lí nhí trong cổ họng và cũng thừa nhận: "Em cũng đã thương một người đàn ông"...

Có lẽ là đã muộn? Anh nghĩ thế. Khi trái tim anh bắt đầu giao động và hướng tình cảm của mình về phía cô, thì cô đã yêu một người khác? Chẳng phải anh đã để tuột mất tình yêu của mình một lần nữa hay sao?

Hoàng Minh miên man ngắm những vì sao cứ ẩn rồi lại hiện mà không hề biết Tâm Lan đã đứng ở sau gốc cây sim từ bao lâu rồi.

-Anh Minh, đứng dậy về thôi. Bên Đoàn phải điểm danh quân số trước khi vào lều ngủ. Họ đang ráo riết đi tìm anh đấy.

-Ừ nhỉ. Anh quên mất. Hình như anh đăng trí quá rồi thì phải?— Hoàng Minh như ngớ người ra, cười trừ với Tâm Lan một cái, rồi vội nhìn đồng hồ. -Ồ, cái cô nhóc này, anh là người bên Đoàn đây này, anh là người được giao nhiệm vụ đó đấy. Anh không điểm danh thì ai đã làm thay hả?

-Em trêu anh đấy.— Tâm Lan cười khanh khách nhưng đôi mắt nhuốm màu ảm đạm, u buồn. Cô lặng lẽ đi gần tới bên anh, hỏi nhỏ. -Em ngồi dưới gốc cây sim này được chứ?

-Ừ. Vùng đồi này, gốc cây này có phải thuộc quyền sở hữu của anh đâu mà khách sáo. Cái cô nhóc này, khéo nói quá.

-Thực ra, anh đến đây để nhổ cỏ dại đấy à.— Tâm Lan vừa cười mỉm, vừa nhìn đám cỏ dại ngay cạnh chỗ Hoàng Minh ngồi đã bị anh nhổ cho tan tác đến bật cả rễ. Bên cạnh là chai rượu đã cạn khô, không còn lấy một giọt. —Anh có biết, chỉ vì đám cỏ này mà chúng ta mất gần một ngày trời để trồng nó xuống và phủ xanh mảnh đất phía quả đồi bên kia không?

-Anh xin lỗi.— Hoàng Minh cười gượng và nhìn xoáy vào đôi mắt Tâm Lan, đôi vai cô thì khẽ run lên cầm cập. —Tâm Lan! Em lạnh à?

-Không ạ.— Cô lắc đầu, hai bầu má bắt đầu nóng ran.

-Thế vì sao cơ thể lại run rẩy thế này?

-À... Hi. Tại em thấy mình to gan quá, dám vạch mặt người chỉ huy.

Tâm Lan cúi đầu xuống. Cô thở vội khi nghĩ lại câu trả lời ban nãy của mình thật hoàn hảo và dễ đánh lừa được người khác. Những ngón tay trắng thon đưa lên gãi gãi trước vầng trán thông minh ra vẻ trẻ con và ngốc nghếch. Cô cười gượng:

-Mà sao anh lại uống rượu ở đây? Nhỡ bị cảm lạnh rồi lặn đùng như trái dưa khô, và lặn lông lốc xuống dưới chân đồi kia thì ai chịu trách nhiệm cho nổi.

Tâm Lan lại khéo đùa, cô vội đánh lảng sang một chủ đề khác. Cô ngẩng mặt nhìn anh, đôi má ửng lên vì thẹn thùng, nhưng cô quên mất một điều là trong đêm nay, trăng rất tròn, và rất sáng. Hoàng Minh nhìn xuyên thấu trái tim cô, dường như anh đã đọc được hết từng điều cô đã và đang nghĩ đến...

-Em trả lời sai rồi. Anh có gốc đến mức đó đâu...

-Dạ?— Tâm Lan giật mình. Cô định nói một điều gì đó nhưng cổ họng như có vật cản và không thể bật lên thành tiếng. Cô vẫn nhìn Hoàng Minh. Đôi mắt anh ánh lên một sự ấm áp vô cùng.

-Lẽ ra, em không nên nói dối anh.— Tâm Lan tròn xoe mắt nhìn anh, dường như câu trả lời trước đó của cô đã thất bại rồi. —Em phải trả lời rằng, em run rẩy tại bởi vì... em đang ngồi cạnh người em yêu...và...người đó cũng yêu em.

Hai bên bầu má Tâm Lan bừng bừng đỏ, cô mở cặp mắt như to hơn nữa nhưng tránh cái nhìn về phía anh.

-Anh say rồi, đừng nói nhảm như thế chứ? Em về trước nhé, anh cũng nên về đi. Thực ra là, em đến gọi anh về để xem đốt lửa trại.— Vừa nói, cô vừa nhìn đồng hồ và đứng dậy. —Anh thấy không? Trễ quá rồi, chỉ còn vài giây nữa là qua ngày mới rồi đây này. Về thôi. Nhanh nhanh về thôi...

Vừa đứng lên, đôi chân cô đã thấy cứng đờ và chỉ muốn quy xuống ngay lập tức. Đang cố gắng nhấc chân để chuẩn bị cho bước đi đầu tiên, tay Hoàng Minh đã chạm được tay cô và giữ lấy. Giọng anh rất ấm áp, vô cùng ngọt ngào, xen lẫn cả nét tinh tế của sự dịu dàng, và một chút huyền bí ở người đàn ông đỉnh đạc: "Phải chờ anh về cùng nữa chứ. Ở trên đỉnh đồi nửa đêm nửa hôm một mình thế này, anh sợ ở đây sẽ có ma lắm..."

Giữa buổi đêm trăng sáng rõ nét đến mức người ta có thể nhìn thấy từng sợi tóc vương bay phất phơ trong chiều gió, cô vừa xoay người lại theo cử chỉ lôi kéo tay, vừa ngả nhào về phía anh còn ngồi đó. Không phải cô cố ý, càng không phải anh cố tình lôi kéo mạnh, chỉ vì cô đã đi tìm anh hết con đường này đến con đường khác, rồi lại leo từ dưới lên tới đỉnh đồi. Một cô gái thành phố được nuông chiều từ nhỏ mà phải hành hạ bản thân như thế chỉ để đi tìm "một trái tim bị thất lạc" giữa núi đồi quả là đáng phải ngưỡng mộ. Khi tiếng "xin lỗi" từ miệng cô chưa kịp cất lên, thì đôi môi cay nồng vị rượu của anh đã ép ngược lại, chạm vào môi cô.

Đã có rất nhiều lần, Tâm Lan bắt gặp Hoàng Minh ngồi thẩn thờ, có lẽ là anh đang nhớ thương hay mơ mộng như buổi đêm hôm nay. Cô cũng đã từng ước là được ngồi dựa vào vai anh, cùng trò chuyện, cùng đếm sao, cùng chia sẻ. Cô cũng đã từng ước, nụ hôn đầu đời của mình sẽ chỉ dành cho riêng anh, vào cái ngày anh thủ thỉ: "Tâm Lan! Hãy làm bạn gái của anh nhé! Chuyện của Kiều Thanh đã qua từ lâu lắm rồi...". Nhưng ngày hôm nay, hành động đó đã đến quá vội vàng, cô chưa sẵn sàng tâm lý, đôi môi cô cứng đờ và cần phải đẩy anh ra ngay lập tức. Khi miệng cô mấp máy chuẩn bị nói: "Anh say rồi", chữ "Anh..." còn chưa bắt đầu, thì ngay lập tức nụ hôn cuồng loạn của anh đã cuốn được đôi môi cô đi theo, cuồng quýt. Cùng theo đó, vòng tay anh như siết chặt hơn lấy vòng eo thon nhỏ của cô. Thân hình cô ngồi gọn lỏn trong vòng tay anh vào thời khắc ấy...

Cơn gió đêm trên đồi núi vẫn thổi xào xạc xuyên qua từng kẽ hở dưới trần gian. Hơi lạnh về đêm vẫn đều đều trút xuống làm ướt phiến lá, và rải đều sương ẩm lên từng nụ hoa hay những bông cánh mỏng. Ánh trăng đêm tròn chẵn chẵn và chiếu rọi những tia sáng ấm áp soi rõ từng đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt của đôi nam nữ này.

Đôi mắt Tâm Lan vẫn căng tròn không kịp khép lại. Cô chỉ biết đôi môi mình như đang mềm ra vì được "tưới" những yêu thương. Cô đủ tỉnh táo để biết môi anh đang sát sát lấy đôi môi mình. Cô còn cảm nhận được cả hơi thở gấp gáp trong từng cử động vô cùng xa lạ đối với chính bản thân đang xuất phát từ đôi môi anh. Cơ thể cô dần trở nên nóng ran, hai bên bầu má đỏ ửng, bên hông ngực trái đập rộn ràng. Nhưng chẳng phải cô đã từng "ước muốn" đấy thôi. Cô ngấm thắm, "mình biến thành con cóc trong vòng tay vững chắc đang siết chặt, mình biến thành cô gái được yêu trong những cử chỉ yêu thương dài bất tận của trái tim không ngừng thổn thức nơi anh..." Rồi đôi tay cô run rẩy vòng qua cổ anh, và ôm lấy...

Bao nhiêu kìm nén, sự im lặng, sức chịu đựng, nỗi trông mong... đều ứa ra hóa thành nước mắt.

Vạch kim đồng hồ vừa nhích qua 00h...

Và như thế, họ đã xích lại gần bên nhau hơn.

*

“Anh chói chang, rực sáng và đẹp đẽ như mặt trời.

Em hiền hòa, tỏa sáng, dịu dàng như ánh trăng.

Anh long lanh, bùng thứ ánh sáng lành.

Em lấp lánh, bé nhỏ và ẩn lấp sau anh”.

Hoàng Minh lẩm bẩm lại bốn câu thơ mà Tâm Lan và anh đã đối đáp với nhau trong một buổi đêm sau nụ hôn bất ngờ mà cả hai không hề chủ động, nhưng chắc chắn duy nhất một điều rằng, cả hai đều đã ước muốn là từ rất lâu.

Đêm hôm nay, ánh trăng đó lại làm anh nhớ về Tâm Lan, về đứa con gái đáng yêu với bầu má phính và đôi môi màu mận đỏ. Bản thân anh như tự bó buộc mình vào một vòng luẩn quẩn của cuộc sống: anh không hề biết mình cần gì, muốn gì. Anh càng không dám đối mặt với một sự thật rằng, mình ngoại tình, mình vứt bỏ vợ đẹp lẫn con ngoan.

“Em đang ngắm trăng. Nó làm em nhớ về những tháng ngày đã có anh bên cạnh.”

Tâm Lan tựa mình bên song sắt cửa sổ, chiếc điện thoại hững hờ trên tay vừa gửi đi những dòng tin nhắn. Ngón tay áp út của cô đưa lên đôi môi khô ráp của mình, lướt qua lướt lại. Gò má cô ướt sũng một vùng nước mắt. Không biết đến bao giờ, đôi môi cô mới mềm lại được như ngày xưa?

“Em có cho rằng anh là một thằng khốn nạn không?”.

Hoàng Minh nhẹ nhàng đặt Kiều Thanh nằm xuống nệm rồi bước ra ngoài ban công. Đôi mắt anh thần thờ, không có một chút cảm xúc. Anh lấy một liều thuốc trong bao đựng còn mới và dùng đèn bật quẹt lửa. Những đốm lửa li ti ở đầu liều thuốc phát ra thứ ánh sáng màu vàng vọt. Chúng soi rõ từng làn khói thuốc được nhả ra, bay lượn vờn trong không khí chẳng tạo thành một hình dạng cụ thể nào. Đáng anh trông hư hao đến lạ.

Anh xoay xoay chiếc nhẫn cưới ở tay mình, nó lạnh toát và không còn phát ra thứ ánh sáng lấp lánh giống ngày xưa. Từng cơn gió đêm quất vào mặt anh, người anh, khiến chiếc áo sơ mi bay phấp phật và xếp những vết nhăn lại thành từng hàng trông rúm rỏ. Một làn nước mỏng dâng lên trong mắt anh, giống như màn sương đêm vừa thâm trầm vừa dày đặc bao phủ khắp không gian.

Anh rít mạnh một luồng không khí đêm rồi thở hắt ra ngoài mang về đầy tuyệt vọng. Trong giây lát, anh cảm thấy đôi môi mình cũng khô ráp, hờ hững. Anh nhớ, mới đây xong, đôi môi Kiều Thanh vừa “tươi” những yêu thương lên bờ môi anh cơ mà!!!

“Không. Anh làm đúng, và anh dám sống thật với trái tim mình”.

Tâm Lan bật khóc giữa trời đêm. Cô hoàn toàn có quyền chửi anh là loại đàn ông này nọ. Cô hoàn toàn có quyền mắng nhiếc đủ điều với anh để thấy lòng dạ mình được hả hê, sung sướng. Nhưng cô không nổi làm thế, vì cô yêu anh rất nhiều, chỉ bởi tại cô đến sau Kiều Thanh – người đàn bà từng được anh dành hết những yêu thương, chăm sóc. Cô không thể trách anh, bởi tại cô chỉ là người đến sau, chịu biết bao những thiệt thòi không đáng có. Chỉ bởi tại, cô không có quyền bắt anh phải rũ bỏ người anh đã từng yêu tha thiết nhất, đậm sâu nhất, luôn ngọt ngào và nguyên vẹn. Nên cô trở thành kẻ chậm chân và vô tình lạc lối vào thế giới hỗn loạn những yêu thương và cả những nỗi niềm trần trối. Vì vậy, dẫu anh có yêu cô thì cũng chẳng yêu nhiều bằng người đến trước. Trách ai bây giờ, chỉ bởi tại cô là kẻ đến sau.

Cô nhói lòng khi quay lại nhìn bé Nguyên Thảo đã nghiêng đầu, ngủ ngoan.

Tin nhắn từ Tâm Lan gửi đến khiến Hoàng Minh sững người. Anh để chiếc điện thoại vào túi quần rồi bỏ ra phòng khách, vắt mình lên ghế sofa, nằm bất động.

Mỗi lần như thế, anh lại cảm thấy đau nhói nơi vùng ngực. Điều này xảy ra chừng vài hôm nay. Nó khiến anh khá lo lắng nhưng chưa một lần có thể sắp xếp công việc để tới bệnh viện khám bệnh và kê đơn thuốc. Một nỗi đau mơ hồ chào đón anh vào mỗi buổi sáng nhưng thường biến mất ngay sau khi anh rời khỏi căn hộ chung cư. Anh hít một hơi thuốc cuối cùng rồi day day đầu mẩu thuốc vào chiếc gạt tàn. Những đốm sáng của tàn thuốc dần dần tắt ngấm.

Khi anh vừa chớp mắt được vài phút ngắn ngủi, anh đã phải chạy vội vào phòng ngủ khi nghe tiếng kêu thất thanh từ Kiều Thanh. Khuôn mặt cô lấm tấm mồ hôi, bộ đồ ngủ xộc xệch và mái tóc rối bù, Kiều Thanh tất tưởi chạy ra khỏi phòng, miệng không ngừng la hét tìm kiếm: "Anh Minh...Anh Minh..."

-Chuyện gì vậy?

-Con em. Con của em...em em...-Kiều Thanh ngã nhào xuống chân anh, ôm chặt lấy đầu gối anh và khóc lóc.

-Là sao? - Hoàng Minh cựa mảy, lo lắng. Anh cũng hét lên để tiếng anh át đi tiếng khóc của Kiều Thanh

-Chuyện gì vậy? Con nào là con của em?

-Không! Không phải con em! Con... con mèo... Sao anh lại nuôi mèo chứ? Em đã bảo là em ghét mèo cơ mà.

Ngay lập tức, tiếng mèo gừ lại vang lên dai dẳng. Hoàng Minh lạnh dọc sống lưng nhưng vẫn cố kéo Kiều Thanh đứng dậy. Kiều Thanh rùng mình, cô cứ thế khóc thét lên như một đứa trẻ. Tay cô vừa bám lấy cánh tay anh để đứng lên, vừa áp úng trong tiếng khóc than:

-Không phải. Em không ghét mèo. Em chỉ không thích mèo thôi. À không, em yêu mèo, em yêu con mèo trắng đó...

-Được rồi, được rồi...Sẽ không sao, ngồi xuống đây.

Tiếng mèo bấy giờ mới ngừng kêu. Màn đêm tĩnh mịch bao trùm lấy và xóa sạch những dấu vết hoảng loạn như chưa có gì xảy ra trong căn hộ chung cư này. Anh nhớ về con mèo trắng đã từng cuộn tròn mình và ngủ ngon lành trong vòng tay Tâm Lan. Anh nhớ về ánh mắt tròn xoe, sáng lóng lánh và những tiếng kêu gừ bi thương của nó trong đêm mưa. Anh nhớ khi anh đặt Tâm Lan nằm ngay ngắn và ra ngủ ở phòng khách, tiếng kêu đó đã mất hẳn và không còn thấy xuất hiện nữa...Vậy sao hôm nay nó lại có mặt tại nơi này?... Trong khi căn nhà riêng của anh và Tâm Lan cách xa khu chung cư đang ở đến cả ba mươi phút đi đường bằng xe máy cơ mà...

Cả đêm đó, anh ru Kiều Thanh ngủ trong cơn mê sáng ở ngoài ghế sofa...

9. Chương 09

Tâm Lan lững thững đi dọc theo con đường rợp nắng và hoa điệp vàng trải đầy dưới chân. Nét mặt cô không biểu lộ một trạng thái cảm xúc nào. Đôi môi khô và nhợt nhạt bám chặt lấy nhau. Cô kiểm một chiếc ghế đá trong công viên rồi ngồi thụp xuống đó. Những cơn gió thổi thán như một tình nhân ào tới, khẽ khàng ve vuốt mái tóc xõa tung và đôi cánh tay cô. Bất giác, cô thấy lạnh lạnh.

Gỡ vài nút thắt của chiếc túi ni-lông, Tâm Lan mở hộp cơm vừa mới mua vội ở quán ăn bình dân ngay cổng công ty. Những miếng cơm khô tách rời ra từng hạt một, vài miếng thịt kho tàu với quả trứng gà chuyển sang màu đen nhem, cùng một túi nhỏ đựng nước canh lèo tèo, vài ba cọng rau cải đã chuyển màu. Tâm Lan nhai trệu trạo những thìa cơm khô khốc. Cô vẫn giữ cho đôi mắt mình ráo hoảnh nhưng sống mũi thì xộc lên vị cay xè.

Tâm Lan chợt nghĩ về cuộc trò chuyện ngắn ngủi vào trưa nay với người đàn bà lạ qua đường dây nóng. Qua từng câu từng từ, cô đang hình dung tới khuôn mặt của người phụ nữ sắp bước sang tuổi bốn mươi cùng hai đứa con và bị người chồng ruồng bỏ. Người phụ nữ ấy thật tội nghiệp khi bị anh chồng công khai mối quan hệ yêu đương với một cô gái cùng làm trong công ty mà từ trước tới nay anh ta luôn khẳng định khẳng định họ chỉ là bạn thân.

Tâm Lan đã khuyên người phụ nữ đó rằng, cô phải vì những đứa con mà sống cho tốt. Người phụ nữ nức nở, mức thu nhập hàng tháng từ công việc văn phòng của mình cũng chỉ đủ để chi trả tiền thuê phòng, tiền điện nước hàng tháng cho căn hộ chung cư đã cũ nát nằm tít ở vùng ngoại ô thành phố.

Tâm Lan tiếp tục chia sẻ, giọng nói nhỏ nhẹ, tình yêu được gửi gắm cho hai đứa trẻ sẽ trở thành động lực giúp cô sống và vượt qua tất cả những khó khăn trước mắt, rồi mọi thứ sẽ dần dần ổn định và biết đâu cô lại hạnh phúc hơn anh ta. Người phụ nữ như thì thầm ở đầu dây bên kia, hình như câu an ủi đó chỉ là mớ lý thuyết nhằm trấn an bản thân những người phụ nữ yếu đuối có cảm giác như được chở che. Và họ vẫn cảm thấy mình cần phải sống vì cuộc đời này còn có nhiều điều rất ý nghĩa.

Tâm Lan cảm thấy mình rất tệ và cố gắng tìm một lời khuyên tốt hơn nhưng người phụ nữ tội nghiệp kia đã buông lời cảm ơn một cách tuyệt vọng và cúp máy trước. Cô ngồi bần thần một lúc lâu, mặc cho tiếng chuông của những cuộc điện thoại tiếp theo đang dồn dập đổ tới, cô cũng chẳng ngồi đọc thư và viết lại lời nhắn nhủ nào. Cô còn có thể “chữa bệnh” giúp ai nữa đây khi chính bản thân mình còn không tự kê nổi một đơn thuốc?

Tâm Lan thở dài rồi lục trong túi xách để lấy quyển tạp chí mới mua lúc sáng. Ở đó có những lời khuyên về chế độ dinh dưỡng cho phụ nữ mang thai. Hay chứng môi lưỡng, tức ngực, đến các vết rạn ở bụng hoặc vết nám xuất hiện trên da mặt. Thậm chí, bác sĩ còn đưa ra cả lời khuyên về việc sinh hoạt vợ chồng sao cho đúng tư thế hay những việc cần phải tới phòng khám trong thời gian mang thai để theo dõi quá trình phát triển của thai nhi...

Dường như những vấn đề này Tâm Lan chẳng còn mấy bận tâm. Cô đã có kinh nghiệm thực tiễn và lòng tin sau lần sinh bé Nguyên Thảo. Chỉ có điều lần mang thai này, một mình cô phải tự lo toan tất cả, từ đi khám thai định kỳ, mua sắm đồ sơ sinh hay tới ngày sẽ lâm bồn...

- Sao em không gọi chị đi ăn trưa mà tới đây ngồi một mình?

Hoàng Ngân ngồi xuống cạnh cô, chị nhăn nhó mặt buồn vài câu than thở trời hôm nay sao mà nóng quá. Sự xuất hiện của cô làm Tâm Lan khá bất ngờ.

- Em không đói. Chị ăn gì chưa ạ?

- Ăn rồi! Ăn rồi! Mà em đang có tâm sự đây à?

- Dạ? – Tâm Lan ngơ ngác nhìn rồi cười mỉm. – Không có gì chị ạ. Em đang nghĩ về một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ thôi.

- Ôi cha ơi. Em nghĩ chi mà nhiều dữ vậy. Giờ nào thì việc nấy chứ?

- Em chưa giúp được gì cho người phụ nữ đã gọi điện tới văn phòng vào gần trưa nay. Em cảm thấy rất áy náy.

- Thế em tư vấn giúp chị luôn đây này. Khỏi phải nghĩ chi đâu cho xa xôi dữ vậy trời.

Tâm Lan nhướn miệng cười và gật đầu ngay sau đó. Cô đang rất cố gắng lấy lại tinh thần làm việc sau những ngày hoang mang và mệt mỏi. Hoàng Ngân gãi gãi đầu và nháy mắt.

- Nếu em nhìn thấy chàng trai của mình đang rước một cô ả khác lượn lờ ngoài phố và ngắm cảnh chiều buông, em sẽ làm gì?

- Em sẽ im lặng và tăng ga để vượt lên phía trước hai người.

- Chị đồ em làm được đấy.

- Sao lại không nhỉ?

- Chị không tin là em không biết ghen. Nếu gặp phải chị, chị sẽ bắt quả tang và cũng là để cho cô gái kia một bài học.

- Nhưng chị có nghĩ thái độ dửng dưng của mình đi trước mặt thì chàng trai quý hóa kia sẽ phục mình không?

- Chị đã từng làm thế...- Giọng Hoàng Ngân chợt buồn hẳn, cô nói tiếp – Nhưng dường như anh ta vẫn không từ bỏ được thói trăng hoa của mình.

- Chị biết đấy. Chúng ta vẫn chưa là gì của họ cả. Một danh phận ư? Là người yêu, người tình hay là người vợ sắp cưới.

- Chị ngộ nhận hay nhầm lẫn hả em?

Hoàng Ngân nói lí nhí nơi cổ họng. Tâm Lan thoáng giật mình. Còn cả bản thân của cô nữa? Cô cũng đã nhầm lẫn hay ngộ nhận?

- Đàn ông thật phiền toái.

Tâm Lan mạnh mẽ dứt lời như muốn chấm dứt câu chuyện của Hoàng Ngân, và cũng chính là câu chuyện của mình. Hai người phụ nữ đều lặng im và giữ những dòng suy nghĩ cho riêng bản thân. Tâm Lan vẫn tranh thủ thời gian nghỉ về đứa bé trong bụng và lẩm nhẩm tính tới ngày sinh dự kiến hay sắp xếp công việc để chuẩn bị cho kỳ khám thai đầu tiên. Hoàng Ngân đắm chiêu nghĩ về người đàn ông mới quen được ít ngày nhưng đã phát hiện ra anh ta đang bắt cả hai tay.

Bất ngờ, Hoàng Ngân chạy lên phía trước một bước và nhìn thẳng vào khuôn mặt đang lấm tấm mồ hôi của Tâm Lan.

- Chị sẽ lấy chồng.

- Dạ?

- Chị bảo chị sẽ lấy chồng.

- Em mừng vì thông báo này của chị, nhưng chị đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Không cần nghĩ. Nghĩ nữa chứ nghĩ lại thì cũng có giải quyết được chuyện gì đâu. Già néo đứt dây, em à.

Hoàng Ngân đứng đĩnh đi tiếp. Bản thân Tâm Lan chẳng biết nên đưa ra lời khuyên vào lúc này và như thế nào là hợp lý. Cô nghĩ Hoàng Ngân nói đùa, hoặc là tình yêu với chàng trai lần này đang làm cho chị ấy mê mẩn, chứ chuyện hôn nhân thì chẳng thể quyết định sau vài ngày quen nhau được.

Dáng người mảnh khảnh của hai người phụ nữ trải dài trên lối đi. Một đám nhân viên nữ khác cùng phòng cũng đang tiến về tòa nhà sau giờ nghỉ trưa và tám chuyện ngoài quán ăn lề đường. Những nụ cười nhếch môi, những ngón tay chỉ trỏ từ phía họ khiến Tâm Lan linh cảm tới nhiều điều không hay. Cô kéo tay Hoàng Ngân đi vội về phía thang máy và nhanh tay đẩy cửa phòng làm việc.

Trong phòng đã có một vài nhân viên khác đang ngồi ngay ngắn vào bàn làm việc của mình. Hoàng Ngân mở giọng trách móc:

- Làm gì có chuyện xấu cơ chứ! Em cứ lo xa. Em sắp xếp lại thư của độc giả, chiều mai tới lịch thu âm rồi đó.

- Em nhớ rồi.

Tâm Lan thở gấp rồi đi pha một ly café đen. Những buổi chiều gần đây, hôm nào cô cũng buồn ngủ riu cả mắt lại. Phần lưng dưới có cảm giác nhức mỏi, hay những đêm về, cô cũng khó lòng có được một giấc ngủ trọn vẹn từ đêm tới sáng. Sau khi dỗ dành để bé Nguyên Thảo chìm sâu vào giấc ngủ, cô có cảm giác như mình cũng kiệt sức. Thậm chí, cô còn không đọc hết nổi một trang sách đang dở từ tối hôm trước, huống hồ là những chồng thư độc giả gửi đến với số lượng ngày một tăng đến chóng mặt.

Tâm Lan để ly café đen sang bên cạnh chồng thư chưa được bóc tem và nhấn nút khởi động máy tính. Trong thời gian chờ đợi, cô tranh thủ mở khóa ngăn kéo, sắp xếp một số công việc cần phải giải quyết vào chiều nay và giao tài liệu cho nhân viên mới tham khảo. Dường như cô còn mang theo cả hy vọng, người phụ nữ bất hạnh sẽ điện thoại lại cho cô vào buổi chiều ngày hôm nay nữa.

Hoàng Ngân tiến đến bàn làm việc của cô, nét mặt giận dữ:

- Chị đã bị ai đó chơi xấu rồi.

Tâm Lan ngẩng mặt và đưa ngón tay giữa lên phía trước ra hiệu hãy giữ im lặng. Cô đưa cái nhìn lạnh lẽo sang bàn làm việc bên cạnh. Hoa giật mình trước ánh mắt khó hiểu của Tâm Lan rồi vội vàng quay đi. Bất thành hình, cây bút trong tay Hoa cũng rơi vội xuống đất. Trên khuôn mặt Tâm Lan, bờ môi khô điểm một nụ cười hiền.

- Mình ra ban công nói chuyện một chút nhé chị.

Tài liệu trên bàn của Hoàng Ngân bị bối tung. Ly café sữa nguội ngắt mà cô không hề uống từ bao giờ đã đổ lan ra trên mặt bàn. Cả những ngăn kéo đựng tài liệu nữa, chúng mở bung ra như thể đã có người tự ý vào lục lọi.

Qua lời kể của Hoàng Ngân, Hoa là cháu gái của một người có chức quyền ở công ty. Năng lực làm việc của cô ta rất yếu kém, cách giao tiếp đối với những đồng nghiệp có thâm niên lâu năm trong nghề còn thua cả những đứa con nít được dạy dỗ dè dặt hoàng. Nói thẳng ra thì cô ta quả là xác xược. Tâm Lan buột miệng:

- Từ trước tới nay, em ngồi cạnh một tổ ong vàng mà không hề biết.

- Bị ong đốt có thể sẽ sốc hoặc tử vong chỉ trong vòng mười phút thôi đấy.

Hoàng Ngân nhanh nhẩu bổ sung thêm một ý vào câu trả lời khiến Tâm Lan sốc thật. Đúng lúc đó, tiếng điện thoại bàn đổ chuông, Tâm Lan mải miết chạy vội về phòng. “Là chị ấy, là người phụ nữ ấy”, Tâm Lan lẩm nhẩm nhưng không kịp nữa, tiếng chuông điện thoại đã im bật.

Tâm Lan kéo chiếc ghế xoay và ngồi phịch xuống. Gần đây, cô cảm thấy mình bị thiếu oxy trầm trọng. Việc leo bộ vài bước cầu thang đột nhiên cũng trở nên thật nặng nề đối với cô.

10. Chương 10

- Đêm qua, em mất ngủ à? – Hoàng Minh chau mày nhìn Tâm Lan đang nghịch chiếc thìa trong tách Capuchino. Anh gắng hỏi.

- Không. Em ngủ ngon là đằng khác. Con gái cũng ngoan, chỉ có điều là thiếu một nụ hôn chúc ngủ ngon của thường ngày. – Tâm Lan vờ mặt tỉnh táo như không hề có chuyện gì xảy ra. Cô cúi đầu thưởng thức vị Capuchino không mấy ngon lành.

- Anh xin lỗi. Anh mất ngủ. Đêm qua, anh dùng hết một bao thuốc.

- Thật khó để tin điều đó. Em tưởng, hôm qua anh ở nhà chị ấy? – Tâm Lan vẫn trả lời bình thản. Cô biết rõ, đêm qua họ đã cùng nhau nhắn tin và chia sẻ về điều gì. Cô hiểu rõ, kí ức xa xưa đang làm cả hai day dứt.

- Ừ. Anh khó ngủ. Vì đêm qua anh cũng thức suốt đêm để ngắm trăng và có một vài chuyện.

- Thật điên rồ. – Tâm Lan bật cười và lòng thấy đau quay quắt. - Anh gọi em ra đây chỉ để nói những điều này thôi sao? – Cô bắt đầu cảm nhận được khả năng chịu đựng của bản thân đã vượt quá giới hạn. Cô ngồi thẳng người dậy. Từng hơi thở ngày một đứt quãng.

- Anh xin lỗi.

- Em chưa bao giờ cần lời xin lỗi từ anh. Nếu anh có lỗi, nói một lần thôi là đủ rồi. Và anh cũng chỉ có lỗi với em một lần này mà, hà cớ gì anh cứ nói miết hai từ “xin lỗi” mãi không thôi? Anh nói xin lỗi có thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn không? Nếu nó giúp anh thoải mái hơn thì hãy sống vui vẻ với chị ấy, cùng sinh ra những đứa con kháu khỉnh, cùng đi nhau tới những thiên đường hạnh phúc xa xăm mà ngày xưa anh vẫn thường hay mơ tưởng tới. Từng đấy thôi, anh nghĩ đã đủ chưa?

- Anh... - Hoàng Minh dừng lại và nhìn cô. - Chúng ta đều đã trưởng thành. Anh và em cũng đã đều hiểu suy nghĩ của nhau. Tâm Lan, nghe anh nói này...

- Được rồi. Thực ra em hiểu anh muốn nói những gì. Nhưng anh biết đấy, em cần thời gian và chưa muốn bước tiếp. Vì vậy anh không phải trình bày lý do gì cả. Hãy để mẹ con em được sống yên ổn! Em xin phép.

Tâm Lan chặn ngang câu nói của anh, rồi đứng phắt dậy. Hoàng Minh chưa kịp phản ứng thì anh đã há hốc miệng khi nhìn thấy một con mèo trắng. Nó nhảy phốc từ bệ cửa sổ chỗ quầy thu ngân của quán café xuống dưới đất, rồi rượt đi rất nhanh.

Một lần nữa, Tâm Lan lại tìm cách lẩn trốn khi Hoàng Minh chuẩn bị bắt đầu vào câu chuyện: “Nào thì, anh sẽ quay lại mối quan hệ với Kiều Thanh, nào thì anh sẽ nuôi con của chúng mình, nào thì điều đó sẽ giúp cho em có thời gian và tạo lập một mối quan hệ mới...” . Từng đó chuyện, từng đấy nhát dao như găm vào trái tim vốn đã không lành lặn nơi cô. Tâm Lan cứ thế chạy theo dọc hành lang xuống lầu một của quán café. Cô đâm sầm vào Kiều Thanh. Về mặt sơn phấn được tẩy tốt kỹ càng của cô ta đang ngơ ngác nhìn những đường nét hốt hoảng và lem nhem bởi nước mắt trên khuôn mặt Tâm Lan. Kiều Thanh nhếch môi - một nụ cười đầy kịch cỡm với thái độ khinh khỉnh, rồi cô ta chủ động mở lời trước bằng giọng hỏi han:

- Có sao không em? - Vừa nói, Kiều Thanh vừa lấy tay gạt gạt phần gấu váy của mình.

Tâm Lan ngẩng đầu lên nhìn Kiều Thanh. Cô vẫn rất xinh đẹp nhưng gương mặt cô ta biểu hiện rõ nỗi chán chường trong cuộc sống. Trong thoáng giây, Tâm Lan chợt dành tình thương cho người đàn bà này. Nhưng nhìn thấy thái độ Kiều Thanh cúi xuống phủi phủi phần gấu váy đã khiến Tâm Lan nổi cáu.

- Cám ơn chị! Tiếc là chiếc váy đẹp này đã bị rúm ró và nhăn nhúm như lòng dạ bản thủ bấy lâu nay của chị rồi. - Tâm Lan hằn giọng.

- Cô...

- Mà hôm nay nhìn chị xuống sắc quá cơ. Đôi mắt quầng thâm quá rồi đó. Ban đêm phải để cho anh Minh nghỉ để hôm sau còn đi làm nữa chứ? - Tâm Lan vẫn giữ thế chủ động và nói tiếp, rồi cô chậm chậm tiến bước về phía cổng. Cô nhất định không để Kiều Thanh có cơ hội nói thêm một lời nói bản thủ nào nữa. Ai bảo Kiều Thanh luôn nghĩ Tâm Lan là người đàn bà dễ bắt nạt cơ chứ?

- Cô...

Bỏ lửng lại câu nói, Kiều Thanh ngúng nguẩy nhìn theo Tâm Lan rồi nguyền dài. Cô vừa đi vừa mở túi xách lấy chiếc gương nhỏ xíu bằng bàn tay, đưa lên ngang mặt, rồi xịch qua sang trái, rồi lại nghiêng một chút sang phải. Cô buột miệng: “Khỉ gió cái con mèo trắng, không hiểu từ đâu nó chui ra làm cả đêm mình mất ngủ, giờ mắt quầng thâm hết như con gấu trúc vậy này...?”.

Vừa dứt lời cũng là lúc Kiều Thanh bước lên đến bậc cầu thang cuối cùng, con mèo trắng hiện lù lù trước mặt. Theo phản xạ tự nhiên, Kiều Thanh quơ tay bấu chặt ngay lấy thanh lan can, run rẩy và ứa nước mắt. Cô không hề nghe thấy tiếng mèo kêu như đêm qua, đôi mắt của nó cũng không hề sáng và trừng trừng nhìn cô nữa, hai bên ria mép của nó rũ xuống và đôi mắt có phần ươn ướt. Kiều Thanh chợt lạnh sống lưng, buột miệng hỏi:

- Mày khóc đấy à? Mày cũng có nước mắt hay sao?

Đầu con mèo trắng cúi xuống sau câu hỏi đó, chiếc lưỡi màu đào lè ra liếm láp đôi chân. Sau vài giây, con mèo trắng lại thoát ẩn mà Kiều Thanh không thể hiểu nó xuất hiện từ hướng nào và vì sao biến mất nhanh như thế. Cô tự hỏi, sự xuất hiện của nó là vô tình hay là sự đeo đuổi dai dẳng đối với cuộc sống của cô? Kiều Thanh ngồi thụp xuống cầu thang, nét mặt hoảng hốt và thở dốc không ra hơi như một người bị lên cơn đau tim bất ngờ. Một nhân viên nữ tốt bụng đã kịp nhìn thấy, cô ta mang tới cho cô ly nước lọc cùng vẻ mặt lo lắng. Kiều Thanh đưa tay, chộp lấy ngay ly nước. Cô dốc một hơi cạn sạch rồi đứng dậy bỏ đi. Cô nhân viên nữ cạ mày, gọi với:

- Cô ơi! Cô ổn chứ?

- À, ừ! Cám ơn ly nước nhé! Tôi không sao.

Cô nhân viên nữ lẩm bẩm: “Đàn bà gì mà thiếu lịch sự”, rồi quay về với công việc của mình.

Lại mèo trắng, Kiều Thanh đang ăn không ngon, ngủ không yên với nó mấy ngày nay rồi... Kiều Thanh thề rằng, cô mà biết nó là mèo nhà ai sẽ đến mua và đem ấy lão bọm nhậu ngay lập tức. Suy nghĩ đó vừa thoáng qua thì hai đồng tử của cô như in hằn hình bóng hai con mèo trắng nằm chổng chơ, bất động. Cô vội bỏ chạy xung quanh sân thượng để tìm Hoàng Minh... Đầu óc cô trở lên quay cuồng.

“Mày khóc đấy à? Mày cũng có nước mắt hay sao???”

“Mày khóc đấy à? Mày cũng có nước mắt hay sao???... “

Trên sân thượng, Hoàng Minh vẫn đốt thuốc và nhìn xuống con đường lớn trước mặt cùng dòng người hối hả đổ xuống lòng đường, ngược xuôi.

Dáng người Tâm Lan trong bộ váy màu trắng tảo nhả như chiếc lông vũ của một loài thiên nga, mảnh, mượt và mịn như nhung nhưng cũng dễ bị gió cuốn thổi bay đi mất. Cô đang từng bước chậm chạp băng qua đường. Ánh nắng chiều như bột phấn màu vàng nhạt, từ không trung rắc đều xuống thế gian, đổ lên vai cô, lên bóng dáng nhỏ nhắn trải dài xuống dưới chân, đang ngơ ngác nhìn ngược xuôi để tránh né ô tô và xe máy. Màu hoa điệp vàng rơi vãi như trải thảm xuống đường, càng làm nền tôn lên vẻ đẹp thanh thoát, nhẹ nhàng và bay bổng của dáng vóc thướt tha ấy.

Trong giây phút tìm kiếm và ngắm nhìn Tâm Lan, một lần nữa Hoàng Minh lại bắt gặp hình ảnh con mèo trắng đang lơ dờ, chậm chạp từng bước ở phía sau. Từ sợ hãi đến khó hiểu, và giờ là thích thú lẫn đắm say, trong đầu anh rộ lên những dòng suy nghĩ vô cùng đẹp: “Phải chăng, em là nàng tiên. Phải chăng, con mèo trắng kia là thổ ngọc... Còn anh ư? Có lẽ là một tên lính gác chỉ dám đứng từ xa liếc nhìn...”. Hoàng Minh cười nhếch môi. Anh cảm giác thứ gì đó đang nghiền ngệten ở cổ.

Giọng nói điệu đà của Kiều Thanh chẳng đủ sức lôi kéo cái nhìn của anh quay trở lại phía mình.

- Anh chờ em lâu chưa?
- ... Ừ. - Anh đáp lơ đãng và vẫn không ngoái đầu quay lại nhìn Kiều Thanh lấy một cái.
- Anh đang nghĩ gì vậy? Em bị ngã, tẹo cả chân rồi đây này.
- Hừm. – Hoàng Minh quay người lại, mày ngài nhú xuống nhìn vẻ mặt nhăn nhó và đôi chân đang tập tễnh từng bước khó nhọc của Kiều Thanh. – Em ổn chứ? Nếu đau quá thì chúng ta cùng tới bệnh viện luôn bây giờ?
- Em không sao. Đau chút thôi nhưng mà được anh xoa dầu cho là ổn liền à. Mà anh biết ai làm chuyện này không? Tâm Lan nó vừa xô ngã em ở hành lang đấy!

Hoàng Minh tỏ vẻ ngạc nhiên rồi cạu mày trước câu nói của Kiều Thanh nhưng trong suy nghĩ, anh biết Tâm Lan không bao giờ làm như thế. Anh thừa hiểu tính nết của hai người đàn bà này. Chỉ có điều, cách anh đón nhận Tâm Lan bước vào cuộc đời của mình quả thật hết sức tàn nhẫn và khắt khe.

- Em gọi đồ uống đi. Anh thấy hơi nhức đầu.

Nói rồi, anh lại thả ánh mắt mình xuống phía con đường trước mặt nhưng bóng dáng của Tâm Lan đã lạc đi tự bao giờ. Những chiếc đầm màu trắng xuất hiện dưới phố nhiều hơn, anh như bị mê hoặc và lẫn lộn không còn biết đâu là cô, đâu là người khác nữa. Đôi mắt anh tiếp tục rong ruổi kiếm tìm Tâm Lan trong thứ tình cảm hoang mang và trái tim bị cào xé. Anh đã quyết định rời xa cô nhưng vì sao những dòng suy nghĩ vẫn hướng về người đàn bà đẹp đấy? Anh quyết định quay về với mối tình đầu tiên nhưng vì sao vẫn nuôi hy vọng là được nhìn thấy hình ảnh dịu dàng và tâm hồn trong sáng kia mỗi ngày?

Kiều Thanh tỏ vẻ khó chịu, cô cũng nhào người về phía trước mặt, ngó nghiêng nhìn mọi thứ, rồi mở giọng lầu bàu:

- Anh nhìn gì mà nhìn dử vậy?
- Thì ngắm cảnh đường phố thôi. Hôm nay, công việc có chút trục trặc.
- Thật không? – Cô quắc mắt rồi mở lời đầy hờn dỗi. - Hay là anh đang kiếm “nó” vậy?
- Anh nhắc lại lần nữa, cảm mở miệng nói một từ nào nữa là “nó” nữa, biết chưa?

- Được rồi, được rồi, anh yêu ạ.

Kiều Thanh cười nửa miệng khi suy đoán của mình đã đánh trúng tim đen của Hoàng Minh. Cô cho rằng Hoàng Minh là kẻ ngốc. Một gã đàn ông si tình và mê muội dám rũ bỏ gia đình để chạy về bên người tình cũ thì còn có điều gì mà cô không hiểu ở anh nữa? Những ngón tay dài thon được tía tốt và tô vẽ rất kỹ càng của cô đang mân mê ly sinh tố cà rốt. Kiều Thanh đưa mắt nhìn mọi thứ một cách lơ đãng ở phía cầu thang ban nãy và suy nghĩ miên man. Tự dưng, cô lại thêm rệu rã...

Một vị khách phương Tây vừa bước lên. Ông ta đang tiến về phía giữa khu sân thượng cùng nhân viên tiếp tân để tìm một vị trí ngồi lý tưởng. Ông ta nói Tiếng Việt khá rõ và trôi chảy khi muốn đưa ra ý kiến cùng lời đề nghị của mình: “Không, chỗ đó rất tệ, tôi không thể nhìn bao quát được cảnh thành phố”, “Ồ, chỗ đó sao... - Ông ta lắc đầu. Và những nếp nhăn trên khuôn mặt của ông ta như giãn dần ra, ông nói tiếp với giọng đầy hồ hởi: ”Thật tuyệt, cảm ơn cô, hãy mang giúp tôi vài loong bia Sài Gòn nhé!” Dứt lời, thân hình cao lớn và cái bụng đồ sộ của ông ta bắt đầu vận vẹo, cong người lên, thậm chí còn quỳ rạp luôn xuống dưới sàn gạch sáng loáng, cùng chiếc máy chụp hình và bấm liên hồi, miệng không ngớt lời khen: “Oh my god! Thật tuyệt vời. Chỉ có thể là phụ nữ Việt Nam mà thôi...”

Kiều Thanh tròn mắt nhìn ông ta. Cô giống như một chiếc máy quay phim đã ghi lại đầy đủ những giây phút mà cô cho là “điên rồ” của một vị khách không quen đó. Sau những phút giây thăng hoa của người đam mê nghệ thuật, ông ta mới chịu rời mắt khỏi địa điểm mà ông cho rằng, đó là điều lý tưởng nhất, tuyệt vời nhất, đẹp đẽ nhất từ ngày sang du lịch ở Việt Nam. Ông mở nắp bia mát lạnh và nhắm nháp những hạt đậu phộng màu đỏ nhợt đã tróc vỏ. Cái đầu tròn vo đã hói gật gù theo điệu nhạc ở quán cà phê mà ông cũng không hề biết tên. Như phát hiện ra có người theo dõi mình, ông ngược nhìn Kiều Thanh, nở một nụ cười không mấy thiện cảm:

- Hi. Cô quen tôi sao?
- Tôi...Tôi...
- Cô rất xinh đẹp. - Ông ta cười và buông một câu nói không hề có mục đích.
- Cảm ơn vì lời khen. Con mèo... À ý tôi là đôi mắt của ông... À không, nhìn ông khá giống một người bạn của tôi. Thật xin lỗi vì hành động thiếu lịch sự vừa rồi.

Ông nhún vai và tự tin cười: “Oh my god! Thì ra lại có nhiều người giống vẻ bề ngoài rất men của tôi đến thế!”. Kiều Thanh cười gượng gạo và giả vờ giọng tán thưởng: “Duh!”.

Hoàng Minh vỗ vào vai Kiều Thanh, mặt cô tái mét nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Kiều Thanh nắm chặt tay lại, những đường gân lại bắt đầu hằn lên...

- Thanh! Kiều Thanh! Em ổn đấy chứ?
- À, ừ! Em không sao...
- Em quen người đó à?
- Vâng. À không phải, mắt ông ta, mắt ông ta màu xanh, y như mắt...
- Mắt con mèo trắng đúng không?
- Vâng. - Kiều Thanh cúi đầu, hút một hơi cạn sạch ly sinh tố cà rốt. - À, anh Minh này, em vừa gặp con mèo trắng đêm qua ở quán cà phê này.
- Chỗ nào? - Hoàng Minh nhìn Kiều Thanh chăm chú, có vẻ như đề tài này đáng được anh quan tâm hơn là việc ngồi nghe cô lẫu bầu, nũng nịu như lúc bắt đầu buổi hẹn hò.
- Chỗ kia! - Vừa nói, Kiều Thanh vừa đưa tay chỉ về phía cầu thang.
- Anh cũng vậy, vừa ban nãy. Nó rất đẹp.
- Anh bị điên à?

Kiều Thanh gào lên. Và vô tình, một lần nữa cô được nhận ngay lấy ánh mắt thiếu thiện cảm từ những vị khách ngồi xung quanh, trong đó có cả ông khách người Tây ban nãy đang há miệng chữ O, đôi mắt nhắm

hờ và đôi lông mày nhíu lại. Cô đưa hai tay ra trước mặt, quơ quơ trong không khí ra hiệu: “Không có gì đâu. Xin lỗi đã làm phiền!”. Kiều Thanh hạ giọng, tiếp tục nói.

- Em chắc chắn, con mèo đó là của Tâm Lan.
- Tâm Lan không nuôi mèo, chưa bao giờ cô ấy thích mèo cả. Lúc nào, cô ấy cũng sợ mình sẽ bị mắc bệnh hen. – Hoàng Minh giải thích. Anh cảm thấy vui hơn một chút khi nói về những đặc điểm cá nhân của Tâm Lan.
- Vậy em thề với anh, con mèo đó là ma, do chính cô ta đi xin quẻ thầy bói và mục đích chính là để hại chết em. – Kiều Thanh cắn nhai trong lo sợ.
- Cô có bị thần kinh không vậy? Hả? Kiều Thanh? – Hoàng Minh nổi cáu thực sự. Anh đập mạnh tay xuống bàn. - Sao đầu óc cô lúc nào cũng chỉ biết nghĩ xấu cho người khác như vậy thôi à?
- Anh Minh? Anh Hoàng Minh...

Không chờ Kiều Thanh trả lời, anh vội kéo cái áo vest vắt phía sau ghế và cầm chiếc cặp da đựng laptop rồi đứng lên ngay:

- Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Em bắt xe tự về nhà. Anh mệt, cần phải nghỉ ngơi.
- Anh đi thật nhanh và bỏ Kiều Thanh lại, mặc kệ cô ta đang lải nhải những câu trách cứ hết sức bức mình.
- Anh Minh. Anh Hoàng Minh. Anh có đứng lại không thì bảo. Anh Minh...
- Chẳng ai trả lời, chỉ có những cặp mắt tò mò đổ dồn về phía Kiều Thanh đang ngồi. Họ nhìn cô không chớp mắt. Cô vội đặt tờ tiền xuống bàn rồi kéo chiếc túi xách hàng hiệu màu tím chạy theo, miệng vẫn không ngớt lời gọi.
- Chân em đau mà chạy nhanh hơn cả anh ý nhỉ? – Hoàng Minh nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Kiều Thanh. Anh cũng không hiểu sao mình lại đối đáp với người đàn bà đang đầu ấp tay gối suốt nhiều tháng qua với mình như thế? Những cảm xúc đan xen giằng xé tâm hồn anh. Anh mệt mỏi rã rời.
 - Em...
 - Lần sau bỏ cái kiểu ăn nói hồ đồ đấy đi.

Hoàng Minh lên ga và lao đi, anh quên cả việc gạt chân chống xe. Đến khúc đường cua cách quán café chừng mười mét, chỉ cần một hay hai giây nữa thôi là chiếc ô tô tải đang lao tới có thể sẽ gây ra án mạng. Hoàng Minh như được đánh thức dậy khỏi cơn mê giữa ban ngày. Anh ngược mặt lên và nhìn vào bác tài xế đang ngồi trong xe tải. Tay bác giữ chặt vào vô lăng, còn miệng thì không ngớt nói gì đó với thái độ cực kỳ bất mãn. Hoàng Minh lẩm bẩm: “Say xỉn mà còn thích ra đường đánh võng là sao?”, rồi anh lại tiếp tục lên ga mà không hề hay biết, lỗi là ở chính chiếc chân chống xe máy của mình. Đầu óc anh như bị phủ một lớp sương mù, đặc quánh.

Kiều Thanh sạm mặt, đầy tức tối. Cô đá mạnh chân vào gốc cây xà cừ lớn ở ngay cổng quán café. Lần này thì chính cô tự làm chân mình đau thật. Cô bùm miệng phát ra vài câu chửi thề bằng đủ thứ ngôn ngữ của cả Tây và Việt. Thậm chí, những đóa hoa đang rộ sắc dưới lòng đường đung đưa mình trong gió cũng làm Kiều Thanh thêm buồn thêm bức.

Cô ngắt một bông hoa với ý định cấu xé cánh hoa, nhụy hoa cho tan nát, bầm dập vì dăm xinh tươi khoe sắc giữa nắng trời trong khi lòng cô đang buồn đến thất lại. Nhưng khi cành hoa gần rời ra khỏi thân cây thì tiếng còi của bác bảo vệ trong khuôn viên thành phố đã hét lên. Cô co chân và chạy mất hút.

11. Chương 11

- Tâm Lan, nghe mẹ nói này. Dậy đi con, phải ăn chút gì thì mới có sức chứ? Da dễ xanh như tàu lá, hay ngày mai con điện thoại tới văn phòng, nghỉ một vài hôm cho lại sức con à!

Ánh mắt bà Xuân đượm buồn. Bà nhìn đứa con gái tội nghiệp vẻ đầy xót thương. Để tô cháo và ly nước cam xuống bàn, bà cài chốt một bên cửa sổ lại. Giọng bà vẫn đầy lo lắng:

- Con mở cửa thế này, gió đêm lùa vào sẽ trúng gió mất thôi. Nghe lời mẹ, ráng dậy mà ăn vài miếng cháo cho tỉnh người đi con.
- Con thấy nhạt miệng quá, mẹ ạ!

Giọng Tâm Lan thều thào. Cô đã tự giam mình trong phòng suốt nhiều giờ đồng hồ ngay sau khi đi làm về. Buổi nói chuyện với Hoàng Minh khiến cô như nghẹt thở. Cuộc đụng chạm với Kiều Thanh càng làm cô mất bình tĩnh hơn. Tâm Lan vẫn luôn tự hỏi, gần mười năm qua, Hoàng Minh vẫn luôn lừa dối cô ư?

Bà Xuân ngồi xuống cạnh giường và đưa tay vuốt phần tóc đang che kín nửa khuôn mặt của Tâm Lan sang hai bên vành tai. Nét mặt bà Xuân vẫn điềm đạm và bình tĩnh như lâu nay bà vẫn thế. Nhưng mấy ai hiểu, trong lòng bà là cả một cơn giông ngập gió và từng đám mây đen luôn ùn ùn vây bủa.

- Ăn chút cháo nhé Tâm Lan. Mẹ mới nấu, ngon lắm. Sáng nay, mẹ còn gấp mẻ cam tươi, mẹ mua vài ký lộn. Con bé Nguyên Thảo ngoan ghê, nó ăn hết tô cháo rồi tự giác vào phòng ngủ. Còn nhỏ thế mà đã biết thương mẹ, thương ngoại.

Tâm Lan bật người dậy ngay lập tức và chạy vội ra khỏi phòng, cô mặc kệ những cơn đau vùng lưng, vùng ngực đang hành hạ mình. Bà Xuân vội gọi với theo mà không hiểu đứa con gái đang định làm gì. Để tô cháo xuống bàn, bà lật đật chạy theo sau.

- Tâm Lan, đi đâu vậy con? Từ từ thôi chứ? Cầu thang trơn lắm, mẹ vừa mới lau nhà.
- Con qua phòng bé Thảo. Mẹ cứ để đấy lát con ăn được rồi ạ. Mẹ ngủ sớm đi nhé!

Giọng Tâm Lan khàn khàn đáp lại, rồi cô cẩn thận bước từng bước một theo như lời bà Xuân vừa cảnh báo. Cảm giác chòng chành như đi trên một chiếc cầu khỉ làm cô run rẩy. Sàn nhà lạnh toát khiến làn da bắt đầu nổi mẩn. Trong cơn sốt mê man lúc chiều còn đọng lại, cô xúc động nghẹn ngào nhớ thương: “Anh Minh, sao bữa nay lại giúp em lau nhà thế. Anh thật là tốt với mẹ con em...”

Cứ thế, chưa bao giờ cô ngừng suy nghĩ về anh, mặc cho những lời nói sau từng buổi gặp mặt đều có “độ sát thương” quá lớn. Vẫn mãi một tình yêu như vậy, trái tim cô đâu có đau quặn thắt cũng chẳng bao giờ thôi hướng đến anh... Chẳng biết tới bao giờ, linh hồn cô và linh hồn anh mới được quyện hòa làm một?

Bé Nguyên Thảo vẫn thức và nghịch con gấu bông mà Hoàng Minh mua tặng nó vào dịp sinh nhật vừa qua. Con mèo trắng lim dim mắt, nó nằm gọn lỏn trong chiếc chăn bông được Tâm Lan gấp lại gọn gàng vào hồi sáng. Nghe thấy tiếng cửa mở, bé Thảo chồm người dậy và nói lớn.

- Ba về! Ba về! Mẹ Lan ơi...
- Không. Mẹ đây con. – Vừa chốt cửa, Tâm Lan vừa nhắc con gái: Nhỏ tiếng thôi con gái, trời khuya lắm rồi. Phải để ngoại và gia đình cậu Lộc ngủ nữa chứ? Ba Minh đi công tác Hà Nội cơ mà, còn lâu lắm ba mới về. – Tâm Lan ngồi xuống mép giường, cô mở rộng vòng tay ôm lấy bé Nguyên Thảo. Sau vài giây, cô sững sờ nhìn con mèo trắng đang nằm bên cạnh.
- Vâng. – Mặt Nguyên Thảo buồn hẫng, con bé lại kéo chú gấu bông vào lòng và rúc đầu vào ngực cô. Tay con bé vuốt ve lên hàng lông trắng mượt và trắng mượt của con mèo hoang. – Con biết rồi ạ. Con sẽ ngủ ngay đây.
- Ừ. Nhưng con mèo trắng này ở đâu ra vậy? Bé Thảo?

Câu nói của Tâm Lan vừa dứt thì con mèo trắng cũng mở mắt, tiếng kêu meo meo của nó không còn ai oán như bữa nào. Nó liếm láp ngón tay của cô, rất nhẹ. Theo phản xạ, Tâm Lan vội vàng rút tay lại nhưng sau

vài giây suy nghĩ, cô lại đưa tay ra vuốt ve nó. Nó nhắm nghiền mắt, cái đầu cọ cọ vào tay cô vẻ đầy nũng nịu ngỏ ý như muốn được gần gũi hơn.

- Con không biết ă! Ngày nào con cũng thấy nó đứng ở bệ cửa sổ phòng. Con gọi nó, nó vô chơi với con suốt cả buổi tối.
- Sao lại ngày nào con cũng thấy nó ư?
- Hình như là nó thích con, mẹ ă. Ở nhà ba Minh, con cũng nhìn thấy nó. Giờ ở nhà ngoại, nó cũng theo con tới đây. Chẳng phải là nó muốn làm bạn với con sao, đúng không mẹ Lan?
- Con không sợ mèo hoang sao? Nhỡ nó cắn con thì sao?

Tâm Lan đưa cái nhìn đầy vẻ lo ngại về phía con mèo không biết rõ nguồn gốc. Nhưng cô phải thừa nhận một điều rằng: nó rất đẹp, cô chưa bao giờ nhìn thấy con mèo nào trắng xinh và có bộ lông mượt mà như thế. Chỉ có điều, cô vô cùng ghét loài động vật mà nhiều người coi như “thú cưng” này. Nhưng cô sinh ra lại mang tuổi mèo, vì thế cô càng cố tránh xa nó càng tốt.

Tâm Lan còn nhớ như in năm lên bốn tuổi, một con mèo nhà hàng xóm đã cắn nát bét chú gấu bông – món quà duy nhất mà ba cô để lại trong suốt những năm tháng tuổi thơ của mình. Con mèo đó đã không chỉ tha con gấu bông của cô đi vĩnh viễn tới một nơi xó xỉnh nào đó của thành phố, mà còn rình từ phía sau, nhảy bổ lên và cắn trộm vào chân cô một cái, sâu hoắm. Khi cô quay lại để đuổi theo thì vấp té ngay ở bậc hiên nhà, chiếc răng sữa chưa đến tuổi phải thay bỗng lung lay đau buốt. Trong khi đó, con mèo đáng ghét kia đã leo tót lên ngọn cây cau ở giữa vườn và ngồi yên vị. Tiếng kêu của nó như tiếng cười nhạo, chế giễu cô. Con tức giận khiến Tâm Lan tháo ngay chiếc dép dưới chân mà ném thẳng lên cao. Dù chưa đụng phải một cái lông của con mèo đáng ghét này nhưng hai ngày sau đó, đôi dép có in hình hoa lan được bà Xuân mua vào tuần trước bỗng dưng bị cắn đứt cả hai dây quai đeo.

Tâm Lan căm ghét loài mèo từ đó. Mỗi lần thấy nó lảng vảng gần nhà, cô đều trừng mắt và đứng từ xa hù dọa nó như kẻ thù. Nhưng hễ nó nhe răng và những cọng râu trắng như cước vểnh lên thách thức thì Tâm Lan lại sợ hãi bỏ chạy. Bà Xuân bật cười khi thấy “hai con mèo” này quá ư là khác nhau.

Một thời gian không lâu sau, con mèo cái đến tuổi đủ lớn thì bỏ nhà đi. Tâm Lan vô cùng sung sướng dù ở cái tuổi trẻ con chẳng hiểu thế nào là khái niệm mà bà hàng xóm trả lời: “Con mèo nhà bác biệt tằm rồi. Nếu con thấy nó loanh quanh gần nhà, con nhớ nói bác nghe. Nuôi mèo cái chẳng được tích sự gì cả. Chưa bắt được con chuột nào đã le te đi gào ục”.

Bước vào giảng đường đại học, bạn bè ai nấy đều xưng hô và lưu số điện thoại của cô trong danh bạ với nick name vô cùng dễ thương: “Lan mèo”. Có người ác ý hơn sau khi nghe câu chuyện Tâm Lan kể, vội hỏi lớn: “Thế bao giờ bạn Tâm Lan nhà mình đi gào ục nhỉ?”. Tâm Lan tức giận mà vẫn mặc cười bởi giọng nói “ngang phè phè” của một cậu bạn người Bắc.

Tiếng kêu của con mèo hoang làm cô hoang mang đến hoảng sợ. Ánh mắt của nó nhìn cô ngày nào vẫn như muốn cào cấu từng khúc ruột, bối xé từng mảnh gan đã in hằn vào sâu trong suy nghĩ...

- Nó rất hiền, con còn dạy nó chơi bóng với con mà. – Bé Thảo tỏ vẻ thích thú khi kể về người bạn mới quen này.
- Thôi được rồi. Mẹ sẽ để nó chơi với con nhưng phải cẩn thận, biết không? Con ngủ đi... Ba không về đâu... Đừng có đợi... Bé Thảo có nghe lời mẹ nói không?
- Dạ. Con nghe.

Cô hôn lên vầng trán của con bé thay cho nụ hôn của người chồng đáng trách lẫn đáng thương vẫn thường làm.

- Bây giờ thì con ngủ được rồi, mẹ ă.

Giọng nói trong trẻo của đứa con gái làm Tâm Lan sững người. Cô ú ớ nhìn đôi mắt trong veo của con bé. Và phải khó khăn lắm, Tâm Lan mới đặt được một câu hỏi khi mà tim cô vẫn đang đau quặn lên theo từng nhịp đập.

- Con chờ ba về chỉ đợi ba ôm và hôn con thôi sao?
- Dạ. Và con muốn thấy nụ cười của cả ba và mẹ trước khi đi ngủ nữa.

Bàn tay Tâm Lan xoa xoa hai bên bầu má của bé Nguyên Thảo. Con gái của cô đã biết nghĩ nhiều đến thế rồi ư? Cô an ủi bản thân mình. Rồi cô lại xoa xoa vùng bụng vẫn còn đang phẳng lì.

- Vậy hôm nay, mẹ ngủ cùng bé Nguyên Thảo nghe.
- Mẹ Lan nói thật không?
- Thật.
- Con yêu mẹ nhiều lắm!
- Mẹ cũng rất yêu con!

Tâm Lan cúi đầu và hôn lên vàng trán của bé Nguyên Thảo. Con bé cười tí mắt và chun chun mũi lại.

Trong trí nhớ của bé Nguyên Thảo, để được ngủ chung với cả ba và mẹ là khi nó bị ốm và khóc tu tu. Còn như những ngày bình thường, Hoàng Minh thường làm mặt nghiêm và nhắc nhở: “Nguyên Thảo lớn rồi. Con phải tập ngủ một mình và trông nom búp bê trong phòng chứ?”. Nguyên Thảo lắc đầu dờ dỗi mèm mề. Hoàng Minh lại dịu giọng: “Nguyên Thảo không chỉ xinh đẹp mà còn cao lớn. Chiếc giường của ba mẹ lại nhỏ xíu vậy nè. Đứng không con gái? Mà hình như ba vừa nghe thấy tiếng chuột kêu chít chít phát ra từ phía phòng con nữa thì phải”. Nghe thấy thế, Nguyên Thảo hốt hải chạy về phòng. Lúc nào ba Minh cũng nhắc nhở, nếu nó không ngủ trong phòng riêng, thể nào chuột cũng tha những con búp bê tóc vàng hoe đi mất.

Tâm Lan ngả người xuống tấm nệm lò xo, cô sải cánh tay sang bên để bé Nguyên Thảo gối đầu. Cô vừa kể những câu chuyện cổ tích xa xưa ru đứa con gái ngủ, lòng vừa ghen ngào nặng trĩu nhớ thương. Nước mắt cô ngấn lưng chừng nhỏ giọt và ngấm dần xuống gối chần. Con mèo trắng nằm ngay bên cạnh bé Thảo, cái đầu ngọ nguậy nằm ngoan hiền. Cô đưa tay vuốt nó, bỗng có một mùi thơm rất lạ như mùi sữa ngai ngái, hay mùi da thịt của trẻ con lan tỏa khắp phòng.

Bà Xuân cũng đang khóc sau cánh cửa gỗ. Những gì đang xảy ra trước mặt, những gì mà bà vừa nghe được chợt thấy lòng quặn thắt, những kỷ niệm quá khứ chôn cất suốt mấy chục năm qua ùa về, nó làm bà đau nhức nhối.

Gần ba mươi năm trước

- Mẹ ơi. Sao ba đi mãi mà không về ạ? – Tâm Lan vừa buồn, vừa hỏi mẹ.
- Ba đi công tác cơ mà. Con phải ngoan, học thật giỏi, ba về ba mua quà lớn cho con. – Bà Xuân lúng túng vội xoa đầu an ủi đứa con tội nghiệp của mình.
- Nhưng con chẳng thấy ba viết thư về ẹ con mình bao giờ cả. – Tâm Lan thắc mắc với giọng điệu cần nhằn.
- Ba bận công chuyện, ba phải kiếm tiền để nuôi hai mẹ con mình nữa chứ? – Bà Xuân vẫn dịu giọng và kiên nhẫn giải thích.
- Con nhớ ba lắm. Thế mẹ có nhớ ba không?
- Ừ. Mẹ cũng nhớ. – Bà Xuân cố khóc không thành tiếng và nghiêng đầu sang một bên để Tâm Lan không nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài.
- Hôm nay, con tối trường, bọn bạn chọc quê nói con không có ba nên không muốn chơi cùng. Lúc cô giáo phân chia tổ để học bài theo nhóm, cũng chẳng bạn nào chịu cho con vô chung. Buổi chiều đi học về, bạn

nào cũng được ba tới rước. Còn con... lủi thủi mỗi một mình. – Tâm Lan cúi gầm mặt và kể lể. Giọng nói có phần hơi lạc đi một chút.

- Tâm Lan này, con không được nghe mọi người nói bậy. Từ ngày mai, mẹ ráng đi làm về sớm rồi đón con. Ba của con là người tốt, ba phải làm việc quần quật để gửi tiền về nuôi con và em trai ăn học. Ở ngoài Bắc rất lạnh, cuộc sống của ba con cùng cực lắm, con có thương ba không?
- Dạ. Con thương.
- Thương ba thì bé Tâm Lan của mẹ phải làm sao nhỉ?
- Phải học giỏi và nghe lời mẹ ạ. Khi nào ba về, ba mua quà lớn cho con.
- Ừ.

Bà Xuân đã từng dỗ dành Tâm Lan như thế mỗi khi cô hỏi về người cha của mình. Dẫu cho người đàn ông ấy có xấu xa hay tàn nhẫn với bà bao nhiêu đi chăng nữa thì bà cũng chẳng mảy may hay biểu cảm một chút gì ra ngoài khuôn mặt. Với tình yêu lớn lao dành cho người đàn ông không xứng đáng, bà vẫn luôn cố gắng xây dựng hình ảnh của một người ba hết mực thương yêu và có trách nhiệm với con cái trong lòng Tâm Lan. Kể cả sau này lớn khôn, cô đã hiểu rõ mọi chuyện thì lòng thù hận về một người ba bội bạc cũng đã vơi đi phần nào. Nỗi niềm của một tuổi thơ được bà xây dựng bằng những ngôn từ hoa mỹ và đẹp như truyện cổ tích, cô vẫn luôn khắc ghi đến từng chi tiết nhỏ cho tới tận bây giờ.

- Mẹ kể về ba đi. Con muốn nghe. – Tâm Lan năn nỉ trước giờ đi ngủ.
- Con thấy trong hình, ba có đẹp không?

Bà Xuân chỉ vào bức hình cưới đen trắng của hai vợ chồng lớn bằng bàn tay để ngay ở thành giường gỗ. Cuộc hôn nhân của ông bà đều không được hai bên gia đình ủng hộ vì mỗi thù truyền kiếp vẫn chưa thể nào hóa giải. Họ chấp nhận hai bàn tay trắng để cưới nhau, thế nguyên sống chết vẫn luôn bên nhau.

Vậy mà khi Tâm Lan mới chào đời chưa được bao lâu, từ một kỹ sư xây dựng giỏi giang và cần mẫn, ông bất ngờ trở thành kẻ nát rượu và cờ bạc không kể ngày đêm. Ông bỏ đi không nói một lời từ biệt và cũng chưa một lần trở về thăm hai mẹ con. Bà vẫn giữ một niềm tin nơi ông, vẫn hướng tình yêu của mình đến một người không biết còn sống hay đã chết.

Mọi người trách bà dại khi không chịu bước tiếp một lần đồ để về già còn có người ở bên chăm sóc. Bà Xuân lắc đầu từ chối: “Tôi phải nuôi con gái mình. Nhất định ông ấy sẽ trở về tìm hai mẹ con tôi”. Cứ ngỡ, cuộc đời sẽ xuôi dòng như thế mà trôi đi, bình lặng cảnh “gà mái nuôi con” và trở thành thiếu phụ chờ chồng muôn kiếp như truyền thuyết núi vọng Phu... Nào ngờ...

Sắc đẹp của bà thời xuân trẻ được mọi người ví như bông hoa ngũ sắc, tiếc rằng hoa nở sớm khi cái giá lạnh của mùa đông còn sót lại mà chẳng kịp chờ nắng ấm xuân sang. Những ông lái buôn tiếng tăm người Tàu si mê bà như điên đảo. Họ hứa sẽ tặng bà những thước lụa vải vóc dài với văn hoa đầy nét tinh xảo của người phương Tây, những món ăn hải sản nổi tiếng mà chỉ thời vua chúa mới được thưởng thức..., hay hứa sẽ cho bà và Tâm Lan một cuộc sống ấm no, đầy đủ, không kể phân biệt cách đối xử với đứa con chung và riêng. Vậy mà, bà Xuân lắc đầu từ chối tất cả những thứ xa hoa, những lời ong bướm đường ngọt. Và đó cũng chính là lý do mà bà mang bầu lần thứ hai do một tên yêu râu xanh đã không thể cưỡng lại tình yêu, dục vọng trước nhan sắc của bà.

Nỗi đau chồng chất nỗi đau. Cảnh người phụ nữ cô độc, bụng chứa con thơ khăn gói trên chuyến tàu từ Bắc vô Nam khi Tâm Lan vừa tròn ba tuổi. Từ đó, Tâm Lan có thêm một cậu em trai cùng mẹ khác cha, là Lộc.

- Dạ. Đẹp lắm. Ba cao lớn như một vị anh hùng vậy.

Tâm Lan giữ khư khư bức hình ba trong tay. Cô nhìn người ba không chớp mắt với một sự ngưỡng mộ trong mơ hồ. Từ khi Tâm Lan biết gọi ba, gọi mẹ thì người đàn ông ấy đã biến mất khỏi cuộc đời cô và chưa một lần xuất hiện.

- Ba con còn vẽ rất đẹp, ba con xây những ngôi nhà tình thương cho cả những người dân nghèo ở vùng sâu vùng xa nữa. Con có tự hào về ba con không?

- Có chứ ạ. Nếu bạn nào ở lớp còn chọc quê con là đứa không có ba, nhất định con sẽ nói cho bạn đấy biết, ba con là người tốt, ba con là một anh hùng giàu lòng nhân ái, ba còn làm nhiều việc thiện, để bạn ấy phải ghen tị với con.

Bà Xuân vỗ về cho Tâm Lan ngủ. Đã biết bao nhiêu đêm, bà tự xoa nỗi đau của mình mà vẫn luôn trông đợi người đàn ông ấy sẽ quay trở về, dù bà vượt qua nỗi đau và cùng nhau đi về phía thiên đàng – nơi đây có thể sẽ hong khô nước mắt. Đã biết bao nhiêu năm, bà luôn mong ngóng: “Tâm Lan lớn lắm rồi, sao ông vẫn chưa trở lại để nhìn thấy sự trưởng thành của con”.

Bà Xuân khép lại cửa phòng và bước xuống hành lang. Những câu hát ru khe khẽ của Tâm Lan làm bà càng thêm đau khổ. Bóng đêm đen kịt trong căn nhà như muốn nuốt chửng bà xuống hố sâu của những niềm đau tang tóc.

Bà ngồi xuống ghế sofa ngoài phòng khách và rót một tách trà nóng. Bà nhấp miệng và cảm thấy vị đắng nghét. Nước mắt rơi lông bông như muốn lấp đầy khoảng trống của chiếc tách. Bà cứ thế ngồi lặng đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong căn phòng yên ắng, lặng thinh. Tiếng tích tắc kim đồng hồ chậm rãi gõ nhịp thời gian càng làm không khí đêm thêm nặng trĩu.

Hai giờ đêm, có bàn tay ai đang đụng vào khóa cửa ở cổng, nó lay lay phát ra tiếng động. Dù rất khẽ nhưng nó cũng đủ làm bà Xuân chợt tỉnh dậy trong giấc ngủ chập chờn. Bà từ từ đi về phía cổng nhìn ngó xung quanh nhưng bóng dáng của Hoàng Minh và chiếc xe đã mất hút trong cơn xoáy dữ dội của trời đêm.

Bà lắc đầu vì nghĩ mình vừa trải qua một giấc mơ đầy mộng mị. Gió đêm tạt vào người bà, lạnh buốt. Bà như tỉnh hẳn mà vẫn không hiểu vì sao giữa đêm khuya khoắt thế này, bà lại đứng giữa sân nhà tối thui.

Bà Xuân lẩm bẩm rồi lại lắc đầu: “Già rồi, lẩm cẩm quá”.

12. Chương 12

- Cậu Lộc đưa bé Thảo tới trường rồi hả mẹ? - Giọng Tâm Lan khàn khàn với cơn ho đau rất nơi cổ họng. Vầng trán hơi hăm hấp nóng. Cô ho hắng một lúc rồi tiến về phía bếp.

- Ừ. Con dậy rồi đấy à? Con bé Thảo với thằng Khánh ăn sáng xong rồi theo vợ chồng thằng Lộc đi luôn.

Bà Xuân quay người lại và mỉm cười với Tâm Lan. Cô cũng thừa tình ý để nhận ra sự mệt mỏi đang hiển hiện trên khuôn mặt mẹ, mặc cho bà Xuân đã cố giấu diếm chúng đi bằng một nụ cười khẽ và cái nhìn triu mến như mỗi ngày. Và bỗng dưng, nước mắt cô cứ trào ra như không gì có thể ngăn cản nổi.

Bà Xuân hốt hoảng. Bà vội vã khóa bếp ga rồi chạy lại phía Tâm Lan đang đứng. Nhưng khi bà chưa kịp nói gì thì Tâm Lan đã ôm chặt lấy bà và khóc nức nở như một đứa trẻ.

- Tâm Lan. Tâm Lan. Con làm sao thế này?

Bà Xuân vỗ vai Tâm Lan. Bà biết, nước mắt của con gái bà đã thấm qua lớp áo vải màu nâu, ngấm dần và vừa kịp chạm tới làn da. Chúng nóng hổi mà sao bà cảm thấy lạnh giá.

Tâm Lan vẫn khóc thút thít. Cô không trả lời. Cô cứ khóc trên vai bà như ngày học lớp một bị tụi trẻ hàng xóm ghẹo trêu là đứa bé không có ba.

Rồi bà Xuân cũng lặng im. Bà lắng nghe âm vang của tiếng khóc. Bà hòa mình trong nỗi đau và không sao cầm lòng nổi. Nước mắt bà cũng bắt đầu rỉ ra và chảy xuống.

Xót xa vô bến bờ.

Những nhịp đập thời gian lặng lẽ trôi đi, Tâm Lan dần lấy lại được bình tĩnh và thả lỏng vòng ôm. Cô nhích vài bước chân ra xa người bà Xuân một chút. Rồi tự dưng, đôi môi cô lại nở một nụ cười, cứ như thể những giây phút buồn bã vừa mới xảy ra không hề tồn tại.

- Con thích ở với mẹ. – Tâm Lan buông cả hai tay ra khỏi người bà Xuân rồi nở nụ cười mếu máo. Cô quệt nước mắt và nói tiếp. – Tại đã từ lâu lắm rồi, con không được dùng bữa sáng do chính tay mẹ nấu. Nên con... - Tâm Lan ngập ngừng.

- Mẹ không thích con nói dối, nhất là trong hoàn cảnh hiện tại. – Bà Xuân đưa tay vén những lọn tóc xòa trên gương mặt của Tâm Lan sang hai bên. Chưa bao giờ bà cảm thấy Tâm Lan lại tỏ ra hết sức trẻ con như thế này trong suốt nhiều năm qua. - Bởi vì, người đứng trước mặt là mẹ của con, chứ không phải ai khác. – Bà Xuân nhỏ nhẹ nói. Đồng thời, bà đưa tay gạt nước mắt cho cô.

Tâm Lan im lặng. Cô cúi thấp đầu xuống một chút. Hai bàn tay cô vịn về sợi dây quần quanh vòng eo chiếc váy. Đôi vai mảnh cứ run lên đều đều theo tiếng nấc. Hành động có phần “ngô nghê” như đứa trẻ vừa mắc phải lỗi với người lớn khiến bà Xuân cười thầm.

- Tâm Lan. – Bà Xuân nghiêm giọng lại. - Sáng nay, mẹ làm món bún mọc mà con vẫn thích. Con không muốn thử sao?

Tâm Lan ngẩng đầu lên. Cô gật gật đầu. Đôi môi được giãn ra, nước mắt vẫn tràn xuống và tưới ướt những đường nứt nẻ. Lần này thì tự cô đưa tay quệt ngang sang hai bên má.

- Vậy thì ngồi ngoan ngoãn vào bàn ăn đi, con mèo nhỏ của mẹ ạ.

Bà Xuân cười âu yếm với Tâm Lan rồi quay trở lại bếp.

- À mà con đã khỏe hẳn chưa? Vội vàng tới công ty làm chi cho sớm. Nhỡ ốm bệnh nặng hơn thì tội nghiệp. – Vừa nhắc nhở con gái, bà Xuân vừa bưng hai tô bún mọc ra bàn ăn. Giọng bà hối thúc. – Con ra ăn mau cho nóng, kéo nguội thì mất ngon. Mẹ để thuốc và nước lọc ngay trên bàn rồi đấy.

- Dạ. Mẹ cũng ăn luôn đi cho nóng ạ.

Tâm Lan ngồi xuống bàn ăn. Cảm giác nôn nao trước mùi thơm khó cưỡng của món bún mọc khiến cô vừa thèm thuồng vừa muốn chạy ào vào toilet ngay lập tức. Bà Xuân cũng đã phát hiện ra những biểu hiện lạ của Tâm Lan trong vài ngày gần đây.

- Con có tin vui phải không, Tâm Lan?

- Dạ? – Tâm Lan bước ra khỏi cửa toilet và cảm nhận được đường nét chân mày đang nhíu lại của bà Xuân như muốn nhắc lại câu hỏi thêm một lần nữa. Cô đáp ứng thừa nhận. – Dạ vâng ạ.

- Con đang phân vân vì đứa bé trong bụng ư?

- Dạ, không ạ. Con sẽ làm tất cả để đứa bé được tồn tại.

Tâm Lan quả quyết và nhìn nét mặt có phần hơi lo lắng của bà Xuân. Cô kéo ghế và ngồi xuống phía đối diện.

Đôi khi số phận của những người phụ nữ rất giống nhau. Có thể điểm xuất phát khác nhau, những con đường mòn đi qua cũng khác nhau nhưng đầu đay cái đích mà họ tìm đến lại luôn có điểm chung hoặc y chang như bản sao cộp nhặt. Tâm Lan đang nghĩ về cảnh một mình sẽ nuôi hai đứa con. Bà Xuân xót xa lòng, tại sao ông trời lại đối xử tệ với cả đứa con gái hết mình vì tình yêu như thế!

- Hãy sống mạnh mẽ lên con! – Bà Xuân ép chặt tay mình vào hai mu bàn tay của Tâm Lan đang để ngay ngắn trên mặt bàn.

- Con sẽ giống mẹ của ngày xưa. Vì thế, mẹ đừng quá lo lắng. – Giọng cô hơi lạc đi một chút.

- Mẹ xin lỗi. Mẹ chẳng giúp được gì cho con cả. Chỉ có một điều duy nhất mẹ muốn nói với con rằng, mẹ sẽ luôn ở bên cạnh và là chỗ dựa vững vàng cho con và các cháu.

- Mẹ! Con có tất cả những thứ mà hẳn cô gái nào cũng phải ước mơ cơ mà. Mẹ đừng lo cho con quá như thế, mẹ à!

- Được rồi. Thế chừng nào con đi khám thai?

- Con đang sắp xếp công việc. Ngay trước khi kết thúc tháng thứ ba là lần khám bắt buộc đầu tiên ở bệnh viện phụ sản, con sẽ tới gặp cậu Hùng – bạn học cấp ba ngày xưa với con và cũng là người đã hộ sinh cho bé Nguyên Thảo.

- Còn thủ tục ly hôn thì sao? Hai đứa có tính kéo dài thời gian thêm để cùng nhau suy nghĩ lại không? Mẹ thấy đường đột quá, con ạ.

Bà Xuân thở dài nhìn con gái. Căn phòng bếp tĩnh lặng càng làm không khí vào bữa ăn sáng muộn thêm phần ảm đạm. Tâm Lan mím môi quơ chiếc thìa trong bát. Giọng cô khản đặc.

- Có lẽ sẽ nhanh thôi mẹ ạ. Chúng con đều có người quen bên tòa án.

Bà Xuân lặng im. Bà còn biết nói gì hơn khi cả hai vợ chồng chúng đều đã buông xuôi như thế.

- Mẹ đừng có nghĩ gì mẹ nhé! Con thiết nghĩ, biết đâu điều này lại tốt cho cả con và anh Hoàng Minh. Chẳng lẽ, con lại cứ mãi phải chịu cảnh chồng chung. Chẳng lẽ, anh ấy lại cứ phải nói dối hai người đàn bà trong cùng một thời điểm. Còn chuyện hai đứa bé...- Tâm Lan im lặng một chút, cô lẩm bẩm. – Con còn biết làm gì hơn ngoài việc yêu thương và chăm sóc chúng hết mình nữa đây?

Dứt lời, Tâm Lan cố gắng tỏ ra là một người hạnh phúc và cúi đầu nuốt những sợi bún hay vài ngụm nước lèo thơm ngon. Cô cố giữ cho đôi mắt mình ráo hoảnh mỗi khi ngẩng mặt lên nhìn bà Xuân. Đến khi cảm xúc không thể kìm nén được nữa, những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống vào tô bún khiến bà Xuân hốt hoảng.

Cô sụt sùi và nhận lấy vài tờ khăn giấy bà Xuân đưa. Bàn tay đưa ra nguyệt ngoạc lau nước mắt, nước mũi. Rồi cô cũng vội vàng xin phép bà tới công ty luôn.

Dáng người cô yếu ớt, mong manh và run rẩy trong từng bước đi của chính mình. Con đường rộng thênh thang và bầu không khí trong lành chào đón cô một ngày mới nhưng có vẻ chẳng hề khởi sắc hơn một chút nào. Cô ghé vào một cửa hàng tạp hóa ven đường mua cuốn tạp chí gia đình với số mới nhất của tháng này. Và cái vẻ đẹp thanh thú, tự nhiên không hề sắp đặt trên khuôn mặt có phần nhợt nhạt của cô đã lọt vào tầm ngắm của một chàng trai lịch lãm đứng kế bên. Anh ta là Bình Nguyên, một kỹ sư làm bên phòng thiết kế công nghệ của Tập đoàn quốc gia. Bình Nguyên nhìn cô chăm chú, từng đường nét trên khuôn mặt, đến mái tóc đen cột chổng cao hay bộ đầm trắng cô đang khoác trên người... Anh như bị hút hồn bởi từng cử chỉ từ phía cô, từ ngón tay lê dọc lật những trang báo, cho đến đưa bàn tay vén một vài lọn tóc đang bay về phía trước mặt... đến cả cái kiễng chân lên cao cổ với một cuốn báo khác trên giá tạp chí. Những hành động của cô nhanh thoăn thoắt nhưng lại hết sức nhẹ nhàng và khéo léo.

Cuốn tạp chí tháng này rất bổ ích và có sức hấp dẫn lớn đối với những người phụ nữ đã lập gia đình. Ngay trang bìa là hình ảnh với nụ cười hạnh phúc của cô diễn viên cùng đứa con trai kháu khỉnh mặc bộ đồ đồng phục màu đỏ của một trường tiểu học Quốc tế. Tự dưng, lòng cô dấy lên một nỗi hoang mang và run rẩy cảnh:” gà mái nuôi con”. Đôi mắt màu nâu của cô đắm nước:” Chẳng lẽ mình không mạnh mẽ và cười tươi như Kim Hiền được à?” Thế rồi, cô lại bật cười. Bình Nguyên sững sốt vì sự thay đổi sắc thái biểu cảm một cách đột ngột trên khuôn mặt cô. Điều đó càng khiến anh tò mò và thêm phần chăm chú dõi theo.

Ngoài ra, cuốn tạp chí tháng này còn hướng dẫn nhiều món ăn ngon, đẹp mắt. Trong đó có cả món thịt chiên xốt dưa chua ngọt hay cánh gà nướng tương và mật ong mà Hoàng Minh vẫn thích. Nước mắt lại rỉ ra lần nữa, cô vội vàng lật giở sang trang báo kế tiếp. Rất nhanh và mạnh tay, trang báo phát ra vài tiếng kêu sột soạt. Bà chủ quán tỏ vẻ khá khó chịu và mở giọng can ngăn:

- Tôi thấy cô rất thích cuốn báo đó thì phải. Hãy mua nó nếu cô thấy có ích cho bản thân mình. Điều đấy cũng là giúp cho tôi.

- Dạ? – Tâm Lan bặm môi. - Cháu xin lỗi. Cô tính tiền giùm cháu cuốn này, cuốn này, cả cuốn này nữa ạ.

Vừa nói, Tâm Lan vừa luống cuống tay chân lấy thêm vài cuốn tạp chí khác mà bản thân không hề có ý định sẽ cần chúng. Nét mặt bà chủ quán như giãn ra, tươi tỉnh hẳn:

- Cô gái lấy cả cuốn báo thể thao dành cho chồng à? Cô quả là chu đáo quá!

- À không ạ, cháu lấy nhầm. – Tâm Lan sửng sốt. – Phiên cô đổi cuốn đó sang cuốn thời trang và làm đẹp giùm cháu.

Cô thở phào và gửi lại nụ cười méo mó trước khi rời khỏi quầy tạp hóa. Cô quay nhanh người lại và đứng phải vị khách đứng sau. Bình Nguyên nhìn cô, ánh mắt hết sức dịu dàng và nở nụ cười như đã chờ đợi sẵn từ lúc đây đến giờ. Còn cô chỉ biết bặm đôi môi có phần nhợt nhạt lại. Tâm Lan luống cuống nói lời xin lỗi rồi vội bước đi. Bình Nguyên nheo mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn mà đầy ma lực đang dần khuất bóng ở phía trước mặt. Đồng thời, Bình Nguyên cũng phải trả tiền cho vài cuốn tạp chí về đàn ông, về thể thao hay báo kinh tế khi nhìn thấy thái độ khó chịu của người bán hàng. Lý do là vì thời gian anh đã đứng quá lâu và số lượng đầu báo anh đứng phải dù không có đọc cũng đã quá nhiều. Nhưng anh ngẫm thâm, biết đâu mình sẽ còn gặp lại cô gái xinh đẹp kia thêm nhiều lần về sau nữa, cũng tại địa điểm này, cũng vào thời gian này chẳng hạn, thì việc lấy lòng bà chủ tiệm tạp hóa không còn là vấn đề phức tạp.

- Alô... Xin chào! - Kiều Thanh có vẻ lúng túng khi điện thoại trực tiếp tới công ty Tâm Lan đang làm việc. Chần chừ mãi, cô cũng đủ can đảm để đưa ra một yêu cầu hơi té nhị. - Cầm phiên cô kết nối máy tới cô gái tên là Tâm Lan giúp tôi được chứ?

- Chào mừng bạn đã liên lạc đến văn phòng của chúng tôi. Bạn vui lòng xin chờ trong giây lát...

Khi bộ phận kết nối máy bàn nơi Tâm Lan đang ngồi, cô giật nảy mình, cố hít sâu để lấy lại tinh thần và nhắc điện thoại. Giọng nói niềm nở và dịu dàng như xưa nay vẫn từng thế:

- Vâng. Tâm Lan xin nghe.

-Ồ! Chào cô gái xinh đẹp và có giọng nói ngọt ngào như sữa.

- Chị là... - Tâm Lan mấp máy đôi môi mãi mà không sao dứt nổi được câu phỏng đoán đang hình dung trong đầu.

- Em có thời gian chứ? Chị có chuyện cần gặp em. – Kiều Thanh đi thẳng vào vấn đề. Khi ngắt lời, cô thở hắt ra như người bị thiếu oxy. Hẳn bản thân Kiều Thanh cũng đang rất căng thẳng.

- Không! – Tâm Lan hấp tấp trả lời và tranh thủ một giây để nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay.- Chị biết đấy, chưa đầy vài phút nữa em phải vào phòng thu, chuyên mục sắp bắt đầu rồi.

-Ừ! Chị biết. Chị sẽ chờ em sau ba mươi phút trò chuyện cùng quý thính giả.

Tút... tut... tut. Tín hiệu bị đứt. Tâm Lan ngồi ngẩn ngơ, hai bàn tay lồng vào nhau, ép chặt. Tại sao Kiều Thanh lại điện thoại tới phòng làm việc của cô? Giữa cô và chị ta thì có chuyện gì để nói với nhau ngoài đề tài về người đàn ông tên Lê Hoàng Minh cơ chứ? Hay là, cô ta lại muốn “cướp” bé Nguyên Thảo về để chăm sóc như lời đề nghị ban đầu. Nghĩ đến đây thôi mà đôi vai Tâm Lan run lấy bầy.

- Mọi thứ đã sẵn sàng. Mang xấp kịch bản vào phòng thu đi Tâm Lan.

- ...

- Tâm Lan...? – Lời gọi của Hoàng Ngân như ra lệnh.

- Dạ. Em...?

- Tới giờ vào phòng thu rồi đây này. Nếu tâm trạng không tốt thì em phải báo trước để chị còn giúp em thay đổi người dẫn chương trình chứ. Đạo này em bị làm sao đấy nhỉ...? – Hoàng Ngân cũng nổi nóng. Bản thân cô cũng đang lo lắng rất nhiều điều về cuộc sống cá nhân của mình.

- Không! – Vừa quơ tay lấy xấp giấy chỉ chút chữ ở trên bàn, Tâm Lan vừa cười gượng gạo. – Em bất ngờ quá khi nhận được thiệp cưới của chị. Và em cũng đang nghĩ xem mình sẽ mặc chiếc đầm nào vào ngày cưới trong buổi tối cuối tuần tới đó mà.

- Thôi đi cô, cô ăn nói ngọt quá cơ. – Hoàng Ngân cười nheo cả mắt. Nói thì nói thế thôi, chứ trong lòng cô vui hết biết. - Nhớ đưa cả lão Minh và bé Thảo tới nhé. Lâu rồi không gặp hân, chị thấy nhớ. Cả bé

Thảo nữa, chị yêu đôi mắt của nó, nó là thiên thần. Sau này lớn lên, nhất định chị sẽ bắt cóc nó về làm con dâu của chị.

Tâm Lan không nói gì nữa trước đề nghị nửa đùa nửa thật của Hoàng Ngân. Cô kéo ghế lấy đường đi và tiến về phòng thu, những người bạn chưa một lần gặp mặt nhưng lại vô cùng gần gũi đang chờ cô ở đó...

“Tâm Lan rất vui khi được gặp lại quý thính giả của chuyên mục Cùng bạn sẻ chia Radio Tiếng Việt được phát trên Radio tần sóng 100.5 MHz vào 14h Thứ năm hàng tuần và phát lại vào 10h00 Chủ nhật hàng tuần. Chương trình đồng thời được phát trên Radio Robin Hood tần sóng 95,5 MHz vào thứ ba hàng tuần.

Thật may mắn và hạnh phúc cho tôi khi tuần này lại tiếp tục được trò chuyện cùng quý vị trong những giây phút còn lại của một ngày. Những nỗi băn khoăn, trăn trở, những ý tưởng chưa được thực hiện hay nỗi niềm riêng tư mà bạn ngại ngần giấu kín... Các bạn hãy nói với chúng tôi. Chuyên mục “Cùng bạn sẻ chia” mong muốn thông qua những câu chuyện, những thắc mắc, những thông điệp yêu thương từ các thính giả nghe đài có thể cảm nhận được, bên cạnh những khó khăn, thử thách của cuộc sống, còn có những giây phút vui vẻ, và hạnh phúc giống như nhâm nhi một tách trà nóng cùng mật ong vậy. Không những thế, chúng tôi còn cung cấp những thông tin về mẹo vặt trong đời sống thường ngày, để giúp các bạn tiết kiệm được thời gian...

Sẽ không làm mất thời gian của quý thính giả thêm nữa, Tâm Lan xin được điểm qua một số cuộc gọi mà tổng đài đã ghi lại hoặc những lá thư thắc mắc được gửi đến. Hãy lắng nghe nhé! Rất thú vị, đây hài hước và cả cái nhủu mà đầy tâm trạng nữa đấy, các bạn ạ...”

- Kính koong... Mình là bà nội trợ... bị ép buộc và không có chứng chỉ hành nghề nấu ăn. Mình đã rất bức tức khi chồng hứa suông và hậu quả là đã cãi nhau suốt mấy ngày hôm nay rồi. Anh ta bảo sau khi cưới sẽ dọn ra khỏi nhà để ở riêng... Vậy mà bây giờ, anh ta nói, anh ta không thể ở xa mẹ đẻ được. Còn nếu mình yêu anh ta thì hãy ở lại và cùng chăm sóc mẹ chồng... Thật quái quỷ, mình đã bảo mình là bà nội trợ bị ép buộc và không được qua một lớp đào tạo nào cơ mà..., tại sao mẹ chồng cứ cần nhằn hoài vì sao món này quá cay, món kia thì lại ngọt quá..., hoặc ngâm muối vô rau lâu quá khiến chúng nhìn như rau héo chứ nào phải do tiếc tiền nên mua của rẻ đồ thiêu vào bữa chợ chiều ... Mình cần lời khuyên, mình cần giúp đỡ. Mình phải làm gì để chống chế mẹ chồng, và cả với ông chồng điều ngoa của mình nữa...

- Kính koong... Tâm Lan ơi! Cô gái có giọng nói ngọt ngào vẫn đang nghe mình nói đấy chứ? Mình rất cần chia sẻ với bạn, với thính đài. Mình không biết phải đối mặt hoặc làm gì khi mình luôn có cảm giác ông chồng hư đốn đang lén lút ngoại tình. Hãy giúp mình, hãy in hình biết biểu hiện của việc ngoại tình và giải quyết như thế nào đi...!

- Kính koong... Xin chào chương trình. Mình là một gã trai đã có vợ, còn cô vợ của mình thì bất trị mất rồi. Cô ta hút thuốc như điên. Mùi thuốc ngấm vào gối chăn phòng ngủ, bịn vào từng thớ quần áo..., những mẩu thuốc vút tung tóe mọi góc ngách trong căn nhà. Mỗi ngày đi làm về, mình đều có cảm giác phải chui vào một cái hang sâu hun hút và mở mịt với khói sương. Cô ta rít thuốc còn nhiều hơn cả đàn ông nữa. Mình thật hết chịu nổi mất rồi... Mình chán vợ. Ôi thưa Chúa, thật tội lỗi. Mình biết điều này chẳng thể tha thứ nổi, mình càng không thể đổ lỗi là vì vợ mình trở nên hư đốn và có những thói quen hết sức đàn ông nên khiến mình phải ngoại tình. Bây giờ sự việc vỡ lở, vợ mình day nghiêng và lặng im. Mình luôn có cảm giác cô ấy sẽ mua cả một lít axit và làm điều đại dột. Điều quan trọng là, mình còn thương vợ nhiều lắm, và cũng không đủ bản lĩnh để đưa người tình đi bỏ trốn. Hãy giúp mình...Cám ơn chương trình nhiều lắm...

- Kính koong...

- ...

Sau buổi ghi âm, Tâm Lan buột miệng cười nhạo chính bản thân mình. Khi mà cô đã sống gần ba mươi tuổi đầu, trò chuyện tâm tình hay chia sẻ với hàng trăm độc giả nhưng vẫn không thể hiểu khái niệm của tình yêu và hôn nhân. Hai bàn tay lồng vào nhau, cô ngồi bất động trước một chồng thư chưa đọc từ khách hàng gửi tới.

- Tâm Lan, chị tưởng buổi thu hôm nay sẽ thất bại cơ đấy! Có nhiều tình huống thật nực cười và chị cũng không thể hiểu nổi...- Hoàng Ngân nói gần như rít lên. – Lạy chúa, đã có lúc chị nghĩ một người gần bốn mươi tuổi như mình sẽ sẵn sàng hô vang khẩu hiệu: “Em độc thân, em quyến rũ”. Vậy mà anh ấy đã xuất

hiện, anh ấy là mặt trời của riêng chị, anh ấy sẽ dắt chị đi tới những thiên đường...- Hoàng Ngân chớp chớp mắt - Ôi, hãy cho chị một phút thôi... một phút để “điên” ý mà.

- Tại sao chị lại chỉ xin em một phút chứ? Em sẵn sàng nhường phòng này, chiếc bàn này, và cả cái ghế này nữa cho chị hàng giờ đồng hồ. Em sẽ ra ban công, ngột ngạt quá, ngột thở với người sắp được rước về dinh quá đi mất thôi...

Tâm Lan nửa đùa, nửa thật. Nụ cười méo mó của cô bị che lấp một nửa bởi mái tóc đang rũ về phía trước. Hoàng Ngân sẽ không thể nào phát hiện được cô đang rất buồn.

- Lấy chồng? Chứa ôi! Và cả những đứa con nữa chứ! Chị đang ước ao mình sẽ hạnh phúc tới tận lúc về già đây. Em biết ở Paris đó, những ông bà bước sang tuổi tám mươi vẫn có thể ôm và hôn nhau như nam thanh nữ tú bây giờ. Thật ngây dại...

Hoàng Ngân nhắm hờ đôi mắt, cô đang tưởng tượng về nụ hôn ở tuổi của những ông bà già bên Paris. Môi hôn đó có khác gì với tuổi trẻ. Cái ôm nồng ở tuổi đó sẽ khác với bây giờ ra sao... Hẳn rất ngọt, hẳn rất nồng nàn...

Mỗi tình thời sinh viên thất bại đã trở thành vết chém đau thương và khổ sở nhất khiến cô thấy “ghê tởm” mỗi khi ai nhắc tới câu “đợi chờ là hạnh phúc”. Cô chấp nhận hẹn hò với bất kể chàng trai nào ngay sau thời gian đó, dù đẹp mã hay xấu dạng, dù giàu sang hay nghèo hèn. Thời gian cho những cuộc tình đó được tính bằng tháng, bằng tuần, thậm chí là bằng một hay hai bữa cơm rồi đường ai người ấy bước.

Vậy mà ngày ngày, cô vẫn cùng Tâm Lan chia sẻ với quý thính đài, bạn đọc về chuyện tình yêu, chia sẻ những rắc rối. Câu chuyện của độc giả khiến các cô phải coi đó như câu chuyện của chính mình, phải tự nhập vai thành nhân vật trong câu chuyện để đưa ra quyết định và hướng giải quyết. Nhưng Hoàng Ngân không có kinh nghiệm, Hoàng Ngân máy móc và có phần khô khan. Bởi vậy, cô là một kỹ thuật viên phòng thu xuất sắc. Ngắn đầy thời gian, đã có lúc cô thốt lên rằng: “Chẳng có chàng trai nào hợp với mình hết trơn hết tọi...”.

- Sắp đến lượt chị rồi. Lấy chồng là biết hết những trái thơm ở đời mà Chúa đã sắp đặt. Đừng nôn nóng, chị ạ. – Tâm Lan bật cười. Những người đang yêu thường có nhiều hành động vô cùng khó hiểu. Cô ngẫm thâm, ngày xưa, cũng có thời gian cô như thế.

- Nhìn gia đình em hạnh phúc thế, chị chẳng lo. Lẽ nào, chị không làm được ư? Nếu có khúc mắc nào, chị hứa sẽ mang giấy bút sang nhà em để xin tí kinh nghiệm.

Nói xong, Hoàng Ngân quàng ba lô ra phía sau và ôm chồng tài liệu tiến về phía cửa văn phòng: “Cũng nên về sớm đi mà lo cơm nước cho gia đình. Chị phải tranh thủ chuẩn bị cho ngày cưới. Ngày kia sẽ có người đến thay chị, em cố gắng làm việc với cô ả này nhé. Nghe sếp nói, đó là người có năng lực nhưng trong vấn đề giao tiếp thì khá kiêu ngạo. Chị tin tưởng ở em mà. À, nhớ đưa chồng và con bé đến dự tiệc cưới của chị, rất mong mời gia đình em”.

Tâm Lan nhướn miệng cười thay lời chào tạm biệt. Cô thu lại một chồng thư của khách hàng để gọn vào túi xách. Đó là bạn của cô mỗi khi đêm về... Cô bỗng dừng nhớ đến những câu thơ:

“Chém cha cái kiếp lấy chồng chung

Kẻ đắp chăn bông, kẻ lạnh lùng

Năm thì mười họa, nên chẳng chớ

Một tháng đôi lần, có cũng không...”.

13. Chương 13

Văn phòng công ty sực nức một mùi thơm lau sàn nhà hết sức khó chịu. Những viên gạch hoa được hai cô lao công đang mài miết cọ xát bằng cây lau nhà trở lên sáng loáng hơn. Mùi thơm không mấy dễ chịu này xộc thẳng vào mũi khi Tâm Lan đang từng bước rất chậm chạp rời khỏi thang máy.

- Tâm Lan! Chị ở đây!

Tâm Lan nhận ra giọng Kiều Thanh ở ngay phía sau mình. Tần ngần mất vài giây rồi cô mới xoay người lại về hướng quán café ở lầu một của tòa nhà. Gió chiều thổi mạnh tạt bay những lọn tóc của Kiều Thanh ra trước mặt. Những gốc cây xà cừ gần chục năm tuổi xì xào tiếng lá cọ vào nhau đang bay lác đác. Kiều Thanh đã chờ cô theo như lời hẹn ở cuộc điện thoại ban chiều.

- Lại đây. Đừng sợ.

Giọng Kiều Thanh như đang mời gọi một đứa trẻ lại gần mình với vẻ thèm thuồng mùi da thịt của trẻ thơ để cho chúng những viên kẹo với những màu sắc bắt mắt. Tâm Lan bật cười vẻ khinh khỉnh nhưng hai chân vẫn không hề di chuyển. Kiều Thanh chỉ cách cô chừng mười bước chân.

- Có chuyện gì vậy chị? Giờ trễ rồi, em xin hẹn chị vào sáng sớm mai.

- Ồ! Đừng nghĩ thế... xin em... Anh Hoàng Minh chắc giờ này cũng đi làm về rồi, chị còn chưa chuẩn bị nấu bữa cơm chiều cơ mà. Còn em thì bận bịu chi? Chẳng phải bé Nguyên Thảo đã được ngoại nó chăm bẵm từng chút một à?

- ...

- Đừng từ chối. Lại đây. Chị không làm khó gì ở phía em cả. Chị hứa đấy.

Tâm Lan biết mình không thể im lặng hoài, càng không thể từ chối mãi. Cô rảo bước rất nhanh về phía trước.

Vừa ngồi xuống ghế, một nhân viên nhanh nhẹn đã đứng kế bên từ lúc nào. Tâm Lan chậm rãi: "Cho tôi một Capuchino".

- Hôm nay chị mặc đồ đẹp lắm! – Tâm Lan bặm môi và nhìn Kiều Thanh. Cô không biết phải mở lời câu đầu tiên như thế nào cho phải lẽ.

- Ủ! Chiếc váy này chị mua ở Mỹ. Màu sắc trẻ trung mà mặc rất dễ chịu. – Kiều Thanh vui vẻ nói, giọng đầy tự hào.

- Dạ.

Tâm Lan đáp lại tỏ rõ sự khó chịu của mình. Cô đã nói dối vậy mà Kiều Thanh lại hào hứng khoe khoang. Làm sao để tiếp tục cuộc đối thoại này khi cả hai cũng đang thù ghét nhau cơ chứ?

- Chị cần tư vấn tâm lý. Em có thể giúp chị được chứ?

Kiều Thanh vừa nói vừa đưa ly café ca cao sữa lên trước mặt hít hà.

- Kiều Thanh này! Chị không phải tỏ thái độ đó với em đâu. Chị nên kiếm một bác sĩ giỏi và chữa lành bệnh cho chị. Còn em, em còn chịu thua với "căn bệnh" của mình cơ mà. – Tâm Lan thẳng thắn trả lời.

- Vậy em làm việc trong trung tâm đó để tư vấn cho ai?

Kiều Thanh nhìn thẳng vào mắt cô, khóe miệng hơi nhếch lên một chút khiến Tâm Lan chột nhứ chân mày lại. Cô không biết chị ta đang cười cợt mình, hay là nở một nụ cười xã giao qua câu hỏi đầy ẩn ý. Cô vẫn không thể hiểu được người đàn bà ngồi ngay trước mặt - người đã cho cô liên tiếp mấy nhát dao sâu hoắm chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi được tính bằng ngày.

- Hãy coi chị như một khách hàng, một khách hàng đang rất cần chữa trị tâm lý, một khách hàng rất tôn trọng và trân trọng tài năng của em. Hiểu ý chị chứ, Tâm Lan?

Kiều Thanh mở giọng dịu dàng, chị ta nói tiếp sau một hồi im lặng và cảm thấy không khí có phần gượng gạo trước cái nhìn mơ màng từ đôi mắt nhắm hờ của Tâm Lan. Cô bật cười trước lời khen có thêm phần mỉa mai này.

- Kiều Thanh! – Tâm Lan uống một ngụm nước lọc và chậm rãi gọi khẽ tên Kiều Thanh. - Em không có nhiều thời gian để gặp một người như chị, càng không có thời gian để đôi co những lời lẽ vô bổ thế này. Qua cách nói chuyện, em nghĩ là ngoài chữa trị tâm lý, chị còn mắc một thứ bệnh khủng khiếp hơn cơ. Chị ngồi chờ đi. Em sẽ gọi bác sỹ tốt nhất nơi em làm việc tới đây để giúp chị.

- Theo em thì bệnh gì? Bệnh điên hay là bệnh rối loạn nhỉ? Toàn những tác dụng phụ của tình yêu mang lại phải không? – Kiều Thanh cười nhếch môi.

- Chị nói chuyện chẳng khác nào một đứa trẻ con. Hãy nghiêm túc chút đi, đừng “diễn” trước mặt em.

- Ủm! Thôi được rồi. Thật lòng mà nói, chị cảm thấy có lỗi với em nhiều lắm!

Vẫn là cái giọng tiểu thư với vẻ mặt cong cong, Kiều Thanh nhìn cô chằm chằm không một lần chớp mắt. Vẻ đẹp từ đôi mắt được tô vẽ kỹ càng của Kiều Thanh rất tinh tế, có phần xảo quyệt, lại có phần đau đớn đến đáng thương.

- Sao chị lại trở về Việt Nam? Người chồng giàu sang và hết lòng yêu thương chị đâu rồi? Nghe anh Hoàng Minh nói, ông ta đã bảo lãnh cho chị nhập cư sang bên đó cơ mà. – Tâm Lan mở lời hỏi han, bệnh nghề nghiệp đã mách bảo cho cô biết: “Hôm nay cô ta tới để cầu cứu và van xin cô một điều gì chăng?”

- Chị yêu Minh. Thời gian sống ở Mỹ làm chị đau khổ. Khoảng cách địa lý giúp chị nhận ra mình yêu Minh nhiều như thế nào?

Kiều Thanh trả lời rành rọt. Dường như cô ta đã quên mất rằng, mình vừa mới nói: “Thật lòng, chị cảm thấy có lỗi với em nhiều lắm”. Thường thì chỉ có lời nói dối, không thành tâm mới khiến cho con người ta trở thành kẻ hai mặt chỉ trong một tích tắc đồng hồ trôi qua. Tâm Lan nhìn người đàn bà đối diện, đôi mắt cô chứa đầy sự phẫn nộ. Tại sao Kiều Thanh lại có thể nói điều đó với cô một cách thẳng thắn và có phần trơ trẽn đến như vậy chứ? Tâm Lan cười ngắc ngứ nơi cổ họng: “À đàn bà điều ngoa”. Cô mím chặt môi như cố chặn một tiếng nấc muốn bật ra. Đôi vai gầy khẽ rung lên.

- Khi nói điều này, chị có nghĩ đến cảm xúc của em không?

Tâm Lan dịu giọng và nhìn thẳng vào khuôn mặt Kiều Thanh. Cô bật cười thành tiếng và cảm thấy ghen tị vô cùng khi thấy đôi mắt của chị ta hôm nay còn quảng thâm hơn cả lần gặp trước ở quán cà phê

- Có. Rất nhiều. Nhưng em biết đấy. Hạnh phúc là phải đấu tranh.

- Vậy thì chị thắng rồi. – Tâm Lan chẳng vui vẻ gì khi nói lên điều này.

- Tất nhiên là thế. Bởi chị là người đến trước em.

- Vậy hãy đến bên Minh đi và đừng bỏ rơi anh ấy thêm một lần nào nữa, để rồi lại lật đật chạy theo sau một người đàn ông khác như trước kia. Sẽ không còn một Tâm Lan thứ hai để giúp anh ấy xoa dịu nỗi đau do chị gây ra nữa đâu. – Tâm Lan vẫn luôn cố gắng để giữ thế chủ động. Cô không cho phép đàn bà trước mặt làm tổn thương mình thêm một lần nào nữa.

- Cô... - Kiều Thanh giận dữ. Nét mặt của chị ta trông đến khiếp đảm.

- Em không biết chị đang nghĩ gì. Chị có thể cướp anh Minh từ vòng tay của em...? Ồ, tất nhiên rồi.– Cô cố trấn an bản thân, so vai và nói tiếp. – Chị biết đấy, em nhầm... bởi anh Minh chưa bao giờ thuộc về em, kể cả suốt mấy năm qua có chung gối chăn và cùng mái nhà. Nhưng có một điều, bé Nguyên Thảo là con gái của em, chị không có quyền đưa nó đi bất cứ nơi đâu khi chưa có sự đồng ý của em. Hãy hành động như một người có học thức, chị hiểu ý em chứ?

Kiều Thanh vẫn không nói gì. Cô ta nhìn không chớp mắt khiến cho bản thân Tâm Lan cũng trở lên run rẩy và mất tự tin vào câu nói giả vờ mạnh mẽ của mình. Cô cảm thấy hơi bối rối. Phải chăng những lời nói vừa rồi là quá vội vàng khi giọng điệu mang theo lời ám chỉ, cảnh cáo: “Đừng đụng đến con gái tôi”.

- Đừng giả vờ yếu đuối trước mặt em.

Cô nhìn thẳng vào mắt Kiều Thanh, giọng nói gần như van lơn, nài nỉ. Cô vốn dĩ đã chẳng ưa chị ta, từ bản chất cho đến ngoại hình hay lối sống buông thả.

- Chị không hề đóng kịch. Hãy tin chị, hãy hiểu cho chị, bởi chúng ta đều là phụ nữ.

- Nếu chị cũng hiểu em thì chị sẽ không làm thế. Nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi. Chúng em sẽ ly hôn. Anh Minh và chị sẽ làm lại cuộc đời, chẳng phải đó là điều chị mong muốn sao?

- Chị không biết nên giải thích với em như thế nào, nên bắt đầu câu chuyện của mình ra sao... Thật sự, chị cũng khổ tâm lắm. Em biết đấy, cuộc sống nơi đất khách, quê người...

- Em hiểu rồi. Quan trọng là lúc này, lúc này này, chị có hiểu không?

Ngay lập tức, Tâm Lan đập mạnh tay xuống mặt bàn kiếng, ly nước lọc sóng sánh nước tràn ra khỏi miệng ly. Lòng cô như nổi giông tố. Cô đang đứng giữa một cuộc sống xen lẫn cả bi kịch và hài kịch. Có nghĩa là, cô đã từng cướp được, có được người đàn ông của chị ta và giờ chị ta đã trở lại để giành giật người đàn ông vốn xưa kia “thuộc quyền sở hữu” của mình. Cô thấy chị ta đang khóc. Cô không biết những giọt nước mắt nối đuôi nhau lăn dài trên khuôn mặt được bôi trát kỹ phấn son kia là thật hay giả. Cô chỉ biết, trong cơ thể mình lúc này hiện rõ những nỗi đau, chúng chạy rần rạt dọc cơ thể, quặn thắt đến tột cùng.

Nhìn kỹ vào gương mặt có phần hốc hác đi so với những ngày trước, gò má không còn ửng hồng một cách tự nhiên của Kiều Thanh, Tâm Lan chợt thấy mình quả là một đứa ngốc và không hề biết “diễn”. Nói chính xác hơn, vai diễn của cô trong kịch bản này đã bị đạo diễn khiển trách rất nặng nề. Bởi ham muốn lớn nhất của đàn ông là được che chở và bảo vệ cho người phụ nữ. Còn cô thì lại cứ cố tỏ ra cứng rắn và gắng hết sức để làm mọi việc một mình. Trong khi đó, Kiều Thanh đã quá xuất sắc khi tỏ ra yếu đuối và cần một bờ vai chia sẻ hay những cái ôm dịu dàng, nâng đỡ.

Đó là sự khác nhau rạch ròi giữa hai người đàn bà cùng hướng trái tim về một người đàn ông. Chắc chắn, người đàn ông nào cũng sẽ chọn người đàn bà yếu đuối bởi chỉ có thế, họ mới chứng tỏ được sức mạnh và bản lĩnh của mình. Đó cũng là điều thiệt thòi cho những người phụ nữ bản lĩnh và rắn rỏi. Có lẽ bởi thế mà ngày nay, đa phần phụ nữ thành đạt trong sự nghiệp đều lựa chọn inh con đường độc thân đầy thối sao.

Từ khi mới sinh ra, Tâm Lan đã phải chịu biết bao nhiêu thiệt thòi không đáng có so với lứa bạn cùng tuổi. Từ khi biết nhận thức và ý thức được hoàn cảnh gia đình mình, cô càng phải gồng mình lên để đối mặt, cương quyết và mạnh mẽ hơn. Chẳng lẽ, cô đã sai hay sao? Tâm Lan ngắc ngứ nơi cổ họng, trong đầu cô là một mớ hỗn độn đầy rẫy những tâm tư tình cảm, gia đình, hôn nhân và xã hội. Cô cảm thấy ớn lạnh nơi cột sống.

- Em có biết hạnh phúc lớn nhất của một người đàn bà là gì không?

- Đừng bao giờ hỏi em những câu đại loại như thế nữa. – Giọng Tâm Lan gần như đang rên rỉ.

- Em đừng tưởng rằng, anh Minh trở về với chị đã là một hạnh phúc lớn lao. Còn có rất nhiều điều, chị không bao giờ có được và sẽ luôn luôn thua kém em, kể cả... ngay lúc này.

- Em không muốn nghe lời giải thích. Chị đừng cố gắng tỏ ra tốt bụng với em. Lẽ ra, chị nên tự cao, tự đại và tỏ ra khinh thường khi em chỉ là một chiếc lớp xe dự phòng trên chặng đường dài với lắm khúc quanh co. – Tâm Lan từ từ ngẩng đầu lên. Chính xác là cô đang thành thật và thừa nhận với người tình của chồng mình về một sự thật mà chính bản thân đã nhiều ngày qua luôn tìm cách chối bỏ. - Anh Minh là một người tốt, một kẻ chung tình. Anh ấy dám rũ bỏ em, bỏ con, bỏ cả mái ấm gia đình mà cả hai cùng vất vả để dựng lên để chạy theo chị, chạy theo một người mà anh ấy từng yêu tha thiết với một quá khứ đầy nước mắt và khổ đau. Bởi vì chị chính là người chủ của trái tim anh ấy. – Tâm Lan cười gượng. Bởi cô còn biết làm gì hơn?

- Em tin điều đó à? – Kiều Thanh tỏ ra ngạc nhiên trước lời thừa nhận đó. Cô thoáng nghĩ, vì sao Tâm Lan không van xin mình hãy rời xa Hoàng Minh?

- Vâng. – Tâm Lan quả quyết. Câu nói từ chính miệng mình lại như cơn lốc quất trực tiếp lên vết thương lòng, đau rát. Vết thương nhiều ngày qua mới khép miệng lại chẳng khác gì bị đợt sóng biển mặn chát bởi muối ộc tới, lấp đầy.

- Anh Minh sẽ dắt chị đi qua những nỗi đau còn lại của cuộc đời.

Tâm Lan nắm chặt tay vào ly Capuchino ấm nóng. Cô có cảm giác như chiếc ly thủy tinh này sẽ vỡ vụn ra ngay lập tức. Và những mảnh vỡ thủy tinh dính theo vệt máu chảy rơi xuống mặt sàn, kêu leng keng.

14. Chương 14

Nhớ lại khoảng thời gian Kiều Thanh bỏ đi sang xứ người, cô và Hoàng Minh vẫn thường hay ngồi ở quán café Petite Fille này. Tâm Lan hay lựa chọn inh một cốc Capuchino, còn Hoàng Minh lại tỏ ra thích thú với việc ngắm nhìn cô thưởng thức hương vị của nó.

Tâm Lan tỏ ra rất từ tốn. Thay vì uống từng ngụm, cô lại thích nhấp nháp từng chút từng chút một. Đôi mắt bồ câu xinh đẹp nhắm nghiền lại, cảm nhận những hương thơm nhẹ nhàng, thoang thoảng. Cô thích đón nhận mọi điều từ đôi môi - nơi mà nhiều người vẫn ngỡ là nó mỏng mềm và ưa thích sự nhẹ nhàng nhưng lại hết sức đậm ngọt. Giống như người đàn bà cuộn tròn mình và nằm ngoan ngoãn trong vòng tay người đàn ông mình yêu thương và luôn khao khát. Người đàn bà thích liếm láp bờ môi khô, vuốt ve dọc sống mũi thẳng hay hà hít cái thứ mùi mồ hôi nồng nồng, rất đặc trưng của họ.

Những phút giây đầy đã từng trải qua trong cuộc đời Tâm Lan, dần dần nước mắt vì là kẻ đến sau nhưng lại vô cùng dịu ngọt.

- Anh biết Capuchino mang hơi thở gì không?

Tâm Lan nhìn anh sau khi thưởng thức vị Capuchino đầu tiên vào một ngày cuối tuần rực nắng. Nhưng thật tệ, Hoàng Minh lại lắc đầu, dù anh biết rõ và thừa hiểu câu trả lời là gì. Bởi anh và Kiều Thanh cũng đã từng có một khoảng thời gian đẹp nhưng Kiều Thanh khác Tâm Lan nhiều quá thể. Kiều Thanh sống “vật chất” bao nhiêu thì Tâm Lan sống lại tỏ ra cực kỳ “tinh thần” bấy nhiêu. Nghĩa là, họ thuộc hai kiểu đàn bà quá ư là khác nhau.

Người thì chỉ thích đám đàn ông mê mẩn mình đưa đi mua đồ hàng hiệu, ăn quán xá đắt tiền và đến những chốn vui xa hoa, phù phiếm, chẳng cần biết đến ngày mai. Người lại chỉ thích được tặng những món quà nho nhỏ, rẻ tiền nhưng mang đầy sắc thái tình cảm. Và người đàn ông đó phải đảm bảo rằng, họ chấp nhận sự mơ mộng, lãng mạn để người phụ nữ ấy mãi miết đi tìm thứ tình yêu đẹp đẽ, có phần hoang tưởng giữa dòng đời còn nhiều lắm những xô bồ và đầy rẫy sự bất công.

Sinh nhật Hoàng Minh, Kiều Thanh tặng anh chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền bằng cả hai tháng lương anh phải làm quần quật hết giờ hành chính lại đến giờ tăng ca vào ban đêm. Điều đó đã tạo một áp lực lớn cho anh bởi mức sống của Kiều Thanh, suy nghĩ của Kiều Thanh đang cách xa anh quá.... Và rồi anh đã phải tháo chiếc đồng hồ này ra chỉ sau hai ngày đeo ở tay bởi nó quá nặng và mới chạm tay nhẹ vào nhưng anh đã cảm thấy lạnh buốt tới tận xương, tủy... Kiều Thanh vô tư, gặng hỏi cho bằng được:

- Anh Minh? Đồng hồ em tặng anh vào hôm sinh nhật đâu?

- Anh...

- Đừng nói với em rằng, tháng lương của anh không đủ chi tiêu và anh đã bán nó đi để lấy tiền trang trải cuộc sống vào những ngày cuối tháng đấy nhé!- Kiều Thanh chống hai tay vào cạnh sườn. Mặt cô cau có. - Em nói rồi, làm nhà nước thì đến ngay cả cái chuồng lợn với vài mét vuông còn không mua nổi chứ đừng nằm mơ tới một căn nhà cấp bốn đủ để chắn nắng che mưa. Vậy mà lúc nào, anh cũng hối thúc chúng ta tổ chức đám cưới...

Không chờ Kiều Thanh nói hết câu, Hoàng Minh mở tủ lấy chiếc hộp màu đen sang trọng đặt ngay ngắn trước mặt cô.

- Em giữ đi. Anh sợ mình sẽ làm mất nó.

- Ồ! – Kiều Thanh rít lên khi nhắc chiếc đồng hồ ra khỏi vỏ hộp bìa cứng. – Hãy giữ lấy nó cẩn thận. Sẽ không bao giờ anh mua nổi thứ đồ này đâu...

Chưa nói xong câu, Hoàng Minh đã biến mất từ lúc nào mà cô cũng chẳng hề hay biết.

Khi chấp nhận tình cảm của Tâm Lan, vào ngày sinh nhật hàng năm của Hoàng Minh, anh không hề có những món quà lấp lánh đắt tiền, chỉ có chiếc áo sơ mi, thậm chí là đôi vớ hay chiếc dây thắt lưng bình thường. Những món quà chỉ nhìn vào đã cảm nhận được ngay sự ấm áp, đụng nhẹ vào là cảm nhận rõ tình yêu thương.

“Em hi vọng là anh sẽ thích nó! Có thể nó không đẹp bằng hàng mua ở ngoài cửa hiệu nhưng em muốn anh biết một điều, tình cảm em dành cho anh không gì đo đếm nổi. Nó nhiều gấp trăm gấp vạn mũi đan ở chiếc áo len này. Đừng từ chối, em sẽ bị tổn thương và lòng quặn đau như chính những mũi kim đan quần len đã đâm vào đầu ngón tay em mỗi khi đêm xuống. Em vốn không phải là đứa con gái biết thêu thùa may vá nhưng chỉ nghĩ đến nụ cười trên đôi môi anh khi anh mặc nó thì em đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi!”.

Hoàng Minh gấp lại tờ thư và để vào ngăn ngoài cùng của chiếc ví rất ngay ngắn, thẳng nếp. Anh mang theo chiếc áo len với hơi ấm của tình yêu từ Nam ra Bắc đón Tết với gia đình. Trên chuyến bay hai giờ đồng hồ, anh ôm món quà trước ngực. Khi không thể chịu nổi sự nhớ nhung, xa cách, anh rón rén mở nguồn điện thoại, nhấn bàn phím vội gửi đi: “Nếu có em bên cạnh, anh sẽ ấm áp hơn. Cảm ơn em vì món quà, anh đang khóc trong sự sung sướng đây này. Anh khóc. Anh đang đổ lỗi tất cả là vì em”.

Ngay sau đó ít phút, nhân viên hãng hàng không đã lên loa thông báo khi phát hiện ra tín hiệu sử dụng điện thoại trong khoang máy và nhắc lại quy tắc một lần nữa: “Đề nghị quý khách thực hiện đúng các quy định được nêu ra trong chuyến bay. Nếu nhân viên hãng hàng không phát hiện ra quý khách nào không tuân thủ đúng quy định, mức phạt sẽ lên tới một triệu Việt Nam Đồng”. Hoàng Minh vội khóa nguồn điện thoại cho vào vali và nhắm nghiền mắt. Anh mơ một giấc mơ phiêu bồng giữa những đám mây màu trắng xám, mang về u ám của trời đông khi đã đi được nửa chặng đường.

Và suốt gần mười năm trôi qua, từ một nhân viên sai gì làm nấy, cho đến khi anh đã là một chàng giám đốc tài năng và đầy quyền lực; từ lúc mặc một bộ đồ không biết nơi sản xuất ở chỗ nào, cho đến khi bận những bộ cánh đắt tiền, đề rõ nhãn mác và tủ đựng đồ đầy ắp ngăn trên, ngăn dưới... thì anh vẫn không bao giờ quên và ném đi những kỷ vật đánh dấu từng bước trưởng thành trong cuộc đời nhiều sóng gió tai ương.

Capuchino một thời mà cô vẫn thường thưởng thức mỗi lần bên anh, mỗi lần khao khát và ước muốn thì ngày hôm nay, một Capuchino không hề mang hơi thở lãng mạn, nơi đây chỉ có tiếng nấc, nước mắt và những vết xước dài. Chỉ có người đàn ông yêu cô một cách tàn nhẫn, anh sống mãi miết, đào bới quá khứ để xây dựng cho những ngày tương lai. Chỉ có một người đàn bà cố gắng yêu người đàn ông có quá khứ, lúc thì giả vờ mạnh mẽ, lúc lại tỏ ra khờ dại hoặc phản đối một cách yếu ớt như thể chấp nhận mọi nỗi đau vô điều kiện. Đơn giản là vì cô yêu anh hơn chính bản thân mình. Với cô, anh là hơi thở, là cuộc sống, là tất cả những gì khiến cho cô phải sống, phải tồn tại. Kể cả là trong anh, cô không cần tìm một danh phận hay chỗ đứng.

Cô là thế, một Tâm Lan đáng thương.

- Hãy để chị nuôi bé Nguyên Thảo.

Lần này thì Kiều Thanh đã nói trắng phớ ra mục đích mà cô ta cần và phải tìm đến Tâm Lan vào buổi chiều ngày hôm nay. Câu nói như một lời đề nghị, một mệnh lệnh, một lời yêu cầu thẳng thắn. Trong âm điệu của câu nói, Kiều Thanh còn tỏ rõ sự thương yêu và mong muốn có được bé Nguyên Thảo bên mình. Tâm Lan chăm chú nhìn vẻ mặt của Kiều Thanh, cô cảm thấy trong lòng day nghiêng và thêm phần cảm giận.

- Chị yêu thương và muốn chăm lo cho bé Nguyên Thảo đến mức đó cơ à? – Cô nói bằng giọng bồn chồn.
- Nếu muốn chăm trẻ thơ thì anh chị có thể bắt đầu làm lại và cùng nhau thực hiện những ước mơ mà ngày xưa cả hai đã từng tô vẽ đi.

Kiều Thanh vẫn im lặng, những ngón tay cô không ngừng mân mê chiếc ly màu trắng. Tâm Lan thấy mặt mình nóng ran và cả cơ thể như mềm nhũn. Rốt cuộc, Kiều Thanh đang muốn làm gì?

Tâm Lan hằm hè nhìn Kiều Thanh nói tiếp:

- Đó là con gái của tôi. Tôi cấm chị đưa nó đi đâu khi chưa được sự đồng ý. Chị thích thì tự sinh con mà chăm ẵm. Hay là... hay là chị không thể...
- Ừ. Chị không thể.

Kiều Thanh nói rất rõ, từng tiếng một như cắt từng khúc ruột của mình ra. Tâm Lan bỗng bối rối và có cảm giác toàn thân mình hình như đang bay lơ lửng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm điều đó với chị.
- Không có gì. Đó là quả báo với chị. Đó cũng là lý do chị cầu xin em để chị được nuôi nấng bé Nguyên Thảo. Chị hứa, vợ chồng chị sẽ tạo mọi điều kiện để chăm nom cho cô bé, sẽ học Anh ngữ để lớn lên đi du học và vào trường Quốc tế với đầy đủ tiện nghi.
- Chị vẫn thế. Chị vẫn thích khoe tiền. – Tâm Lan lắc đầu, trầm ngâm.
- Không phải thế. Ý chị hoàn toàn không phải thế! – Kiều Thanh xua tay. Nhưng rồi cô lại chẳng biết phải nói gì. Sự im lặng khiến chính bản thân cô phải lúng túng.
- Chị mới nói rằng, anh Minh sẽ giúp chị vượt qua những nỗi đau còn lại của cuộc đời. Vậy ai sẽ là người dắt tôi đi qua những nỗi đau đó? – Tâm Lan nhìn Kiều Thanh như chờ đợi một câu trả lời nhưng chính xác là, cô cũng đang giận hờn và tỏ ra trách cứ một cách mỉa mai. – Chị mới nói rằng, chị muốn được chăm lo và yêu thương cho bé Thảo. Vậy tôi là ai giữa cuộc sống của các người? – Tâm Lan lồng hai bàn tay vào nhau để ngay ngắn lên mặt bàn kính. Cô ngồi thẳng lưng dậy và nhìn người đàn bà trước mặt một cách chăm chú hơn. – Tôi đã nhường chồng cho chị, giờ chị còn muốn tôi đưa giọt máu mang nặng đẻ đau của mình cho chị nữa hay sao? Chị có còn lòng tự trọng nữa không vậy, hả chị Kiều Thanh?

Kiều Thanh vẫn hoàn toàn im lặng. Nhưng dưới đôi mắt và sự nhạy cảm của mình, Tâm Lan phát hiện ra phần vai trần của Kiều Thanh đang khẽ run rẩy, chứ không phải tại cơn gió chiều mỗi lúc một mạnh đang cố tìm cách mơn trớn, vuốt ve làn da trắng đó.

- Chị có còn coi tôi là một con người, là một người phụ nữ mang nặng đẻ đau, là một người mẹ thức trắng những đêm khi con bé bị ho, bị sốt? Là người bọc từng cuốn tập sao cho chúng thẳng mép hay là ủi những bộ đồ để ngay mai con bé còn tung tăng mang cặp sách tới trường?

Đôi mắt Tâm Lan đã ầng ậc nước. Cô nín lặng và để trống một khoảng thời gian rồi chăm chú tìm sự đổi thay trên khuôn mặt đầy son phấn ngay phía đối diện. Nhưng đáp lại điều đó chỉ là sự lặng im từ phía Kiều Thanh cùng đôi mắt in hằn những điều bất ổn. Dường như, một luồng gió khơi gợi của cơn bão tố đang bắt đầu hình thành ở trong lòng người đàn bà tuổi gần bốn mươi ấy.

Nét mặt trịnh thượng, đầy hiếu thắng của Kiều Thanh như lúc buổi đầu cuộc trò chuyện đã không còn nữa. Thay vào đó là sự yếu ớt lẫn hoang mang. Kiều Thanh vẫn nghĩ, Tâm Lan yếu ớt nhu mì ư? Kiều Thanh vẫn nghĩ, Tâm Lan ngoan hiền và dễ bảo sao? Kiều Thanh sai lầm hoàn toàn rồi. Tình mẫu tử thiêng liêng lắm, nó có thể dập tắt bất kỳ ngọn lửa hay cơn sóng nào chỉ để bảo vệ đứa con mà chẳng màng đến mạng sống của chính mình. Tình mẫu tử bất diệt lắm, bao nhiêu giá trị vật chất có thể đếm đong đủ đầy đây?

- Bình tĩnh, Tâm Lan. Xin em hãy nghe chị nói đã nào.

Kiều Thanh đưa đôi tay mình lên bàn và nắm chặt lấy hai bàn tay run rẩy của Tâm Lan. Cô ghé tởm đôi bàn tay đó, nó bẩn thỉu và vô cùng dơ dáy. Ngay lập tức, cô hất hai bàn tay của chị ta ra và tiếp tục gằn giọng.

- Đừng chạm vào người tôi.
- Được rồi, được rồi. Hãy nghe chị nói, coi như chị xin em.

Kiều Thanh rút đôi tay vừa bị hất tung ra về phía mình về đây lúng túng và gượng gạo. Lúc này, bản thân Kiều Thanh thật lòng chỉ muốn cô hãy bình tĩnh lại chứ không hề có ác ý gì.

Tâm Lan là người luôn bình tĩnh và hóa giải mọi tình huống với những quý thính giả trong chuyên mục bạn nghe đài cô phụ trách. Vậy mà trong chính chuyện tình cảm của mình, cô lại thành thế bị động và không cách nào có thể gỡ rối. Cô phân tích rạch ròi từng luận cứ, luận điểm và đưa ra lời khuyên thiết thực cho những người vợ phải làm gì để chồng chế mẹ chồng hà khắc, những anh chàng có cô vợ thường xuyên mặc váy ngắn và chuyên làm mưa làm gió nơi công sở cùng với ông sếp già đầu hói bụng to... Nhưng tới tình huống Hoàng Minh ngoại tình, cô lại bị đánh lừa suốt ngần ấy thời gian mà chẳng mảy may hay biết. Và cho đến một ngày bí mật đó bị phơi bày ra ánh sáng, cô chấp nhận trả anh về cho Kiều Thanh chỉ với vài từ ngắn ngủi: “Chém cha cái kiếp lấy chồng chung”.

- Chị không bao giờ được làm mẹ nữa. Đó là nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời chị. – Kiều Thanh chậm rãi bày tỏ nỗi niềm của lòng mình. - Còn em thì khác, chắc chắn em sẽ tái hôn và sống cùng một người đàn ông tốt gấp trăm gấp nghìn lần so với Hoàng Minh. Rồi em sẽ có tất cả mọi thứ về sau này. Còn chị, em biết đấy, cũng chẳng có gì...

- Chị thôi đi. Tôi ghê tởm con người của chị. – Tâm Lan cảm thấy đau nhói. - Hãy đối xử với tôi khác đi, để tôi còn hiểu một điều: chị sinh ra trước tôi vài năm tuổi.

Rút tờ tiền từ trong túi xách và đặt mạnh lên bàn. Rất nhanh, Tâm Lan đã mất hút sau vài giây. Cô cần thoát ngay khỏi cái bàn đó - nơi có người đàn bà bẩn thỉu và ích kỷ đang ngồi. Cô không thể nhìn khuôn mặt trơ trẽn của chị ta thêm một lần nào nữa - khuôn mặt khiến cô khinh thường và một thoáng ghen tị của những người đàn bà biết yêu.

Tâm Lan càng không thể lý giải vì sao, đúng hơn là cô không dám đối mặt với câu hỏi: “Vì sao Hoàng Minh lại có thể yêu tha thiết một người đàn bà xấu xa như Kiều Thanh nhiều đến vậy?”. Nhớ lại những ly rượu của đêm mưa ngày nào, Tâm Lan cười thầm: “Chúng đàng chúng chất như thế mà Hoàng Minh vẫn thích uống đến tận bây giờ?”.

Kiều Thanh ngồi thẩn người một lúc lâu. Nước Mỹ, lão chồng già, một đứa con, Hoàng Minh, con mèo màu trắng... tất cả dội về khiến đầu óc cô gần như quay cuồng, muốn nổ.

Những bước chân xiêu vẹo của Kiều Thanh dần tiến về phía thang máy. Cô nhấn nút xuống tầng hầm của tòa nhà. Ở đó là quán bar có tiếng nhất nhì Sài thành với đầy đủ thứ rượu ngoại. Cô gái DJ sở hữu mái tóc vàng hoe, bận chiếc áo hai dây cùng chiếc quần jean cạp trễ đang rất chăm chú cho công việc của mình. Anh chàng bartender cẩn trọng dùng khăn bông sạch lau từng chiếc ly một với đủ hình dáng khác nhau để úp lên giá inox đóng đinh bên tường. Ở giữa sân khấu là chiếc đèn hình tổ ong, chi chít sắc màu, tỏa ra thứ ánh sáng kỳ quái, ma mị. Bốn xung quanh góc phòng, những vị khách lơ đãng ngồi thu mình một góc, về đây một mối.

Kiều Thanh tìm một chỗ ngồi và gọi rượu. Đôi mắt hơi nhắm hờ và lắng nghe giọng hát của một cô ca sỹ nghiệp dư đang đứng trên sân khấu. Cô ta có khuôn mặt trái xoan thanh tú và đôi mắt được trang điểm kỹ càng. Cô ta có một giọng hát nồng nàn, có thể làm dịu đi những nỗi đau thầm kín của người nghe. Và bỗng Kiều Thanh cảm thấy trong lòng đau nhói.

Lâu lắm rồi Kiều Thanh không hát. Cái chất giọng khàn khàn đặc biệt của cô đã từng được lão chủ quán năm xưa hết lời khen ngợi là “khác biệt” và chắc chắn phải thành “sao”, thành “đẳng cấp”. Vậy mà giấc mộng của cô bỗng tiêu tan khi đã tận mắt nhìn thấy hân đang môi kề má với một cô ả khác cũng đang non chân mới bước vào cái nghiệp cầm ca. Rồi cô đánh ghen, vì cô đang yêu hay vì bị chia “phần ăn” vốn thuộc cả về mình. Rồi cô hăm dọa cô ả kia, vì cô đang yêu hay vì thói ích kỷ và ảo tưởng từ trước tới nay?

Dần dần, cô hiểu được thế lực của đồng tiền nó ghê gớm tới mức nào. Hơn nữa trong môi trường của cô, việc các ca sỹ nghèo và không chuyên “bị” hay “được” rơi vào tay các ông chủ dâm dề đầu còn là chuyện lạ? Người ngoài thì cười trừ một cái vì lẽ thương thay mà tội nghiệp. Nhưng những cô nàng trong cuộc lại ra điều hãnh diện vì được ông chủ coi trọng, ông chủ cưng chiều. Cô thiết nghĩ: “Họ cũng giống như mình ngày xưa. Cặp bồ với ông chủ đầu thế coi là nhục, là không có lòng tự trọng được đâu...”.

Dòng hoài niệm lội ngược về quá khứ khiến những giọt nước mắt trào ra, lăn dài xuống hai bên gò má Kiều Thanh.

- Dừng khóc! – Một gã đàn ông “hồ báo” tiến lại, giọng như vỗ về. – Tôi sẽ cưng chiều em hơn cưng chiều bất cứ người đàn bà nào trong đêm nay.
- Ông có thể làm gì cho tôi? – Kiều Thanh ghé vào tai hắn, nói thì thầm như hát nhưng cả thân hình đầy đà vẫn không thôi lắc lư theo tiếng nhạc bị đứt nhịp.
- Làm gì để cho cưng vui là được rồi...

Hắn cười tủm tỉm như thể vừa làm được một hành động đen tối trong quán bar mới bắt đầu giờ mở cửa. Sau một ly rượu cạn sạch, hắn cúi sát đầu xuống bàn, ánh mắt đâm thẳng vào bầu ngực nuột nà trong lớp voan mỏng mà Kiều Thanh đã cố tình phô diễn. Hơi rượu phả ra như đập thẳng tới làn da nóng rát. Kiều Thanh bật cười, tiếng cười gần lên như một con hổ cái vừa bị lạc mắt đứa con đầu tiên trong cuộc đời.

15. Chương 15

- Mọi người đã biết một tin cực kì sốt dẻo chưa? Hoàng Ngân đa tình nhà mình cuối cùng cũng có người rước về dinh cơ đấy! – Hân, cô bạn cùng cơ quan Tâm Lan và Hoàng Ngân lên tiếng.
- Nghe đồn là Tây nhưng chắc Tây rôm. – Hoa nói với vẻ mặt đầy bồn chột.
- Thì Ngân nhà ta cũng nào phải vừa. Nồi nào úp vung nấy là đúng rồi. – Họ vẫn tiếp tục bằng giọng mỉa mai.

Tâm Lan thở dài. Cơn buồn ngủ kéo đến làm đôi mắt cô cứ nhắm nghiền lại. Phần lưng ngày càng tê buốt. Cô ngọ nguậy ngả người ra chiếc ghế rồi lại thay đổi tư thế ngồi thẳng lưng. Cuốn lịch phía trước mặt thông báo cho cô biết còn khoảng mười ngày nữa là kết thúc tháng thứ tư, cô sẽ tới gặp Hùng, vừa để hỏi thăm bạn cũ lâu ngày, vừa nhờ cậu tiến hành xét nghiệm máu, hoàn thành các giấy tờ liên quan đến vấn đề thai sản.

Hoàng Ngân cũng thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm cô và chị kỹ thuật phòng thu mới làm việc có ăn ý với nhau không. Tâm Lan nói cười vui vẻ. Cô khuyên Hoàng Ngân hãy cứ chuyên tâm lo cho tiệc cưới của mình chứ không nên quá bận tâm vào công việc như thế. Ở đầu dây bên kia, giọng nói của người phụ nữ trung tuổi đầy tâm trạng nhắc gia đình Tâm Lan phải có mặt đầy đủ trong tiệc cưới của mình. Tâm Lan chỉ biết dạ vâng rồi cúp máy.

- Anh Hoàng Minh ạ? Tối mai chị Hoàng Ngân lấy chồng. Anh sẽ tới tiệc cưới chứ?

Đắn đo lăm, Tâm Lan mới nhắc điện thoại bàn của công ty để gọi cho anh. Cô nói như không kịp thở để có thể diễn đạt hết nội dung cần truyền đạt một cách ngắn gọn nhất. Bởi cô sợ mình gọi bằng điện thoại di động thì anh sẽ tắt máy, nhắn tin cũng có khi anh chẳng trả lời. Hồi ức về buổi tối đầu tiên khi cô phát hiện ra anh ngoại tình như ám ảnh và dằn vặt trong tâm trí cô mỗi lúc một sâu hơn. Cô sợ bị cho rằng mình là kẻ làm phiền, quấy rối. Cô sợ bị từ chối khi cứ cố dùng keo chấp vớ từng mảnh vỡ của tình yêu lại để trở thành hình trái tim như thuở ban đầu mà xưa nay nó vốn dĩ chưa bao giờ cân xứng.

Bởi thế, đã có rất nhiều lần, Tâm Lan ngồi cắt giấy màu hay dùng chì viết để vẽ hình trái tim, bao giờ cũng vậy, cô luôn vẽ trái tim lệch bên cao bên thấp. Nó giống như một sự so sánh ngầm, tình yêu cô dành cho anh không bao giờ so sánh nổi với ký ức mà anh đã từng có với Kiều Thanh.

Nhưng lẽ ra, Tâm Lan nên biết một điều, Hoàng Minh cũng có cảm giác và suy nghĩ như cô.

- Ngân nào nhỉ? Anh không nhớ và cũng chẳng có thiệp mời nào trong tuần này cả. – Hoàng Minh vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tâm Lan gọi bằng điện thoại bàn cho anh. – À, mà em vẫn dùng số di động cũ đấy chứ? Nếu thay đổi, hãy nhắn cho anh biết. Anh hứa là anh không làm phiền cuộc sống cá nhân của em đâu. Ý anh là, anh cần phải liên lạc với em để biết bé Nguyên Thảo như thế nào. – Anh vội bào chữa lý do mình đưa ra một cách lúng túng và hết sức ngớ ngẩn.

- Em vẫn dùng số cũ. Tại... Tại máy em hết pin thôi. – Tâm Lan rít lên từng tiếng. Trái tim cô như bị bóp nghẹt bởi lời giải thích của anh.

- Em không ổn à? Anh nghe giọng em khác quá. Hay là thời tiết cuối năm thay đổi, em lại bị dị ứng phải không? – Hoàng Minh lo lắng. Vào những tháng cuối cùng của năm, Tâm Lan thường lên cơn sốt nhẹ về chiều và nổi mẩn đỏ trên da. Chưa bao giờ anh quên điều đó cả. Lòng anh đau quặn: "Biết bao buổi sáng trước khi đi làm rồi, anh không còn dặn em nhớ mang theo áo ấm?".

- Em khỏe, con gái cũng khỏe. – Tâm Lan gần như bị Hoàng Minh dẫn lạc đi tới một chủ đề khác. Sau những thoáng giây tưởng chừng như chìm ngập trong sự yêu thương săn sóc mà không bao giờ cô còn được đón nhận từ anh nữa, Tâm Lan vội vàng xua đuổi ý nghĩ đó và nói tiếp - Chị Hoàng Ngân đang làm kỹ thuật trong phòng thu ở công ty em. Chị cũng là một trong mười hai người của nhóm chúng ta chơi với nhau suốt quãng thời gian ngày trước. Anh còn nhớ chứ? Cô gái khó tính nhất nhóm và rất quý mến anh, hoạt động nào của đoàn cũng kéo anh tham gia chung cùng chị ấy cho bằng được đó. Chị Hoàng Ngân gửi thiệp mời và nhờ em nhắn tới anh là hãy đến dự. Chị ấy còn nhắn là rất nhớ và muốn gặp anh trong ngày đại lễ của mình.

- Vậy à?

Hoàng Minh ngồi ngẩn người, chiếc bút trong bàn tay anh rớt xuống đất trước đôi mắt tròn xoe của cô trợ lý đang chờ anh ký xác nhận bằng lương tháng này. Không phải anh bất ngờ vì tiệc cưới của một người bạn đại học ngày xưa đã từng yêu đơn phương anh say đắm, mà anh có cảm giác như bên tai mình vừa được Tâm Lan rót mật ngọt bằng những giọng điệu đầy yêu thương.

Lâu rồi, một khoảng thời gian xa nhau gần ba tháng, dường như đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau về một chủ đề hoàn toàn khác. Không phải là Kiều Thanh, không phải là ai sẽ được quyền nuôi bé Nguyên Thảo, càng không phải những lời nói chứa đầy sự tổn thương nhuộm màu u ám. Mà là một cuộc gặp gỡ, họ khoác tay nhau và cùng bước chung đôi tiến về nơi dự tiệc cưới để gửi những lời chúc yêu thương nhất tới cặp uyên ương trong ngày cưới.

Quá khứ, kỷ niệm, kỷ vật chợt ủa về đánh thức trái tim anh, tâm hồn anh.

- Anh sẽ đến chứ? – Tâm Lan lúng túng, hỏi lại. Sự im lặng từ phía anh khiến cô thoáng bối rối – À không, ý em là... là em gửi lời nhắn của chị Hoàng Ngân tới anh thôi.

- Anh biết rồi. Tối anh gặp em được chứ?

- Em chỉ sợ điều này sẽ gây ảnh hưởng tới mối quan hệ của anh và...

- Ừm! – Anh ngắt lời cô và tranh thủ một giây để nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. – Anh sẽ tới đón em sau giờ làm. Chờ anh nhé! Chừng ba mươi phút nữa thôi.

Hoàng Minh ngắt máy không để Tâm Lan kịp từ chối. Anh ngược nhìn cô trợ lý đang đứng ngây người trước mặt mình và hỏi bằng giọng cần nhẫn:

- Chiếc bút của tôi đâu? Sao cô dọn bàn làm việc của tôi mà cứ để đồ đạc nằm lẫn lộn hết cả lên thế này?

- Dạ, đây ạ! – Cô trợ lý chìa chiếc bút vừa lượm từ dưới hộc bàn lên đưa cho anh. – Anh Minh vừa nghe điện thoại ai mà như bị người ta hút hết cả hồn vậy? Vừa đặt cây bút ký bằng lương mà nó đã lăn xuống sàn nhà rồi... Em sẽ méc chị Tâm Lan.

- Hừm! Méc đi. Tôi thưởng cho cô thêm một tháng lương nữa là đằng khác đấy. Tối nay hủy hết các cuộc hẹn cho tôi. Tôi phải gặp Tâm Lan có việc gấp.

- Ký xong bằng lương, anh để sang một bên rồi ngược nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô trợ lý thêm lần nữa. – Xong rồi. À mà nhớ đó, hủy hết cho tôi.

- Nhưng anh Hoàng Minh ơi, tối nay có cuộc hẹn với ông Tổng để ký kết việc nhập khẩu hàng vào tháng tới. Công ty mình phải mất rất nhiều thời gian và công sức cho vụ làm ăn lần này. Anh cũng định hủy thiệt à?

- Thiệt! Cô nghĩ tôi giỡn à? Mà sắp hết giờ rồi, tôi có việc, phải đi luôn.

Hoàng Minh mở ngăn kéo lấy chùm chìa khóa rồi hướng ra phía cửa lớn. Anh đi nhanh như một cơn gió, lướt nhẹ tênh qua mặt cô trợ lý đang há miệng vì ngạc nhiên: “Đi gấp vợ chứ có phải người tình đâu mà hớn hở như thế hả sếp?”

Tâm Lan vẫn ôm ghì lấy ống nghe điện thoại bên tai. Dường như âm vang trong giọng nói của Hoàng Minh, hơi thở của Hoàng Minh như còn đọng lại ở đầu dây bên này.

- Chị Tâm Lan ơi. Sếp gọi vô phòng kìa! – Nga gọi với sang bàn làm việc của Tâm Lan nhưng đôi mắt thì nhất quyết không chịu rời khỏi facebook.

- ...

- Chị Tâm Lan!

Vẫn không nghe thấy tiếng Tâm Lan trả lời, Nga lắc đầu ngao ngán. Cô xô ghế tiến về phía Tâm Lan ngồi. Thấy dáng vẻ bần thần của chị đồng nghiệp, Nga với tay lấy cuốn sách đưa qua trái, đưa qua phải để xem Tâm Lan có để ý đến mình không?

- Em làm gì thế Nga? - Phát hiện ra có người đang theo dõi mình, Tâm Lan lóng ngóng úp điện thoại xuống. Cô lúng túng hỏi ngay – Kiểm chị có chuyện gì đó em?

- Chị ơi...- Nga dài giọng, mắt cô dán thẳng xuống bàn. – Chiếc điện thoại kìa! Bộ đã có khách hàng nào là fan của chị gọi đến rủ đi ăn tối hay xem phim sao? Đừng đi, đừng đi, em méc anh Hoàng Minh đó. Ha ha.

- Ủ! À mà em tìm chị hả? – Tâm Lan cười mỉm.

- Vâng ạ. – Nga gật đầu vẻ buồn thảm. – Sếp đang kiểm chị này giờ đó.

- Ủ. Cảm ơn em!

Tâm Lan đẩy ghế. Cô chỉnh đốn lại trang phục rồi đi thẳng vào phòng sếp.

- Vào đi! Cửa không khóa.

Chiếc kính lão hạ xuống nằm chổng chơ giữa bàn làm việc, đầu tóc ông hơi rối tung để lộ rõ những sợi tóc đã ngả màu. Có một số lá thư được duyệt đang nằm ngổn ngang trước mặt ông. Tâm Lan thấy chột dạ. Cô so so vai, hỏi nhỏ:

- Thưa sếp. Tôi đã phạm phải sai lầm gì ạ?

Vị sếp già hỏi gia đình Tâm Lan đang gặp chuyện gì? Tinh thần làm việc của cô có thực sự tỉnh táo hay không? Trước khi trả lời thư vào buổi tối, Tâm Lan có chắc là mình cần phải dùng một chút café đen đá để mở căng mắt đọc những dòng phản nản, những rắc rối của độc giả đấy chứ? Cô đã thực sự làm độc giả hài lòng hay hạnh phúc giống như đang nhâm nhi một tách trà nóng cùng mặt ong như lời quảng bá của chuyên mục không vậy?

- Vâng! – Tâm Lan trả lời với một chút gượng gạo khó tả sau một dãy câu hỏi của sếp. – Liệu đã có độc giả nào than phiền cách làm việc của tôi tới sếp hay sao?

- Phải. – Sếp nhấn mạnh rồi bắt đầu kể lể. – Một độc giả có chồng ngoại tình, cô lại khuyên thẳng thừng rằng, hãy cứ để anh ta sống theo những gì mà anh ta muốn. Hình như cô quên mất sự tồn tại của đứa nhỏ trong gia đình chị ta thì phải. Điều đó thật là ngu ngốc. Tôi nghĩ một kẻ ngốc nghếch cũng phải biết khuyên rằng, hãy vì đứa trẻ mà quay lại bên nhau chứ. Oh my God! – Ông ta ôm đầu.

Tâm Lan lẳng lặng nghe những gì sếp nói. Cô đang cố gắng hình dung ra đó là bức thư mà cô đã trả lời vào thời gian nào, cách đây khoảng bao nhiêu lâu. Và vì sao độc giả này lại “đánh đá” tới mức gửi thư trực tiếp về cho sếp chứ không phải thông qua người phụ trách chuyên mục cô nhỉ? Hay là lại có ai đó đã lọc thư và chửi xấu cô lần này? Nhưng dù sao thì cô cũng chắc chắn một điều, cô trả lời thư độc giả hết sức nghiêm túc và trong tình trạng cực kỳ tỉnh táo. Cô nghĩ rằng, việc lấy kinh nghiệm thực tế của mình để chia sẻ và

khuyên độc giả trong tình huống này là hết sức thực tiễn, cho dù thoát đầu nghe có vẻ thất vọng và buồn xuôi.

- À, còn nữa. – Ông đi đi lại lại trong phòng, hai tay chắp ra phía sau lưng. Như nhớ ra thêm điều gì nữa, ông lại tiếp tục giảng giải. – Một anh chàng đã từng ly hôn. Anh ta muốn biết cần phải làm gì để giữ vững mối quan hệ trong cuộc hò hẹn gần đây và đã có ý định nghiêm túc để tiến tới chuyện hôn nhân. Thế mà đúng một cái, cô đưa ra lời khuyên đại loại như là: hãy chấm dứt đi, đừng hại đời người con gái đó. Anh đã từng ly hôn một lần, điều gì để anh đảm bảo mình không ly hôn thêm lần nữa. Ôi, lạy chúa. Thật kinh khủng! Tâm Lan...- Ông ta nói gần như rít dài hơi...- Một cô gái thông minh, xinh đẹp, gia đình hạnh phúc với người chồng thành đạt và đứa con gái đẹp như vậy mà lại...Tôi không dám tin những lá thư phản hồi kia là của cô đâu. Cô Tâm Lan ạ.

Nói xong, ông ngồi phịch xuống ghế. Bàn tay với làn da nhăn nheo và hiện rõ những đốm đồi mồi màu nâu xỉn, ông liên tiếp rót đầy ly nước trà xanh để tự hạ nhiệt ỳnh.

- Tôi đã nghĩ thế, thưa sếp.

Tâm Lan cười trong bụng và thở nhẹ hơn so với lúc mới đặt chân vào phòng. Đó chỉ là những bức thư phản hồi cách đây không lâu của cô mà thôi. Thậm chí, cô còn thuộc lòng từng câu một ở trong lá thư về những trường hợp đặc biệt này nữa là đằng khác.

- Nói vậy. Tôi là sếp thì phải hiểu tính hiểu nết của từng nhân viên như thế nào chứ!

- Vấn đề ở đây là do sếp đã đề cao trình độ của tôi quá đấy chứ ạ?

- Thôi thôi thôi. – Ông xua tay. – Về viết bản kiểm điểm ngay. Sáng đầu tuần đi làm, tôi phải nhìn thấy nó ở trên bàn làm việc này.

Tâm Lan nhìn ông sếp vẻ nấn ná, đôi môi hơi bặm lại và đôi chân không hề nhúc nhích.

- Về về về. – Giọng ông như đang xua đuổi thật sự. – Ó cái con bé này, về đi cho tôi còn về với vợ chứ? Bộ cô không nhớ gã chồng của mình à? – Ông cười xuề xòa như thể mới đây thôi chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

- Sếp! Tôi tưởng...

- Tưởng tôi bị yếu sinh lý chắc? Hà hà. Sai lầm nhé! Còn khỏe lắm! Đang cực kỳ nhớ vợ già đấy. – Ông bông cười hồ hởi. – Trời ơi, cứ nghĩ tới việc tối nay con cái của mình về nhà đông đủ, tôi lại mừng, chẳng còn thiết nghĩ tới việc gì hết trơn hết trọi ý. Lâu lắm rồi mới được sum vầy như thế này.

- Tôi...

- À, còn nữa. Đừng ghen tị và đưa ra một lời khuyên trắng trợn với tôi như những bức thư kia. Ngày mai hẹn gặp vợ chồng cô ở bữa tiệc cưới của cô Hoàng Ngân. – Ông nửa đùa, nửa thật.

- Tôi nghĩ là, tôi sẽ bị đuổi việc.

Tâm Lan trả lời rành rọt, rất nhanh và không để ông chặn ngang họng mình. Nhớ lại từng đêm ngồi đánh máy và in ra để trả lời thư độc giả, cô đã từng liên tưởng tới vẻ mặt cau có và có thể sẽ bị đuổi thẳng cổ khỏi công ty nếu như sếp phát hiện ra điều này. Vậy mà lúc này, ông ấy quả thật quá nhân từ...

- Hãy cảm ơn những đứa con của tôi, Tâm Lan ạ. Vì chúng nó nên..., tôi mới nhân từ với cô vậy đó. Tôi sợ... sợ lắm. Nhớ đuổi việc cô rồi cô oán tôi, thù tôi cho tận vài năm nữa mới có được một bữa cơm quây quần đông đủ... thì... tôi chết mất. Tôi không còn trẻ nữa, tôi thêm không khí gia đình giống như một đứa bé khát thêm bầu sữa mẹ vậy. – Ông bước ra khỏi chỗ ngồi, tay cầm chiếc vest và tiến lại gần, vỗ vỗ vào vai Tâm Lan. – Cô là cô gái thông minh và biết cách cư xử. Hãy tỉnh táo trong công việc và đưa ra quyết định sau khi đã nghĩ tới hậu quả. Đừng làm tôi thất vọng. Tôi vẫn luôn coi cô như con gái của mình.

Dứt lời, ông cười hiền từ rồi về trước.

Tâm Lan quỳ đầu gối xuống giữa sàn nhà. Cô cũng không còn trẻ nữa, cô thêm một lần được gặp ba, chạm vào ba, nghe thấy hơi thở của ba hay ngồi nhỏ từng sợi tóc trắng cho ba như mọi đứa con vẫn thường làm... Cô nhớ tới khuôn mặt đẹp của ba mình trong bức hình trắng đen khổ nhỏ bằng bàn tay. Bây giờ ba cô ra sao? Cuộc sống của ba hiện tại như thế nào? Và trong suy nghĩ, cô vẫn luôn cho rằng ba mình còn sống.

Đã có lúc cô nghĩ đàn ông là một động vật quý hiếm và khó kiếm tìm. Cô tìm người để được cất tiếng gọi: “Ba ơi... Ba...” mà không thấy. Cô tìm một người đàn ông khác khi bị Hoàng Minh từ chối tình cảm lần đầu tiên cũng không thể.

Cô ghen tị với ông sếp của mình quá thế. Cứ thế, cô cất tiếng gọi: “Ba ơi... Ba...”.

Tiếng khóc than đập vào vách tường, dội lại về phía tai cô, nghe vang vọng...

16. Chương 16

Sài Gòn lấp lánh ánh điện. Buổi tối thứ bảy đông đúc xe cộ, chúng chạy không ngừng nghỉ và lao đi vun vút. Sau những giây phút mệt mỏi tưởng chừng như không thể gượng dậy thì Tâm Lan đã được một bà lao công tốt bụng dìu tới chiếc ghế sofa và mang cho cô một ly nước mát lạnh.

- Cô Tâm Lan, mọi người đã về hết cả rồi. À, còn một chuyện nữa, tôi thật sự xin lỗi nếu như cô nghĩ tôi là người nhiều chuyện.

- Bác cứ nói đi ạ.

- Tôi thấy điện thoại di động của cô ở bàn làm việc liên tục đổ chuông. Có lẽ cô nên về sớm với gia đình, hẳn là có rất nhiều người đang mong ngóng cô.

- Con ơn bác nhiều!

Cô nhướn miệng cười, bước chân đang tiến về phía cửa bất chợt khựng lại trước câu nói của bác lao công.

- Tâm Lan! Chắc cô đang rất buồn. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với cô nhưng hãy nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

- Bác vẫn luôn quan tâm tới con như vậy!

- Ủi – Người lao công gật đầu. – Cô Tâm Lan giống như con gái của tôi vậy, tiếc là nó đã vĩnh viễn rời xa tôi sau một trận tai nạn bất ngờ vào đầu năm ngoái. Tôi vẫn không thể nào quên được nỗi đau đó vì mình đã không thể bảo vệ đứa con duy nhất của mình.

Nghe nỗi niềm của người phụ nữ tóc đã pha sương, Tâm Lan không kìm được những giọt nước mắt. Cô quay lại nắm chặt tay bác lao công an ủi...

- Về đi! Mọi người đang chờ con.

Nói xong, bác lao công thả bàn tay Tâm Lan ra, bà nhanh tay kéo khẩu trang đến ngang mặt và cúi lưng ghì mạnh cây lau nhà xuống sàn. Mùi nước tẩy sàn lại nồng lên, phủ vào mũi cô đầy khó chịu.

- Con chào bác. Bác về đi đường cẩn thận ghen!

...

Tiếng điện thoại bất chợt đổ chuông, cô vội vã đẩy cửa phòng. Hoàng Minh đang gọi cô. Cô quyết định không nghe máy mà từ từ xếp thư của độc giả cần phải phản hồi vào ngày đầu tuần bỏ sang một ngăn tủ xách. Có lẽ tối nay, cô thực sự cần một đêm tĩnh táo để làm việc. Bởi có trời mới biết, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô tiếp tục tái phạm lại sai lầm này?

Tâm Lan gọi điện về nhà với lý do phải làm tăng giờ vào cuối tuần. Bà Xuân cảm thấy lo lắng vì công việc của con gái... Cô cười nhỏ: “Sao mẹ cứ coi con như con nít thế này? Con đã trưởng thành và tự chăm sóc được bản thân rồi mà mẹ”.

Cô loay hoay lấy chiếc điện thoại đang réo inh ỏi phát ra từ chiếc túi xách. Màn hình sáng trắng hiện lên dòng chữ: “Ông xã”. Trái tim cô lại đập thình thịch... cô đang tự hỏi có nên nghe máy Hoàng Minh hay

không? Hoặc anh sẽ giận dữ vì bây giờ đã hơn chín giờ tối rồi. Hoặc anh cũng có thể dịu dàng hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra với cô? Cuối cùng, cô quyết định không nghe máy và bước rất nhanh về bãi đậu xe...

Bỗng một bàn tay đã kéo cô lại khi bãi đậu xe chỉ còn cách đó chừng mười mét. Người cô nhẹ bẫng như cọng cỏ và bị kẻ “bí mật” bế bổng lên như nhổ bật cả gốc. Sau vài giây, cô đã bị tống vào một chiếc xé hộp đen, đôi môi khô chưa kịp thốt lên lời thì cô đã bị ép ngược trở lại bằng nụ hôn gấp gáp, chà xát... Không ngọt ngào, không êm dịu, chỉ có những giọt nước mắt của hai người tuôn trào...

Sau nụ hôn dài, Tâm Lan đẩy Hoàng Minh ra nhưng không được. Vòng tay anh siết quá chặt, mùi thơm nồng đặc trưng vốn luôn mê hoặc càng làm cô khó có thể dứt khỏi anh. Nhưng cô thấy ngạt thở, cô đang thiếu oxy trầm trọng. Đứa bé trong bụng cô cũng cần phải có oxy. Cô cúi đầu, từ từ luồn ra khỏi vòng tay anh.

- Đừng thế nữa. Hãy ngồi bên anh... một chút thôi!

Hoàng Minh kéo cô lại. Dường như anh đang hành động một cách bản năng. Những tia sáng yếu ớt của đèn đường và những dòng xe cộ lướt đi chiếu xuyên qua lớp kính càng làm nét mặt cô trở nên yếu ớt.

- Em thấy khó thở. Em cần ra ngoài.

Hoàng Minh nhìn cô. Những ngón tay chai sạn của anh đưa lên khuôn mặt đã có phần tiêu tụy hơn trước và không khỏi xót thương.

Hoàng Minh lái xe vào bãi đậu rồi cùng Tâm Lan đi bộ trên đoạn đường dài thành phố. Anh hỏi: “Chúng ta sẽ cùng ăn đêm chứ?”. Cô gật đầu rồi lại vội lắc đầu. Anh mỉm cười và nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng nhất có thể. Anh hỏi lại một lần nữa. Cô chắc chắn là “không” rồi bước lên trước một bước. Anh cố gắng đi sát phía sau cô, bóng anh rọi trên lòng đường trùm lên cả bóng cô đang lững thững bước.

- Anh về đi.

Hoàng Minh không trả lời. Anh nhẹ nhàng gỡ lỏng từng ngón tay cô đang nắm chặt vào nhau và luồn từng ngón tay mình vào tay cô. Hai người cứ thế lặng im đi trên con đường vắng. Đi được một lúc, anh đề nghị được công cô. Cô gật đầu, cô không muốn từ chối một điều gì từ phía anh vì biết đâu chỉ một lát sau thôi, Kiều Thanh sẽ cướp anh rời xa cô mãi mãi.

Sống mũi cay xè và nước mắt vẫn nối đuôi nhau trào ra, cô lặng lẽ tựa đầu vào bờ vai anh. Những sợi tóc thơm khê chọc vào gáy anh nhồn nhột. Anh khẽ nhúc nhích, bầu má và làn da mịn màng của cô tỏa ra khiến anh như bị thôi miên trong tức khắc. Anh giữ nguyên tư thế đó trên quãng đường tiếp theo. Từng bước chân chậm rãi của anh đi theo lối con đường mòn quen thuộc.

- Tâm Lan! Đừng khóc nữa!

Nước mắt Tâm Lan thấm qua lớp áo sơ mi, ngấm vào da thịt anh lạnh buốt. Anh siết chặt bàn tay cô mà nghe tim mình đau nhói. Biết bao đêm trôi qua, mỗi lần cô tủi thân ôm con gái ngủ mà khóc một mình thì anh đang ở bên ai? Biết bao ngày trôi đi chậm chạp, cô mệt mỏi với công việc nơi công sở, rồi chiều về lại trông nom bé Nguyên Thảo như mọi ngày?... Anh ghen lòng mỗi khi nhớ lại quãng thời gian trước đó. Giá như, người ta có thể đi lợi ngược thời gian trở về quá khứ...

- Đừng khóc nữa. Anh đang ở ngay bên cạnh em cơ mà.

- Em đã nghĩ là chúng ta sẽ chẳng còn một buổi tối cuối tuần nào cùng đi dạo với nhau như thế này nữa.

Câu nói của Tâm Lan vừa dứt thì bước chân anh cũng ngừng lại. Cô nhấc đầu khỏi vai anh, đôi mắt ầng ậc nước ngược nhìn theo. Hoàng Minh và cô đang đứng trước ngôi nhà chung của hai người.

- Cho em xuống đây được rồi. Anh về đi kéo chị ấy lo lắng.

Tâm Lan tự trườn người xuống. Mắt vài giây, cô mới đứng vững được. Cơn gió đêm cuộn thổi làm mái tóc đen dài bay lòa xòa phía trước. Hoàng Minh giơ tay vuốt những lọn tóc sang hai bên vành tai. Bàn tay anh vẫn giữ nguyên ở vị trí đó, thật lâu và cứ im lặng nhìn cô như thế.

Con người màu hổ phách đẹp lạ chiếu những tia nhìn ấm áp khiến đôi vai Tâm Lan run lên bần bật. Cô cảm nhận rõ những giác quan của mình đang cùng lúc khuấy động dữ dội. Chúng phản đối thái độ cư xử cổ tở ra lạnh lùng của cô. Chúng gào lên ráo riết, chúng la hét như những con thú hoang đang gồng mình lên phát ra tiếng gầm vang vọng giữa chốn rừng già... Tất cả sự đổ vỡ, thôi thúc, oán hờn đó chỉ xảy ra trong lòng một cách câm lặng. Chúng hoàn toàn không phát ra một tiếng động nhỏ nên chẳng mấy ai hay. Nhưng không phải vì thế mà anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô: những tiếng vỡ lòng, sự đấu tranh trong tâm tưởng, cả việc mang lí trí lẫn át những ước muốn của trái tim...

Hoàng Minh sát đầu lại và hôn nhẹ lên trán cô. Giọng anh trầm hẳn xuống:

- Để anh mở cửa cổng.

Anh dắt tay cô bước vào trong sân nhà. Họ cùng đặt từng bước chân chậm rãi lên những bậc hiên tối. Luồng gió đêm thổi tới bị chặn bởi những gốc cây lớn và vườn hoa cạnh nhà. Một cảm giác ấm áp và dễ chịu hơn như ve vuốt và quần quýt lấy hai người.

Tâm Lan khom người xuống, tra chìa khóa vào ổ. Ổ khóa bị han gỉ, cô mím môi xoay mạnh cổ tay.

Hoàng Minh giúp cô mở cửa. Anh tìm ổ điện và nhấn công tắc ngay lối cửa ra vào. Một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng anh. Những lớp bụi phủ lên bộ ghế sofa hay mặt bàn kính khiến anh liên tưởng đến căn nhà bị bỏ hoang. Đến những chậu cây trang trí ở bệ cửa sổ với lớp đất khô cần rửa ra trông rõ từng vết rạn nứt.

Tâm Lan mở cửa sổ, gió ào vào thổi tung tấm ri-dô, cả mái tóc cô cũng xỏa tung và bay lại phía sau để lộ một khoảng bờ vai trắng muốt. Chiếc đầm trắng bay dán sát vào người cô tạo nên một vẻ mảnh mai, thanh khiết. Cô đứng lặng thinh, và không còn khóc.

Dường như bao nhiêu nước mắt đã cạn khô cả rồi.

Hoàng Minh tiến tới và ôm ghì lấy Tâm Lan từ phía sau. Cô né tránh sang bên nhưng bàn tay anh đã kịp giữ lấy đôi vai gầy. Anh xoay người cô lại và đặt môi xuống gò má nhợt nhạt đã được gió hong khô những dòng nước mắt. Đôi môi anh lướt qua đôi môi khô ráp đang cố mím chặt của cô. Anh siết chặt vòng tay ôm, cố cuốn lấy đôi môi cô để tìm về sự ngọt ngào của ngày tháng cũ, để tưới những yêu thương tưởng chừng như không còn nguyên vẹn.

Nhớ đêm trăng ngày nào, họ ao ước bờ môi mình được mềm lại bởi những thương yêu, bởi những vòng tay ôm siết nồng nàn. Thì giờ đây, họ lại hoang mang, sợ hãi, run rẩy... Liệu rồi cảm giác đắm say trong đêm nay có vợi và bỏ đi khi bình minh ngày mai ập tới?

Cô đưa tay ôm lấy vòng eo Hoàng Minh. Anh đã từng là chồng cô và bây giờ cũng thế. Vậy mà thời gian xa cách đã khiến cô có cảm giác như mình bị chồng ruồng bỏ từ rất lâu. Cô lúng túng, cô run rẩy như kẻ đang vụng trộm với người tình. Rất lâu sau, đôi môi cô mới dám hé mở đón nhận nụ hôn nồng nàn ấy.

Tâm Lan ngược nhìn anh, đôi mắt nâu ngân ngấn nước làm cô hoảng sợ. Anh cúi đầu hôn lên đuôi mắt cô, một giọt nước mắt đậu xuống chân mi cong dài. Những ngón tay cô đưa lên chạm lấy khuôn mặt anh. Cô nhớ vầng trán cao, sống mũi thẳng, những cọng râu lún phún đang nhô lên hay vài cọng tóc khô đâm vào da cô nhờn nhớt, ran rát. Nhớ về anh chưa bao giờ dập tắt trong cô, niềm yêu thương hòa mình vào những khát khao mãnh liệt cùng anh cũng chưa bao giờ vơi đi dù chỉ là thoáng qua trong ý nghĩ.

Má anh dụi dụi nhẹ vào cổ cô, bàn tay anh giữ chặt hai bên vai cô. Cái đụng chạm ngẫu nhiên vào khoảng vai để trần làm da cô chợt nóng bừng, nhịp đập của trái tim như điên loạn. Cô buộc mình phải nhích người ra một chút rồi tách hẳn khỏi vòng tay ôm của anh. Cô cảm thấy khó thở nên đã nhanh chân lẫn trốn về phía phòng ngủ. Giọng cô như thì thầm:

- Anh nghỉ sớm đi. Sáng mai chúng ta còn phải về ngoại đón bé Nguyễn Thảo nữa. Nếu không sẽ trễ mất buổi tiệc cưới của chị Hoàng Ngân.

Hoàng Minh gật đầu rồi đi theo sau Tâm Lan về phòng ngủ. Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Cô với tay mở nhạc, những bản tình ca lãng mạn và da diết buồn. Cô đưa cái nhìn mệt mỏi về mọi thứ xung quanh. “Chiếc giường này bao lâu rồi mới đón nhận hai chủ nhân của chúng quay trở lại?” – Nghĩ tới đây thôi, đôi mi cong vội vàng sụp xuống.

Anh hôn lên vầng trán thông minh của cô, lướt xuống cằm và môi hôn đậu trên chiếc cổ trắng cao. Cô ngã vào vòng tay anh, nuốt nghẹn. Bởi khứu giác của người phụ nữ mang bầu rất nhạy bén, nhất là trong hoàn cảnh này, cô như mê mải tìm lại cảm giác đã bị đánh mất từ rất lâu.

Hoàng Minh cởi hẳn chiếc áo sơ mi rồi vắt lên chiếc ghế gỗ ngay cạnh bàn trang điểm của Tâm Lan. Anh đỡ tấm lưng mảnh và đặt nhẹ người cô nằm xuống. Đôi tay anh lần kéo theo đường khóa váy, lớp váy bung đến đâu, môi hôn anh lướt nhẹ tới đấy. Nụ hôn đầy rực lửa đam mê lướt dọc theo đường cong cơ thể của người vợ. Hơi thở nóng hổi từ anh phả lên lớp da tưởng chừng như mất hết cảm giác khiến Tâm Lan thoáng rùng mình. Những ngón tay mơn man đôi vai trần, tới cơ thể ngọc ngà đầy sức sống, cho đến vùng bụng hơi nhô cao. Anh hơi sững người và nhìn Tâm Lan dò xét dưới ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ. Đôi mắt cô vội lảng tránh và nhanh tay kéo tấm chăn mềm phủ lên vùng bụng.

- Em có tin vui phải không, Tâm Lan? – Hoàng Minh ghé sát tai cô, thì thào hỏi.
- Em ba mươi rồi chứ ít à? Ngồi làm việc nhiều và lười vận động nên bụng chảy xệ chút thôi.

Tâm Lan tìm một lý do để đánh lừa anh. Anh lặng lẽ mỉm cười rồi gạt tấm chăn mềm ra khỏi người cô, bàn tay anh bắt đầu mơn man lên những vùng da thịt nhạy cảm thơm mát. Trong ngọn lửa yêu thương dữ dội qua nhiều ngày nguội tắt, cô cũng chẳng kịp đẩy anh ra khỏi vòng tay khao khát của mình...

Chưa bao giờ Tâm Lan trở nên như thế, một sự ham muốn dồn dập tràn ngập cả cơ thể và tâm hồn cô. Cô muốn có anh trọn vẹn đêm nay mà không bị ai quấy rối. Cô muốn được tan chảy trong những cái vuốt ve dài bằng những cử chỉ chậm chạp từ đôi tay ấy. Bởi cô biết, chỉ có anh mới có thể đem đến cho cô sự thỏa mãn trong niềm hạnh phúc nối dài bất tận...

Những môi hôn nồng nàn suốt đêm sưởi ấm hai tâm hồn tưởng chừng như đã chết úa. Những tiếng rên xiết miên man hết sức nhẹ nhàng đánh thức cả hai trái tim tìm về bên nhau sau nhiều ngày đi lạc. Những khao khát yêu thương càng không thể vùi chôn khi cả hai đang ước muốn...

Suốt đêm, cô nghe thì thào tiếng xin lỗi hòa cùng tiếng yêu thương

Biết đâu, cơn mưa đêm nay sẽ đưa cả hai cùng nhìn thấy cầu vồng vào sáng sớm mai khi thức dậy...

17. Chương 17

Gia đình Tâm Lan tiến đến trước mặt vợ chồng Hoàng Ngân, cô gửi lời chúc mừng tới hai người và hết lời ca ngợi chiếc váy cưới màu trắng Hoàng Ngân đang mặc.

Bé Nguyên Thảo cười tí mắt khi được cô dâu Hoàng Ngân hôn vào hai bầu má. Cô nói với người chồng bằng tiếng Pháp:

- Buckley! Em rất yêu cô bé này.
- Cô bé quả là xinh đẹp. – Buckley gật đầu và nở nụ cười thân thiện.
- Con yêu cô chú lắm! – Bé Nguyên Thảo cười tí mắt và hôn vào bên má Hoàng Ngân.
- Ngoan nào bé Thảo, chúng ta sẽ nói chuyện với cô Hoàng Ngân sau nhé!

Lúc này, Hoàng Minh mới lên tiếng và đi lên phía trước một bước. Buckley đưa tay ra trước bắt tay Hoàng Minh. Anh nói lời cảm ơn gia đình Tâm Lan bằng thứ tiếng Việt ngọt ngào. Ngân đỡ lời chồng và nhà nhận mời gia đình Tâm Lan cứ tự nhiên nhập tiệc.

Tâm Lan bắt gặp vị sếp già của mình đang ngồi ở bàn tiệc ngay giữa sảnh. Ông sếp dường như cũng đã nhìn thấy gia đình cô, gọi lớn:

- Tâm Lan! Ba đang ở đây.

Tiếng gọi của ông khiến Tâm Lan bất ngờ nhưng vô cùng hạnh phúc.

Bé Nguyên Thảo khom người lễ phép.

- Con chào ông ạ!

Ông sắp cười nheo cả đuôi mắt lại. Ông vỗ vào vai Hoàng Minh và khen anh là gã đàn ông may mắn nhất trần đời. Tâm Lan thì vẫn sụi sụi, nước nở với tiếng gọi “ba” thân thiết cách đây mới chừng vài phút. Bé Nguyên Thảo ngồi trên đùi ông nhai ngon lành miếng gà chiên và hồn nhiên uống ly nước ngọt. Một vài cô nàng có thói ghen ăn tức ở chốn công sở thường bĩu môi, nói xấu sau lưng cô cũng vội vàng tiến đến tay bắt mặt mừng như chị em thân thiết. Tâm Lan cũng chẳng mấy bận tâm, cô đưa tay xoa xoa bụng mình và nghĩ về tương lai sau đêm đắm say hạnh phúc cùng Hoàng Minh...

Bé Nguyên Thảo cả buổi không chịu rời anh nửa bước. Ngay cả việc đi toilet, con bé cũng nằng nặc đòi anh đi cùng. Nguyên Thảo thì thảo:

- Con sợ ba lại đi như những ngày vừa rồi lắm. Mẹ Lan làm tăng giờ, cả buổi tối chỉ có con mèo trắng là chịu làm bạn với con thôi.

- Sao cơ? – Anh kinh ngạc khi nghe con gái nhắc tới loài mèo trắng. – Ai mua mèo cho con? Mẹ Lan không thích mèo cơ mà. Tại sao con lại để nó ở trong nhà nhỉ?

- Mẹ Lan bảo đó là mèo hoang, không cho con làm bạn với nó vì sợ nó làm con đau. Nhưng nó hiền lắm, nó chơi bóng với con xong là ngủ liền à. Mẹ Lan còn khen nó đẹp nữa đó. – Nguyên Thảo tự hào khoe với bố về người bạn mới của mình.

- Vậy chiều nay về nhà, con phải giới thiệu nó với ba nghe.

- Dạ.

Anh xoa đầu bé Nguyên Thảo rồi múc mấy thìa súp cua vào chén để nó tự ăn. Tâm Lan gần như im lặng suốt buổi tối, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu nhìn trộm Hoàng Minh và bị anh bắt gắp.

Bất chợt, điện thoại trong túi quần của anh rung lên liên hồi. Thật may mắn, anh chỉ để ở chế độ rung nên Tâm Lan không phát hiện ra điều gì đang bất ổn. Cô đang chăm chú bón từng thìa súp cho con gái.

Anh nhấn vội bàn phím nhấn lại rằng mình đang đi ký hợp đồng với đối tác rồi khóa ngay nguồn điện thoại lại. Kiều Thanh tìm kiếm anh với lý do là từ đêm hôm qua đến giờ anh đã không về nhà, cũng không một lời nhắn hay cuộc gọi hỏi thăm. Kiều Thanh còn đe dọa: “Em sẽ đào bới cả cái đất Sài thành này để tìm anh. Đến khi nào anh đứng trước mặt em và nói lời xin lỗi mới thôi”. Anh lắc đầu nghĩ thầm: “Càng ngày càng quá đáng”.

Khi Tâm Lan đã phát hiện ra sự thay đổi trên khuôn mặt anh. Cô nói khẽ:

- Nếu anh bận thì ra chào vợ chồng chị Hoàng Ngân một tiếng rồi về. Lát em và bé Thảo tự đi taxi cũng được.

- Anh chẳng có chuyện gì cả. – Hoàng Minh xua tay và uống cạn một hơi hết ly bia trước mặt. – Em trông con nhé, anh qua bên uống với đám bạn cũ một ly.

- Anh...- Cô lắc đầu. – Anh về đi. Mẹ con em tự đi được. Dù sao hôm nay cũng là cuối tuần. Còn chị ấy nữa...

- A, ba ơi. Hôm nay là chủ nhật. Lát ba đưa con đi chơi nghe ba! – Bé Thảo reo lên khi nghe mẹ Lan nhắc tới hai chữ: “cuối tuần”.

- Ba đồng ý.

Hoàng Minh cười với bé Nguyên Thảo rồi nhìn Tâm Lan bằng ánh mắt dịu dàng rực lửa. Ánh mắt ấy chứa đựng sự yêu thương và niềm khao khát hạnh phúc. Bản thân Tâm Lan chỉ muốn nhắc nhở, đêm qua anh đã không về nhà, tối chủ nhật hôm nay là cơ hội để anh giảng hòa với người phụ nữ tính nết tiểu thư ấy. Cô

không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đúng hơn là không muốn hiểu và càng không dám tin hay đặt một tia hi vọng nào về chuyện hôn nhân của mình sắp được tái hợp.

Khi Hoàng Ngân và ông chồng Buckley ở tuổi năm mươi đang tiến về bàn tiệc – nơi những người bạn cũ thời đại học đang ngồi, Hoàng Ngân nhìn Hoàng Minh không chớp mắt. Còn Tâm Lan bật cười và nhìn thẳng lại về phía anh. Sau màn cúng ly chúc mừng cho cặp vợ chồng mới cưới, Hoàng Ngân nói với chồng bằng thứ tiếng Pháp không mấy ai hiểu. Vài giây sau, chồng của cô một mình đi gửi lời cảm ơn đến những bàn tiệc khác, còn Hoàng Ngân ngồi lại với đám bạn cũ, giọng nói lạnh lạnh:

- Không ngờ cũng có ngày tôi được rước về dinh trong sự hiện diện đầy đủ của những người bạn cũ thế này. Tôi lấy làm xúc động lắm.

Hoàng Ngân xuyết xoa, đôi mắt đỏ nước và nhìn lướt một lượt bạn bè. Người thì có con học tận cấp ba, người thì đã hai tay hai đứa. Còn cô, trong bụng là mầm xanh đã hơn một tháng tuổi mà chỉ có cô và ông chồng mới biết. Mọi người nhào nhào khuyên cô dâu nên bình tĩnh và cần giữ gìn sức khỏe cho buổi tối hôm nay khiến Hoàng Ngân bật cười khanh khách trong nước mắt. Phái nữ thì khuyên cô cách “trị chồng Tây để làm sao cho hấn phải sợ, phải cưng chiều”. Phái nam thì nhẩn nhủ phải “chiều chồng Tây hết mực, nếu không hấn dần mặt đánh cho không còn tí nhan sắc nào mà về lấy chồng khác”, khiến cho những bàn tiệc xung quanh đó cũng cười nghiêng ngả.

- Anh Hoàng Minh! Em mời anh một ly. – Ngân nâng ly bia và chủ động uống cạn trước cái nhìn khó hiểu của anh.

- Anh vẫn tưởng em nói không với bia rượu như ngày xưa chứ nhỉ?

- Anh nghĩ sao nếu như em nói rằng: hiện tại em đã hút hết cả bao thuốc lá trong một ngày?

- Anh chẳng tin nổi điều đó. – Hoàng Minh xua tay và uống nốt phần bia còn lại trong ly. – Em đừng có phóng đại mọi chuyện lên như thế chứ?

- Thật đấy, ngày trước em thường nhìn trộm anh hút thuốc. Coi bộ dạng anh, tâm trạng của anh hẩn là nảo nề và mệt mỏi lắm. Em từng bảo: “Bắt tôi hút thuốc thà để tôi nuốt một con lươn sống còn hơn”. Bây giờ, em chỉ muốn anh biết, em thay đổi nhiều như thế nào nên anh đừng tránh mặt em nữa, cho dù trước đây, em đã từng... rất – muốn – hôn – anh!

Hoàng Ngân rót một ly bia khác để sang bàn tiếp theo gửi lời cảm ơn trước sự im lặng từ anh.

Sau hai tiếng chào hỏi, Hoàng Ngân tung bó hoa cưới để mong những cô chưa chồng sẽ nhận được nó. Nhưng rồi, tất cả mọi người trong bữa tiệc đã há hốc miệng khi thấy Tâm Lan đang sở hữu nó trên tay.

Tâm Lan thì thảo rất nhỏ vào tai anh: “Đêm nay, anh về đi. Anh có Kiều Thanh thì cũng phải cho em một lần nữa được cầm bó hoa này trên tay chứ? Anh biết đấy, em không thể nào chịu nổi sự cô đơn quá lâu mà”.

18. Chương 18

Tâm Lan điện thoại cho Trần Hùng – một người bạn từ thời cấp ba về việc cô sẽ tới phòng khám của anh để sẵn sàng cho lần sinh con thứ hai. Trần Hùng cười ồ lên và vui mừng trả lời: “Cậu sẽ là người được ưu tiên nhất trong phòng khám. Tổ có thể tiếp đón cậu bất kể thời gian nào trong ngày”.

Tâm Lan tranh thủ ghé qua phòng khám của Trần Hùng vào giờ ăn trưa. Cô cố tỏ ra bình tĩnh với vẻ mặt dửng dưng... nhưng trong trái tim cô lại đập liên hồi vì quá hồi hộp.

Trần Hùng mang cho cô ly nước cam và một ly café đen đặc dành ình. Họ nói chuyện lan man về chuyện gia đình: bà Xuân còn bị chứng đau lưng và đầu gối nhức buốt mỗi khi trở trời hay không? Cuộc sống của cô vẫn hạnh phúc bên người chồng Hoàng Minh tài giỏi đấy chứ? Sao cô không đưa bé Nguyên Thảo tới đây chơi?... Anh còn cười hớn hỡ bảo: “Những chuyện đề được phát trên Radio do em phụ trách hàng tuần anh vẫn thường xuyên theo dõi. Chúng rất thú vị và bổ ích”.

Tâm Lan cảm thấy ngại ngùng vì những tình cảm Trần Hùng dành ình. Sắp bước sang tuổi ba mươi nhưng anh vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai và thường tỏ ra không vui khi ai đó hỏi thúc chuyện lập gia đình. Tâm Lan cười mỉm và đề nghị Trần Hùng liên lạc với các bạn thời phổ thông để có buổi gặp gỡ và cùng nhau ôn lại những kỷ niệm thời học trò.

Đang nói chuyện vui vẻ, Trần Hùng hướng cái nhìn về phía cửa, giọng vui vẻ.

- Ba Tường ơi. Con đang ở trong phòng khám bên này. Ba chờ con một chút rồi đi ăn trưa nhé!

Nghe đến hai chữ: “Ba Tường”, Tâm Lan quay nhanh người về phía cửa. Một người đàn ông đã già trong bộ đồ bảo vệ. Trên tay ông là hai suất cơm trưa văn phòng và hai chai nước khoáng. Ông Tường nhìn Tâm Lan bằng ánh mắt rất lạ lùng. Tâm Lan cũng nhìn ông, một hình ảnh mơ hồ nào đấy xuất hiện trong trí nhớ của cô nhưng không tài nào nhớ nổi.

- Ủ. Cậu cứ làm việc đi.

- Vâng, thưa ba. Đây là Tâm Lan, người bạn học từ thời cấp ba của con tới khám bệnh ạ. Cô cũng là người dẫn chương trình trên Radio mà ba thường hay nghe đó.

Trần Hùng dứt lời. Ông Tường gật đầu rồi chậm rãi quay lưng, những bước đi của ông rất chậm.

- Mình gọi bác ấy là ba. Ba Tường già rồi nhưng tốt bụng lắm. Ở phòng khám này, ai ai cũng quý mến ba hết trơn. Mà chắc bữa nay ba mệt nên không muốn nói chuyện, chứ ba vẫn thường khen giọng cậu ngọt ngào và trò chuyện cùng độc giả rất có duyên.

- Bác Tường già rồi mà vẫn đi làm bảo vệ à? Gia đình bác ấy ở đâu vậy Hùng?

- Hùng nghe bác kể, bác vô Sài Gòn cả chục năm nay để tìm người thân nhưng chưa gặp. Chiều nào bác ấy cũng đi quanh quẩn mấy khu phố, những công viên có nhiều người già ra đây tập thể dục để tìm. Nhìn bác ấy tội nghiệp lắm.

Tâm Lan trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi hắt ra tiếng thở dài thương cho số phận của ba Tường. Cô nghĩ về ba đẻ của mình, ông ấy giờ đang ở đâu?

Cô nằm ngay ngắn lên chiếc giường dành cho bệnh nhân đến khám, bên cạnh là máy siêu âm. Màn hình máy siêu âm vẫn màu tối thui nhưng cô không cần nổi việc mình đưa mắt nhìn về phía nó một cách chăm chú. Trần Hùng nheo nheo mắt:

- Bình tĩnh! Bình tĩnh... Tâm Lan!

Cô cười gượng với Trần Hùng nhưng trong đầu vẫn không thôi suy nghĩ về đứa bé cùng nhịp tim đập thình thịch. Anh di cái đầu dò trên phần bụng bôi đầy gel xúc tác và cho cô nghe nhịp đập tim thai. Âm thanh khá lớn khiến lòng cô thêm rạo rức. Cứ thế, nước mắt cô ngân ngấn lưng trông...

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Trần Hùng chỉ cho cô thấy đứa bé xuất hiện trên màn hình. Đó là một hình hài nhỏ xíu đang ngo nguẩy chân tay, chúng di chuyển tự do trong tử cung nhưng khoảng thời gian tới đây cô mới có thể cảm nhận được sự chuyển động đó. Thai nhi dài mười hai centimet và nặng một trăm hai mươi một gam. Đã nhìn thấy cột sống, thậm chí Trần Hùng còn chỉ vào từng đốt sống để giúp cô quan sát rõ hơn. Mắt, môi, tai của em bé dần phát triển khiến gương mặt bước đầu có đường nét. Da của thai nhi rất mỏng, gần như trong suốt. Phần gan bàn chân, gan bàn tay của em bé đã có những cơ cấu da hình thành cho sự mẫn cảm của xúc giác... Anh còn cho cô biết tình trạng về túi ối hay nội tạng và cơ quan sinh dục đang dần được hình thành...

Tâm Lan nằm yên không nói gì nhưng trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Chúng giống hệt như lần đầu tiên cô mang thai bé Nguyên Thảo vậy: lạ lắm mà thân quen, hồi hộp mà hạnh phúc, sung sướng nhưng cũng

xen lẫn cả phần âu lo sợ sệt.

Trần Hùng dừng lại việc chỉ trỏ chiếc que thủy tinh nhỏ trên màn hình vi tính. Anh nhìn Tâm Lan và nở một nụ cười thâm. Anh cũng im lặng. Cả hai dường như đều muốn giữ lại những dòng suy nghĩ cho riêng mình.

Tâm Lan thở vội, cô chỉnh đốn lại quần áo rồi trở lại ghế ngồi. Trần Hùng khuyên cô nên bình tĩnh và thoải mái. Anh xoay người về phía màn hình vi tính và nhập những dữ liệu cần thiết.

- Sang tháng thứ năm là lần siêu âm thứ hai. Và kết quả siêu âm lần này sẽ nói lên tất cả. Cậu đừng quá căng thẳng và lo lắng. Điều đó chẳng hề tốt cho thai nhi chút nào.

- Ủ. Cám ơn Hùng. Mình sẽ còn làm phiền cậu trong thời gian tới.

Tâm Lan nhận một tập hồ sơ từ phía Trần Hùng. Trong đó có những bức ảnh được in từ máy siêu âm, giấy xét nghiệm máu, giấy chứng nhận thai sản và giấy tờ bảo hiểm. Cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Rời khỏi phòng khám, Tâm Lan gặp ba Tường đang đứng ở dưới chân cầu thang. Trên tay ông Tường vẫn giữ hai phần cơm hộp và chai nước khoáng. Nét mặt ông không có vẻ gì là khó chịu hay sốt sắng. Ông nhìn cô, lặng thinh. Cô khom người và niềm nở:

- Con chào ba Tường. Con xin lỗi vì đã để ba Tường phải chờ bạn Hùng một lúc lâu.

- Không sao.

Ông xoa bàn tay lên phía trước ra vẻ trách cô khách sáo. Cô chào ông Tường rồi quẹo vào ngay lối cầu thang kế bên.

Tâm Lan vừa cười tủm tỉm vừa nghĩ đến việc tối nay sẽ cùng bé Nguyên Thảo đi mua sắm đồ. Thỉnh thoảng cô lại kéo he hé chiếc khóa của túi xách để nhìn trộm vào tập hồ sơ bên trong. Những chi tiết nhỏ quẹt thành đường màu đen trắng chẳng mất đáng bao nhiêu thời gian để cô thuộc chúng lâu lâu và ghi nhớ trong bộ não.

Và phía sau lưng, đang có người đi chung với cô trên con đường vàng ươm những vệt nắng.

19. Chương 19

Sau buổi tiệc cưới của Hoàng Ngân, Tâm Lan và Hoàng Minh đã không còn gặp lại nhau cho tới ngày ra tòa.

Cuộc ly hôn của họ được diễn ra sau một khoảng thời gian rất nhanh kể từ khi Kiều Thanh trở về nước. Đám cưới giữa Kiều Thanh và Hoàng Minh cũng đã được tổ chức nhanh chóng. Không có một giọt sấm banh nào, không có chiếc bánh ga tô tình yêu thấp nền sáng lung linh, không có bài ca du dương, không có lấy một tiếng nhạc và càng không một nụ hôn nồng cháy... chỉ có vài người đến dự và chứng kiến cuộc hôn nhân mới của chú rể Hoàng Minh và cô dâu Kiều Thanh. Bạn bè chẳng có ai... và tất nhiên thời gian buổi lễ diễn ra cũng ngắn hơn rất rất nhiều so với ngày cưới của nhiều năm về trước.

- Tòa tuyên bố, Bé Thảo vẫn do em nuôi. Xin anh và chị Kiều Thanh đừng đến gây phiền toái ẹ con em nữa.

- Ủ. – Giọng Hoàng Minh buồn và trầm hẳn. – Nhưng anh vẫn là ba của nó, anh có quyền được tới và đưa nó đi bất cứ lúc nào.

- Tốt thôi! – Giọng Tâm Lan ráo hoảnh, đôi mắt khô không còn một giọt nước mắt. – Hãy nói cho em biết lúc nào anh tới đón con bé. Đừng để em cầu giận hay phải báo công an khi lầm tưởng là nó đã bị bắt cóc.

- Ủ. Anh hiểu. Anh sẽ để lại căn nhà cho em. Nếu có khó khăn gì thì hãy nói cho anh biết, đừng chịu đựng một mình.

- Tùy anh thôi.

Câu nói của Tâm Lan vừa dứt thì Kiều Thanh cũng đơn đả bước tới. Ngoài hành lang tòa án, sáu con mắt nhìn nhau không nói câu nào. Họ đứng khá xa nhau, mỗi người một góc, rất cân đối để tạo thành một tam giác đều. Ba con người, ba cảm xúc, ba nỗi niềm. Nhưng nỗi đau của ai dài hơn, sâu hơn thì nào ai biết được. Bởi họ đã đứng rất cân xứng như một sự sắp đặt của Chúa trời từ trước đó...

Tiếng gió hòa tiếng mưa vẫn rít lên âm ỉ ngoài kia. Những tiếng sấm vang rền trời dường như cũng không đủ sức mạnh để xua đi bầu không khí u ám nơi ba người đang đứng. Những chiếc lá rơi rụng cuốn theo chiều gió bay lướt ngang qua mắt họ rồi rơi xuống mặt đất, ướt nhẹp. Những trái tim dường như tê dại hoàn toàn.

- Hoàng Minh! Về thôi anh.

Kiều Thanh lên tiếng sau một hồi im lặng và đứng trơ nhìn nhau. Hoàng Minh gạt đầu rồi nhìn về phía Tâm Lan, khuôn mặt cô trắng nhợt rồi chuyển sang tái xanh như không còn một giọt máu, đôi môi khép hờ như đóng băng, không cử động.

- Em ổn đấy chứ? Tâm Lan? – Hoàng Minh gọi tên cô - Tâm Lan?

- Vâng. Ổn. Anh chỉ về đi, em về công ty luôn đây.

- Nhìn sắc mặt em rất tệ. Em về nghỉ ngơi đi. – Nhưng cô không trả lời, càng không chuyển hướng nhìn về phía anh. - Tâm Lan, nghe anh nói không vậy?

Cô đưa mắt nhìn anh, những câu nói quan tâm, những đường nét trên khuôn mặt tỏ rõ sự lo lắng và đôi bàn tay cứng rắn đang giữ rất chắc đôi vai cô. Cô khẽ nói gì đó, chẳng ai nghe rõ, rồi lại lắc lắc đầu. Kiều Thanh tức giận, kéo mạnh tay Hoàng Minh và thét lên:

- Hai người đang làm cái quái gì thế hả? Anh Minh, đi về đi. Cô ta đã có người đàn ông khác lo lắng rồi, chẳng đến lượt anh đâu.

Bàn tay anh như rơi khỏi đôi vai đang run lẩy bẩy của cô. Anh nhìn Kiều Thanh rồi quay lại nhìn “vợ cũ”:

- Giữ gìn sức khỏe nhé, Tâm Lan.

Kiều Thanh nắm tay anh rất chặt, vội vàng những bước đi... Bàn tay nhỏ bé của Tâm Lan vịn vào hành lang dõi theo hai hình bóng ấy.

Cơn mưa Sài Gòn tầm tã khiến đường ngập nước đến lưng chừng đầu gối. Hàng cây cao lớn và hoa cỏ đều lờ mờ trong làn mưa bao phủ. Có người đàn ông to lớn đang giương cao chiếc ô đủ màu sắc che mưa ột người đàn bà.

Tâm Lan nhìn theo bóng dáng của chiếc xe lao đi trong màn mưa bịt bùng, kín lối: “Anh... có ấm áp không?”.

Dáng người cô thanh mảnh, run rẩy, đầy buồn bã, cứ ẩn hiện mờ nhạt trong màn mưa mông lung. Trên đường về công ty cách đó không xa, cô khóc mãi. Mưa vẫn rơi lộp độp trên áo mưa... Cả trời đất như phiêu diêu bất định, cả cõi lòng cô như nát tan, vụn vỡ.

Mưa rơi. Mưa thét gào.

“Ai dắt em đi qua nỗi đau?”

Ai giúp em lau khô những giọt nước mắt?

Ai cùng em đi hết những chặng đường dài?

Ai sẽ nói cho em biết...

Phía cuối con đường kia, đang có người đứng đợi”.

Cô trở thành người cô đơn, những đêm gối chăn đầm ướt vì nước mắt cũng sẽ chẳng còn. Cô phải tự quyết định về những thay đổi trong cuộc sống của mình vào thời gian tới khi không còn bóng dáng hay sự giúp đỡ của một người đàn ông bên cạnh.

Việc đầu tiên, Tâm Lan phải dọn dẹp sạch sẽ căn nhà mà hai vợ chồng đã dành dụm trong các khoản chi tiêu và được hai bên gia đình giúp đỡ để mua nó. Căn nhà không lớn nhưng đầy đủ đồ dùng phục vụ cuộc sống của hai mẹ con cô. Nó không quá rộng, chỉ có hai phòng ngủ, một phòng khách và căn bếp gọn gàng. Tất cả như đặc mùi ẩm mốc vì suốt thời gian qua, căn bếp không hề nhóm lửa, phòng ngủ chẳng có hơi người, phòng khách cũng không một ai nằm dài trên ghế sofa để xem ti vi hay nhâm nhi bánh trứng hoặc những đĩa hoa quả tươi. Bên cạnh là vườn hoa và cây cảnh, có vẻ hơi héo hon vì mỗi sáng chẳng còn ai tưới lá vàng, vì mỗi chiều chẳng còn ai tưới nước, bắt sâu. Và những cây hoa cỏ dại đã nhanh chóng lớn ngồng, nhìn khu vườn bỏ hoang giống như một phần của khu rừng nhiệt đới..

- Xem nào... Sau khi làm hết những việc này chắc mình phải giảm vài ký mất thôi.

Tâm Lan thở dài, cô bỗng cảm giác tủi thân hơn bao giờ hết. Lẽ ra ngày cuối tuần như vậy, Hoàng Minh sẽ phải giúp cô kê bàn ghế lại thật ngay ngắn, còn bản thân sẽ pha nước tẩy thơm để lau sàn, chùi rửa bếp núc và lau từng khung cửa sổ. Còn hôm nay, cô sẽ đảm nhiệm hết từng đó việc.

Dáng người yếu ớt của cô cố gắng lắm cũng chỉ đẩy chiếc ghế gỗ dịch chuyển được vài centimet. Rồi cô thở dốc, rất nhọc nhằn. Chán nản, cô chỉ lau sàn và chùi cọ rửa bàn ghế trong phòng khách. Sau đó là mặt bếp ga, chén đĩa và thu dọn rổ rá đựng đồ làm bằng nhựa dẻo nằm ngổn ngang giữa căn phòng.

Quanh đi quẩn lại, cũng mất đến hơn ba giờ đồng hồ, căn phòng mới có vẻ sáng sủa và thơm mát hơn. Những ô cửa sổ được mở tung sau nhiều ngày đóng im ỉm. Ánh nắng, gió sớm mai cũng được lùa vào căn phòng thỏa thích đùa vui và cuốn vơi đi những nỗi u sầu và nước mắt.

Một thời gian khá dài trong ngày giúp cô lấy lại được tinh thần và đứng vững để sẵn sàng đối mặt với những khó khăn về sau.

Thu dọn xong quần áo của cả hai mẹ con vào vali, căn phòng gần như trống hoác. Quần áo của Hoàng Minh, anh đã tự dọn sạch sẽ cách đây vài tháng rồi. Vậy là, ở cái phòng ngủ này, chẳng còn ai muốn níu kéo nữa, nó nằm trơ trọi ở giữa, còn hai người chủ đi về hai phía hai nơi. Chỉ còn tiếng gối chăn, đệm mút hay thú bông... chúng đang cọ xát vào nhau, thì thào âm ỉ...

Tâm Lan ngồi ngẩn ngơ một lúc lâu nghĩ về đêm hôm nào. Ngỡ tưởng cầu vòng ngũ sắc sẽ nối lại sợi dây hạnh phúc vào ngày hôm sau, nhưng cô đã nhắm mắt và cố lờ đi như không hề nhìn thấy. Cô không muốn mang chuyện con cái ra để níu giữ chân anh. Cô không muốn tiếp tục cuộc sống hôn nhân gia đình khi người đàn ông đó đã không còn là chỗ dựa vững chắc và chỉ dành duy nhất cho hai mẹ con cô. Cô không thể đón nhận tình yêu từ một người đàn ông khi nó đã không còn là trọn vẹn. Ai đó đã nói với cô rằng: “Yêu một người không còn yêu bạn giống như ôm một cây xương rồng. Càng siết chặt vòng tay ôm, càng khiến mình bị tổn thương và trái tim rướm máu”. Cũng như những yêu thương chìm trong say đắm đêm nào, cô run rẩy sợ hãi vì linh cảm được sự ra đi vội vã của anh trong những ngày sau...

Khóa lại tất cả các cánh cửa lớn, nhỏ, Tâm Lan nhìn ra khu vườn đang xanh um lên vì cỏ dại. Cô lắc đầu. Cô không muốn đụng tay vào nơi đấy nữa.

Gần mười năm trước.

- Vợ sẽ phải làm sạch khu vườn này.
 - Vậy việc của chồng là làm gì? – Cô chống nạnh hai tay tru tréo.
 - Tất nhiên là kiểm soát việc vợ làm rồi. Làm không sạch thì làm lại, khi nào sạch mới cho vào ăn cơm.
- Hoàng Minh đùa cô. Ánh nắng sớm mai lọt qua kẽ mây hắt xuống khiến đôi má Tâm Lan thêm hồng hồng. Cô bặm môi và nhìn anh, ánh mắt chứa đựng những yêu thương và cả sự khoan dung, độ lượng:
- Vì chồng, vợ sẽ làm tất cả. Miễn là chồng vui.

Tâm Lan cười nheo miệng và xắn gấu tay áo. Nhanh thoăn thoắt, cô bắt đầu vào công việc. Hoàng Minh đứng ngây ra nhìn người vợ bé bỏng dễ thương. Chỉ là anh đang đùa với cô thôi mà, sao cô không tru tréo thêm lần nữa và hét lên là bắt công quá đi cơ chứ. Anh sai rồi, anh vẫn nghĩ cô giống Kiều Thanh, cô ấy sẽ làm nũng và vùi vỉnh để anh phải làm cùng bất kể công việc gì, dù là lớn hay nhỏ, thậm chí là rửa chén bát hoặc giặt quần áo cũng phải làm chung. Còn Tâm Lan thì ngược lại: “Vì chồng, vợ sẽ làm tất cả. Miễn là chồng vui”.

- Vợ ngốc thật đấy. Một mình vợ làm thì ba ngày cũng không xong.
- Ba ngày sao? Nhưng nếu làm cả đêm thì cũng chỉ hơn một ngày là cùng.

Cô lại cười, khuôn mặt bắt đầu lấm tấm mồ hôi và đôi tay nhanh thoăn thoắt cho công việc đang dang dở. Hoàng Minh xúc động trước câu trả lời vô tư nhưng đầy quyết liệt từ đôi môi đáng yêu đấy. Anh ngồi thụp xuống đất, nhìn cô chăm chú.

Tâm Lan là người phụ nữ của cả gia đình và công việc. Nghĩa là cô muốn trở thành người đàn bà hiện đại: muốn thành công trong xã hội, nhưng cũng muốn thành người phụ nữ hoàn hảo biết chăm lo cho gia đình. Vì thế, cô sống vì chồng, vì con và vì tất cả những người cô thương yêu. Cô như một người khờ khạo, cứ tự làm tổn thương mình, cứ tự nhận hết những niềm đau về mình, chỉ để chấp vá những lỗ hổng hay vết thương lòng của đối phương. Cô khờ khạo hơn khi bỏ lại sau lưng biết bao nhiêu người đàn ông tốt khác chỉ để theo đuổi Hoàng Minh. Và cô còn khờ khạo hơn nữa khi cứ cố sức chiến đấu với người đàn ông có quá khứ chỉ để giành giật lấy tình yêu về phía mình. Cho đến khi lấy nhau, rồi có bé Nguyên Thảo, thì cô cũng chỉ có con người anh, còn tình yêu thì có lẽ mới vừa chạm tới.

- Hôm nay là cuối tuần mà. Em không muốn đi đâu chơi sao?
- Không! – Cô quay lại nhìn nét mặt đơ đưng của chồng, rồi lắc đầu nói.- Nếu anh có công chuyện thì cứ đi đi, em sẽ cố gắng làm nhanh, làm sạch sẽ và đi nấu cơm. Em muốn được ăn chứ không phải bị phạt vì tội lười làm hay làm bẩn.
- Đồ ngốc.

Hoàng Minh lấy tay捏捏 lấy chiếc mũi cao tây tây của Tâm Lan. Cô nhăn mặt cười hiền rồi chun chun mũi.

- Vợ biết là chồng rất tốt mà.
- Chồng không bỏ vợ làm một mình bất kì việc gì nữa đâu.
- Không. Những việc gia đình là của vợ, vợ không muốn chồng phải đau đầu hay cãi vã chuyện lặt vặt ở nhà sau một ngày bận rộn ở công ty.
- Vợ sẽ làm hư chồng đấy.
- Trong em, anh vẫn luôn là người đàn ông hoàn hảo nhất.

Hoàng Minh nhìn Tâm Lan, nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu đẹp lạ ấy. Anh đưa những ngón tay của mình mân mê trên làn da mịn màng của cô. Tâm Lan chỉ kịp hét toáng lên:

- Đừng có chơi xấu. Đừng bôi đất và cát lên mặt em như thế chứ?

Hoàng Minh cười vang trước những vết nhăn xuất hiện khi làm nũng trên khuôn mặt của vợ:

- Ô. Nhìn mặt vợ kìa, chỉ còn thiếu những chiếc ria của một loài mèo nữa thôi.
- Chồng vui à? – Tâm Lan hỏi cộc lốc khi lại bị anh nhắc tới loài mèo.
- Ừ. Nhìn vợ đáng yêu lắm.
- Miễn là chồng vui, thì về gì cũng được hết.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt âu yếm, đầy yêu thương... nhưng câu nói của Tâm Lan làm tiếng cười của anh im bặt.

Anh chỉ nói rất khẽ: “Đừng yêu anh nhiều quá, chỉ nên yêu vừa đủ thôi”.

Bóng chiều uể oải, cô đứng bần thần một hồi lâu. Bóng dáng cô đổ dài dưới chân. Có rất nhiều điều vốn rất gần gũi với cô bỗng trở nên xa lạ với cô vào lúc này. Bởi mỗi lần cô ra khỏi nhà cùng chiếc vali là đều có Hoàng Minh bên cạnh. Anh không để cô đụng tay chân vào bất cứ công việc gì, kể cả việc lên chiếc xe riêng của gia đình, anh cũng luôn đôn đả đóng hoặc mở cửa như kẻ phục tùng và tôn thờ người vợ bé bỏng.

Lần đầu tiên suốt gần chục năm qua, Tâm Lan một thân một mình kéo lê chiếc vali nặng nề ngồi bệt ở ghế đá dưới cổng nhà chờ taxi. Những cánh hoa điệp trải dày như thảm xuống con đường màu vàng úa.

Xung quanh, có vài ba người hàng xóm rí tai nhau nói bóng gió. Người thì bênh vực Tâm Lan vì cô ngoan hiền và đạo đức. Người lại ghen ghét và đố kị vì cô vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang. Người lại lắc đầu ngán ngẩm: “Chồng đẹp, chồng tốt là chồng người ta”.

Cô phải chạy trốn thôi. Xung quanh căn nhà này, nơi đâu cũng có bóng dáng người đàn ông đấy, cả người đàn bà mà bản thân cô cũng ghen ghét kia nữa. Nơi đâu cũng có sự nhòm ngó, xía xói hay thương hại. Cổ họng cô như nghẹn lại bởi những tổn thương hay sự xúc phạm không đáng có. Tất cả mọi người, tất cả mọi kỷ vật hay khung cảnh xung quanh, chúng đều chạm tới vết thương lòng và dày vò cảm xúc trong lòng cô.

Tâm Lan cần phải rời khỏi con hẻm này. Cô lết chiếc vali đi dọc vỉa hè, qua từng con phố điện sáng trưng với những cây thông, ông già tuyết đã được trang trí cầu kì để chuẩn bị một mùa Noel mới.

Có một người cũng chậm rãi bước theo cô từ phía sau chừng mười mét. Mùa Noel, Tết tây, Tết ta đang ráo riết ủa về. Nhưng liệu những ngày lễ trọng đại trong năm nay có mang điều kỳ diệu nào đến với họ qua những thỉnh cầu nguyện ước chân thành sau nhiều năm tìm kiếm và ngóng đợi hay không?

20. Chương 20

Kiều Thanh tự hỏi, phải chăng tình yêu giữa cô và Hoàng Minh đã hết mặn nồng?

Kiều Thanh lững thững dạo bước trên con phố thưa thớt người. Hôm nay là ngày đầu tiên kể từ khi trở về Việt Nam, cô cảm thấy tinh thần mình thật sự tỉnh táo. Nghĩa là từ sáng tới giờ, cô chưa dùng một giọt rượu nào.

Cô kiểm một chiếc ghế đá giữa công viên và ngồi xuống. Bất giác, cô buột miệng: “Sài Gòn khác Hà Nội nhiều quá!”

Chẳng um tùm cây, chẳng có nổi một cái hồ nước, chẳng nhiều người sống thư thả và hòa mình vào chốn thiên nhiên. Chỉ có vài chậu cây cảnh phải cong mình lớn lên theo những đường uốn éo của bàn tay nghệ nhân. Chỉ có cái hồ nước bé tẹo và sâu chưa tới hai mét với dòng nước đục ngầu tràn đầy lá rụng đang bốc lên mùi hôi thối. Chỉ có những dòng người hối hả ngược xuôi chẳng kể đêm hay ngày vẫn gồng mình lên để vun vén, lo toan cho cuộc sống thêm đầy đủ...

Phải chăng nơi đây không còn thích hợp với cô nữa. Phải chăng năm tháng qua đi, tình yêu của cô và Hoàng Minh đã hết những yêu thương mặn nồng?

Cô nghĩ miên man về quá khứ sai lầm, về thực tại rối rắm và tương lai trống rỗng hoàn toàn. Cô không biết có nên nói với Hoàng Minh rằng, chúng ta sẽ trở ra Hà Nội và làm lại từ đầu như thuở mới yêu nhau? Cô không biết bản thân thích hợp với công việc gì khi đã bước vào độ tuổi trung niên và không có một chút kinh nghiệm?

Kiều Thanh trầm tư suy nghĩ hàng giờ đồng hồ cho đến khi một đứa trẻ độ bốn tuổi đang đứng trước mặt cô và khóc thét lên. Cô vô cùng ngạc nhiên, rồi đưa đôi tay ra ngó ý muốn bế thằng bé dễ dàng. Nhưng thằng bé vội co chân chạy về phía một người phụ nữ đang đứng cách đó không xa. Mặt nó mếu máo, nước

mắt nước mũi lấm lem. Cô không hiểu lý do gì bèn chạy vội theo người phụ nữ kia kèm theo một mục đích hết sức ngớ ngẩn.

Kiều Thanh chạy đến chỉ cách người phụ nữ kia vài bước chân và thở hồng hộc. Thằng bé tưởng như vừa nín xong lại òa khóc to hơn. Kiều Thanh mở trừng mắt không hiểu lý do vì sao lại thế. Người phụ nữ buột miệng đưa ra lời đề nghị như đang cảnh cáo cô.

- Làm ơn. Hãy tránh xa con trai tôi ra.
- Tôi xin lỗi. Nhưng tôi không làm gì khiến thằng bé phải đau cả!
- Nhưng cô đã làm cho nó sợ.
- Tại sao chứ? Làm ơn hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi.

Người phụ nữ cảm thấy ả đàn bà đang đứng trước mặt mình vừa ngu ngốc vừa dữ dằn. Cô ta đứng đưng quay đi trước lời thỉnh cầu của Kiều Thanh rồi tiến lên phía trước, miệng vẫn không ngớt lời dỗ dành thằng bé.

Kiều Thanh chạy nhanh lên phía trước, đầu cô hơi cúi xuống và nước mắt cứ thế trào ra. Kiều Thanh nhỏ nhẹ:

- Làm ơn hãy nói cho tôi biết đi. Vì sao thằng bé lại khóc khi nhìn thấy tôi?
- Cô đã có con chưa? – Người phụ nữ tỏ vẻ thương cảm. Thằng bé đã bớt khóc nhưng vẫn nấc lên trong vòng tay của cô.
- Tôi không thể có con. Nhưng... - Kiều Thanh ngẩng mặt nhìn người phụ nữ xa lạ. Bỗng cô có một cảm giác tin tưởng khi đối diện với chị ta và thật dễ dàng để nói lên ước muốn của mình. – Nhưng tôi rất muốn được chăm sóc và thương yêu những đứa trẻ.
- Cô không thích hợp làm mẹ. Công việc chăm sóc trẻ con dường như không thích hợp với con người cô.
- Người phụ nữ thành thật.
- Cô là thầy tướng ư? Liệu con người ta có nên tin vào tướng số không?
- Không! – Người phụ nữ lắc đầu. – Tôi không biết xem tướng. Chỉ là diện mạo của cô không phù hợp với thiên chức của người làm vợ, làm mẹ trong gia đình.

Kiều Thanh chau mày nhìn người phụ nữ quê mùa cục mịch. Cô vốn là người phụ nữ đẹp cơ mà? Chẳng phải đã có biết bao nhiêu gã trai nhìn cô thèm thuồng đến mức xin chết đấy thôi? Nhưng cô vẫn muốn được trò chuyện với người đàn bà này. Đã lâu lắm rồi, cô không còn giao tiếp với những người phụ nữ chân chất mộc mạc như chị ta.

- Xin chị hãy nói tiếp.
- Thằng con trai tôi sợ khi nhìn thấy diện mạo của chị. Dù chị là người phụ nữ đẹp, nhưng vẻ đẹp đó lại thuộc về cuộc sống của những người phụ nữ thượng lưu thích hưởng thụ. Hãy nhìn tôi mà xem, chị sẽ cảm nhận được người mẹ và người phụ nữ khao khát vinh quang thường khác nhau như thế nào.

Kiều Thanh đứng ngậy người giữa lối đi công viên. Người phụ nữ và cậu bé cũng vội biến mất sau cuộc trò chuyện không lấy gì làm thích thú.

Một lúc sau, Kiều Thanh chạy ào vào toilet công cộng ở gần đó và xối nước mạnh. Cô vẩy nước lên mặt. Những móng tay cào lên da mặt kéo bung lớp phấn son dày để nước cuốn trôi đi. Đôi lông mi giả cong dài cũng được tháo ra khỏi mí mắt. Chiếc vòng cổ lấp lánh, đôi khuyên tai dài loằng ngoằng cũng được cô cất vào một ngăn túi xách. Mái tóc vàng nâu xoăn bồng bênh bị tóm gọn thành búi nhô lên cao ngay đỉnh đầu...

Kiều Thanh ngắm nhìn mình trong gương, làn da trắng xanh, đôi môi nhợt nhạt và quầng mắt thâm đen lại... Trông cô giờ đây hiện lạnh tới mức tê nhạt.

Cái nét ngây thơ, ngờ nghệch trên gương mặt những đứa trẻ mồ côi đi dạo bán vé số, đến nét tươi cười vui vẻ và giọng nói chưa rành của những đứa bé đang nín vào vai áo những bậc phụ huynh vội mua bong bóng hay kẹo que... đều làm cô tủi thân bật khóc tức tưởi... Hơn lúc nào hết, cô khao khát được gần gũi một đứa

trẻ, được ôm ấp chúng, được bón cho nó từng thìa thức ăn hay đưa nó vào bồn tắm và sẵn sàng nghịch ngợm với nó hàng giờ đồng hồ... Hơn tất cả mọi thứ trên đời, cô ao ước được nhìn đứa bé lớn lên từng ngày và cất tiếng chào ngoan ngoãn hay mở lời xin phép rời khỏi nhà khi muốn đi chơi cùng đám bạn, được thăm cái cảm giác bơ phờ thức trắng đêm trông con với những cơn ho cơn sốt và nặng nề khóc không chịu ngủ...

Kiều Thanh cắn môi đi tiếp một đoạn đường. Cô đã quyết định...

Không khó để nhận ra bé Nguyên Thảo lạc trong đám trẻ con đang vui đùa ngoài sân trường. Kiều Thanh phân vân trong giây lát vì không biết phải tiếp cận với đứa bé kia như thế nào. Đôi mắt tròn to của con bé lộ rõ sự thông minh trời phú và sự khôn ngoan. Điều này phản ánh rõ việc nuôi dạy chu đáo, cẩn trọng của vợ chồng Hoàng Minh trong suốt thời gian qua. Cả cô giáo mầm non của bé Nguyên Thảo nữa... thật khó để cô ta chấp nhận việc có người lạ đưa bé Nguyên Thảo rời khỏi đây một cách dễ dàng...

Nghĩ là làm, Kiều Thanh tiến về phía bé Nguyên Thảo đang chơi. Cô nói rằng mình là người bạn thân thiết của ba Hoàng Minh và cả mẹ Tâm Lan. Bé Thảo nhìn người đàn bà lạ đang quỳ gối xuống trước mặt mình một cách chăm chú. Cô bé giấu đôi tay sau lưng và lùi lại phía sau vài bước. “Con phải biết từ chối nhận quà và không được tiến lại gần người lạ” – Nhớ lại lời mẹ Tâm Lan dặn, bé Nguyên Thảo lắc lắc đầu:

- Mẹ Lan nói con không được nghe lời và đi theo người lạ.
- Ngoan nào, cô là bạn thân của ba Hoàng Minh và cả mẹ Tâm Lan nữa. Cô còn có hình chụp chung với ba Hoàng Minh nè, con có muốn xem không?

Giọng nói của Kiều Thanh chưa bao giờ dịu dàng đến thế. Chút khô cứng ranh rọt từng từ của người Bắc, xen lẫn sự ngọt ngào và mềm mỏng của người Nam, giọng cô dịu dàng dễ mến khiến đứa bé 5 tuổi không dễ để chối từ. Bé Nguyên Thảo nhún nhún đôi vai, đầu hơi nghiêng sang bên nhìn vào bức hình mà “người lạ” đang cố chứng minh là “người quen”. Cô bé không sao giấu nổi sự tò mò, vừa muốn xem vừa ra ý cảnh giác. Kiều Thanh vừa bật cười với chính bản thân vì kíp nghĩ mình cũng khá am hiểu tâm lý trẻ thơ, vừa bật cười với sự ngô nghê của những đứa trẻ với vẻ thêm thường được dạy dỗ.

- Đừng sợ. Con lại gần đây để xem hình cho rõ nè. Cô có nói dối con đâu nào. Ba Minh đang họp, mẹ Lan phải làm tăng giờ nên mới nhờ cô tới đón con mà.
- Vậy ngoại cũng không tới đón con hả cô?
- Ngoại bị bệnh, con à. Để cô Kiều Thanh đưa con về với ngoại nhé!

Bé Nguyên Thảo bặm môi nhìn sang đám bạn cùng lớp cũng đang tìm đồ xếp vào ba lô khi có người thân chờ ngoài cổng trường. Cô bé cũng tỏ ra lo sợ hôm nay sẽ không có ai tới đón nên cũng gật gật đầu.

Cô giáo trẻ vừa giúp bé Nguyên Thảo đội mũ và đeo ba lô ngay ngắn, vừa nhìn người đàn bà lạ lẫm đang đứng chờ ngoài cổng với vẻ sốt sắng nhìn trước ngó sau.

- Bé Nguyên Thảo. Con có chắc đó là người quen của gia đình con không?
- Con chưa gặp cô ấy bao giờ ạ. Nhưng cô ấy cho con xem hình chụp chung với ba Minh. Mà cô ơi, ngoại con đang bị bệnh nên con phải về nhà ạ.

Cô giáo mỉm cười trước sự hiểu thảo của học trò ngoan nhưng vẫn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

- Thực ra theo quy định, chúng tôi không được phép để người lạ tới đón các cháu. Nhưng trong trường hợp này, chúng tôi có thể thông cảm. Tuy nhiên, phiền cô để lại tên và số điện thoại liên lạc của mình được không ạ? Rất mong cô hợp tác.

Do dự vài giây, Kiều Thanh cũng gật đầu và nhanh chóng đưa bé Nguyên Thảo lên chiếc taxi đang chờ sẵn ở bên kia đường.

21. Chương 21

Hoàn thành xong công việc, Tâm Lan mang một số giấy từ chứng nhận thai sản trình lên phòng giám đốc nhân sự và chuẩn bị về sớm hơn mọi ngày. Cô điện thoại về nhà nói với bà Xuân cứ đi tập thể dục buổi chiều cùng những người già trong khu phố cho thoải mái, cô sẽ tự đón bé Nguyên Thảo và đưa nó đi ăn tối ở ngoài. Bà Xuân dặn hai mẹ con cô nên về nhà sớm bởi thời tiết đang giáp ngày Giáng sinh nên rất lạnh... Tâm Lan chợt thấy sống mũi mình cay cay. Cô vội vã chào bà rồi cúp máy.

Mùa Noel năm nay, cô sẽ ấm áp và hạnh phúc bên những đứa con, người mẹ già và cả gia đình em trai nữa...

Tâm Lan vịn tay vào cổng sắt nhìn đám trẻ con đang chơi đùa ngoài sân trường. Cả tuần nay, việc đưa đón bé Nguyên Thảo đi học cô đều trông cậy cả vào bà Xuân hoặc vợ chồng cậu Lộc. Việc đứng ngắm nhìn con mình vui vẻ nô đùa với đám bạn hay ngồi nghiêm chỉnh trước bàn học nghe cô giáo giảng bài là điều hạnh phúc nhất của những người làm mẹ. Vậy mà thời gian qua, những sai lầm của người lớn đã để ảnh hưởng không nhỏ tới cuộc sống và sự phát triển của đứa bé. Tâm Lan tự trách mình là người mẹ không tốt.

Nhưng Tâm Lan không tài nào tìm thấy bóng dáng bé Nguyên Thảo ở đâu trong đám trẻ mỗi lúc một thưa dần kia? Những bậc phụ huynh vẫn tươi cười vui vẻ sau một ngày làm việc cực nhọc khi được nghe đứa trẻ của mình huyền thuyên nói về việc học và những người bạn của nó.

Một linh cảm xấu bắt đầu len lỏi vào suy nghĩ của cô. Tâm Lan lập tức đẩy cửa để tìm gặp giáo viên chủ nhiệm của con gái. Cô giáo trẻ tỏ ra vô cùng lo lắng khi đã để cho người phụ nữ lạ đón Nguyên Thảo. Chỉ còn lại một mảnh giấy với những dòng chữ ghi vội vàng cùng cái tên và số điện thoại lạ hoắc... Nhưng cô biết, không phải ai khác ngoài Trịnh Kiều Thanh.

Nỗi lo lắng, hoang mang xen lẫn cả sự căm giận như hút kiệt không khí xung quanh nơi cô đang đứng. Cô giáo trẻ vội vàng chạy đi lấy nước lọc và rồi rít xin lỗi cô, đồng thời định cầm điện thoại để gọi cho công an nhưng Tâm Lan đã kịp ngăn cản:

- Không sao đâu em. Chị biết người phụ nữ đó là ai. Cô ta là bạn của anh Hoàng Minh. Bé Nguyên Thảo sẽ ổn thôi mà.
- Dạ vâng. Em cũng nghe cô ta nói thế. Cô ta còn cho bé Nguyên Thảo xem bức hình chụp chung với anh Hoàng Minh nữa. Em thật sự xin lỗi chị và gia đình.
- Em đừng quá lo lắng. Gia đình chị biết phải làm gì.

Tâm Lan cố đẩy những linh cảm tồi tệ nhất sang một bên để trấn an cảm xúc của mình. Cô rời khỏi lớp học và tìm điện thoại gọi điện cho Hoàng Minh nói rõ sự việc. Anh yêu cầu cô hãy đứng ở đây cho đến khi anh tới nơi. Tâm Lan đồng ý và dặn anh không được điện thoại cho bất kỳ người thân nào trong nhà để họ phải lo lắng.

Bóng tối bắt đầu chiếm lĩnh hết không gian. Những dàn điện nhấp nháy, những ông già Noel đổ rục hay những cây thông cao lớn bắt đầu cất lên những giai điệu vui nhộn mừng năm mới sắp sang. Cơn gió chiều tối muộn thối cuộn tới khiến Tâm Lan lạnh run rẩy. Cô nép mình dưới gốc thân cây ven đường, miệng không ngừng gọi tên con...

Hoàng Minh quỵ hẫng gối xuống trước mặt nơi cô đang ngồi. Tay anh nâng gương mặt của cô lên thì thào hỏi:

- Em ổn chứ? Anh xin lỗi.
- Trả con gái lại cho em. Hãy trả bé Nguyên Thảo lại cho em.

Tâm Lan ngẩng đầu nhìn anh. Khuôn mặt cô tái nhợt đi vì lạnh, vì sợ, vì đau. Đôi tay cô nắm chặt lại và đâm thùm thụp vào ngực Hoàng Minh.

- Được rồi. Được rồi. Chúng ta sẽ cùng đi tìm con gái. Đứng lên nào.

Hoàng Minh kéo cô đứng dậy và lên xe. Anh hoàn toàn không nghĩ được Kiều Thanh có thể đưa con bé đi đâu. Điện thoại của cô ta thì hoàn toàn nằm ở ngoài vùng phủ sóng. Anh nghiêng mình nhìn sang Tâm

Lam, dường như vẻ mệt mỏi như đã thấm sâu vào cơ thể cô. Làn da nhợt nhạt, đôi mắt trống rỗng vẫn đang cố tìm kiếm hai bên đường. Anh đưa tay kéo cô về phía mình.

- Sẽ không sao đâu. Kiều Thanh sẽ không làm hại con bé đâu. Hãy tin anh!

Tâm Lan im lặng và ngả đầu vào vai anh. Phản ứng yếu ớt của cô lúc này chỉ là những tiếng thở dài.

Lời nói “Hãy tin anh!” làm Tâm Lan bật cười. Nhưng cô còn biết làm gì hơn ngoài điều đó? Bởi vì anh đã từng hứa, anh mãi mãi vẫn là ba của đứa bé cơ mà?

- Nếu con không ăn, con sẽ bị đói, bị bệnh thì sao? Ngoan nào! Nghe lời cô và ăn một chút đi.

Kiều Thanh vẫn ngọt ngào dỗ dành bé Nguyên Thảo nhưng con bé chỉ rơm rớm nước mắt nghĩ khi nghĩ mình đang bị bắt cóc như những đứa bé trên ti vi. “Nhưng người bắt cóc mình không xấu xa và dữ dằn như những người mặc quần áo đen và bịt mặt trên ti vi. Cô ấy còn mua đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp ỉnh nữa. Cô ấy không bịt miệng mình, không đánh mình, không nhốt mình vào một nhà kho có tiếng chuột kêu và những con gián bẩn thỉu bò lổm ngổm”. Nghĩ vậy, bé Nguyên Thảo thu mình ngồi vào góc phòng, đôi mắt vẫn tròn to và lí nhí ở cổ họng.

- Cô là ai? Sao cô không đưa con về với ngoại? Sao cô lại nói dối con và cả cô giáo nữa?

- Ngoan nào. Từ nay con sẽ ở với cô và ba Minh. Cô sẽ đưa con đi học. Cô sẽ nấu cơm cho con ăn. Bộ con không thích à?

- Thế ai ở với mẹ Lan hả cô?

- Mẹ Lan ở với bà ngoại.

- Không. Con không thích ở với cô. Con ghét cô!

Dứt lời, Nguyên Thảo hất ngược tô bún Kiều Thanh đang đưa tới cho cô bé và đứng dậy bỏ sang chỗ khác ngồi. Nét mặt Kiều Thanh lúc này trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết... Nhưng cũng chính lúc đó, hình ảnh hai mẹ con người phụ nữ chiều nay đã giúp cô hiểu được sự dịu dàng, ân cần của người mẹ là như thế nào. Cô tiến đến bên khung cửa sổ, ngồi xuống cạnh con bé. Nó không thèm nhìn cô dù chỉ là một cái liếc xéo sang bên.

- Muộn thế này mà cô không về nhà cô ả? Mẹ cô sẽ lo lắng và đi tìm cô đó. Nhất định mẹ cô sẽ đánh đòn cô. – Nguyên Thảo hồn nhiên nói. Con bé vẫn không quay sang phía Kiều Thanh ngồi mà chỉ nhìn chăm chăm xuống khung cảnh giáp ngày Noel của thành phố. – Mẹ Tâm Lan của con nhất định đang rất lo lắng. Cả ngoại của con đang bị bệnh phải nằm ở nhà không có ai đi mua thuốc. Rồi thằng Khánh con nhà cậu Lộc không có người chơi cùng nó sẽ khóc à coi.

Nguyên Thảo tỏ ra là đứa bé không biết sợ hãi. Con bé rất can đảm và bản lĩnh. Nó không khóc lóc, không vội vãnh như những đứa trẻ khác... những điều này khiến Kiều Thanh có chút bối rối.

- Con không muốn cô làm mẹ của con ư?

- Không. Con có mẹ Tâm Lan và ba Hoàng Minh là đủ rồi ả.

- Nhưng ba Minh và mẹ con đã chia tay. Cô và ba Minh sẽ cưới nhau trong thời gian tới. Lúc đó, con sẽ ở với ba Minh và con sẽ là con gái của cô.

- Và nếu cô có em bé. Con giống như cô Tầm phải ở với dì ghẻ ả?

- Cô...

Kiều Thanh ôm chầm bé Nguyên Thảo vào lòng mặc cho nó đang cố giãy giụa và đẩy người cô ra. Cô đang làm việc gì thế này cơ chứ? Cô cho nó ăn ngon, mua đồ chơi đẹp và không nhốt nó lại... Tất cả những điều đó có nghĩa lý gì khi nó đã biết cô bắt cóc nó? Cô không đánh chửi nó mà trái lại, cô còn dỗ dành nó, cô muốn đưa nó đi tắm rửa... Nhưng việc làm đầy đủ thể đánh đổi được việc: “Hãy gọi cô bằng mẹ một lần đi con!” bởi vì cô đâu phải mẹ của nó? Nó đã sắp bước vào lớp một, nó đã biết lo lắng cho người thân, thậm chí nó còn nhắc nhở cô sao không về với mẹ khi trời đã tối... Cô đang làm gì thế này?

- Con ngủ đi không trễ. Sáng sớm mai cô sẽ đưa con về nhà mẹ Tâm Lan.
- Con không tin lời cô nữa. Con biết cô chỉ toàn nói dối con.

Kiều Thanh im lặng. Cô không sinh ra con bé. Cô không nhìn con bé lớn lên mỗi ngày. Từng đêm về, cô không lắng nghe nó kể chuyện trường lớp hay đưa nó đi nhà sách mua nhiều truyện cổ tích để đọc trong đêm khuya. Cô không hiểu tính cách của con bé. Cô cũng chưa bao giờ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng làm mẹ ngoại trừ cái ước muốn được sở hữu đứa trẻ này. Cô khóc thét lên và chạy vào toilet. Chẳng lẽ cô đứng nguyên đó và khóc để con bé đổ dành mình như một đứa trẻ hay sao?

Ngay lập tức, Nguyên Thảo cũng rón rén đeo ba lô vào và chạy lại cạy cửa. Nó cố rướn đôi chân lên để với tới ổ khóa. Phải rất khó khăn, con bé mới có thể mở được khóa cửa và chạy thoát. Nguyên Thảo cứ thế chạy hồng hộc theo lối cầu thang bộ. Vừa chạy vừa khóc: “Mẹ Lan ơi!” .

Cô lễ tân hỏi gì Nguyên Thảo cũng không nói. Con bé sợ cô ta sẽ bắt nó để trả lại cho người phụ nữ đang khóc thét lên ở phòng toilet trên lầu. Nguyên Thảo chạy dọc theo con đường Sài Gòn hoa lệ lấp lánh ánh điện và thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên các tòa nhà cao ốc... Nó không biết đây là đâu. Nó thấy tòa nhà này thật giống với nơi mà nó từng đến. Nó thấy hàng cây xanh kia cũng khá quen thuộc khi từng chiều ngoại dất nó đi học về qua đây. Nhưng cửa hàng quần áo này và quán ăn đông đúc người kia lại chẳng gợi cho nó một chút kí ức nào trong trí nhớ. Nó khóc vì biết mình đang bị lạc đường.

Nguyên Thảo nhìn thấy những bà mẹ hay các ông bố dắt trẻ con đi mua sắm dịp Noel về. Những ông già Noel vẫn vui cùng điệu nhảy trước các quầy bán thú bông hay những quán thức ăn đồ uống. Bé Nguyên Thảo khóc tức tưởi rồi ngồi thụp xuống chiếc ghế đá ven đường sau nhiều phút chạy không kịp thở.

- Con muốn mua thêm một chiếc mũ nữa. – Đứa bé gái chừng bằng tuổi nó đang cố vờ vĩnh.
- Mẹ con mình mua hai chiếc mũ là đủ rồi. Đi về thôi con. Trời khuya sẽ lạnh lắm. – Bà mẹ vẫn cố ngăn cản. Không phải vì bà không đủ tiền để mua thêm một chiếc mũ nữa mà bà cảm thấy ngực mình đang đau nhói.
- Con mua mũ cho ba. Noel này con ước ba sẽ về và đưa mẹ con mình cùng đi dạo phố.

Bất ngờ, người mẹ đánh vào mông đứa con một cái rất đau rồi bế bổng bé gái lên và đi về con đường phía trước. Bé Thảo tròn mắt dõi theo rồi quay lại nhìn người bán hàng và những vị khách khác đang ở trước mặt. Con bé mở ba lô lôi ra một ít tiền lẻ cùng những đồng xu đã cũ. Nó đưa cho người bán hàng:

- Chú ơi. Số tiền này có đủ để mua ba chiếc mũ không ạ?

Người bán hàng vội chau mày và nhận lấy một một nắm tiền lẻ từ con bé. Số tiền không đủ nhưng đôi mắt đỏ hoe của con bé khiến anh ta suy nghĩ lại. Dù sao thì anh ta cũng đã bán với giá khá cao cho những vị khách khác nên bây giờ vừa bán vừa tặng cô bé này cũng chẳng sao. Vừa nhận lấy ba chiếc mũ màu đỏ, bé Thảo vừa gặng hỏi:

- Chú ơi! Chú cho con hỏi, con mua mũ rồi thì gặp ông già Noel ở đâu để nói điều ước của mình ạ?
- Ở kia. – Người đàn ông chỉ về phía những anh chàng hóa thân vào vai ông già Noel đang múa hát trước cửa hàng. – Mà không cần đi xa thế đâu con. Phía sau con đang đứng cũng có một ông già Noel đó.

Bé Thảo ngơ ngác quay người lại. Cô bé nghiêng cổ lên nhìn. Đó là một ông già Noel cao lớn, cái bụng to béo và bộ râu trắng xóa. Ông già Noel đang đứng ngay phía sau và đưa bàn tay đeo găng màu trắng lên cao vẫy vẫy chào.

Bé Nguyên Thảo chun chun mũi:

- Con chào ông già Noel ạ. Ông có thể giúp con biến điều ước thành sự thật được không?
- Tất nhiên là có. Bởi ông tin con là đứa trẻ ngoan. – Ông cười hiền và từ từ cúi người xuống thấp để con bé dễ chạm được vào bộ râu trắng như cước của mình.
- Hàng tuần con đều nhận được phiếu bé ngoan, ông ạ. – Nguyên Thảo vừa giữ khư khư ba chiếc mũ vừa vui vẻ chuyện trò với ông già Noel.

- Nhưng trước tiên con phải về nhà đã. Trời tối rồi. Trẻ con lang thang ở ngoài đường là rất xấu. – Ông già Noel cười hóm hỉnh và dắt tay con bé tránh xa khỏi đám đông đang chen lấn mua đồ.
- Con bị bắt cóc. Và con đã chạy trốn được để ra đây. Giờ con ước mình sẽ được gặp ngoại, ngoại con đang bị ốm. Nhưng con không nhớ đường về nhà.
- Đi nào. Đừng có khóc...

Bé Thảo ngoan ngoãn nghe theo lời ông già Noel. Con bé tin ông già Noel trong những câu chuyện mà mẹ Tâm Lan thường hay kể là có thật. Nó cũng đang phân vân rằng không biết mình có nên tham lam và ngỏ ý xin ông một lời ước nữa hay không?

22. Chương 22

Bà Xuân luôn cảm thấy có người đang đeo bám mình: từ nhà ra công viên tập thể dục, rồi lại từ công viên trở về con ngõ hẻm thường ngày. Nhưng mỗi khi đứng khựng chân bất ngờ và ngoái đầu lại, chỉ toàn là thứ ánh đèn vàng vọt len lỏi vào bầu trời đêm đang đổ xuống.

Những ngày gần đây, linh tính mách bảo bà điều gì đó vừa buồn vừa vui nhưng bà chỉ cầu mong cho con cháu luôn khỏe mạnh là bà mừng lắm rồi. Nhìn Tâm Lan, bà càng nghĩ nhiều hơn về người chồng không một tin tức đang ở nơi đâu, còn sống hay đã chết. Nhìn cậu Lộc, bà lại yêu quý và thương xót anh hơn qua từng ngày. Từ con ruột, con dâu, con rể, cho đến cháu nội – ngoại, gia đình bà là cả một thế giới gồm nhiều thế hệ và đa văn hóa Bắc – Nam nhưng chưa một lần cãi vã to tiếng. Bà cảm thấy hạnh phúc vì điều đó nên bà nào còn ước muốn gì hơn khi tuổi đã về già?

Vợ chồng cậu Lộc đưa thằng Khánh đi dạo phố chưa về. Tâm Lan nói đưa bé Nguyên Thảo đi ăn tối và mua ít đồ cũng chưa thấy mặt mũi đâu. Bà cảm thấy lo lắng, đứng ngồi không yên. Căn nhà vắng hoe không tiếng người, thỉnh thoảng tiếng bước chân của chiếc guốc gỗ nện xuống nền nhà kêu cồm cộp vọng lại.

Bà nheo mắt xem ti vi. Hết thông tin thời sự rồi lại tới chuyên mục dự báo thời tiết.

Bà nhớ về những năm mờ nơi phương Bắc đã mọc phủ cỏ dại mà ngày giỗ năm nào bà cũng cùng Tâm Lan lên lút trở về quê hương để thắp nén nhang hay lên chùa cầu khẩn. Bà nhớ cái thời tiết rét mướt của ngày đông với cơn mưa phùn ẩm lạnh. Bà nhớ những nóc nhà lợp bằng rạ khi mới bốn giờ sáng đã nghi ngút khói phả lên bầu trời màu xanh lam lúc bình minh. Bà nhớ những mảnh ao làng bé tẹo mà ngày xưa bà thường hay vớt bèo hoa dâu từ ngoài ruộng về để thả xuống làm thức ăn cho những con cá trắm, cá trôi nặng tới vài kí. Bà nhớ con kênh làng mà ngày còn trẻ hay cùng đám bạn đi chăn trâu, cắt cỏ... Đến cả đình làng, gốc cây cổ thụ - nơi hẹn hò và cũng trở thành điểm chứng kiến cho tình yêu của bà và “người ấy”...

Nước mắt bà Xuân lại rỉ ra, chảy chậm chậm xuống hai bên gò má. Bà cắt mảnh lá tràu không, bà quệt thêm ít vôi trắng. Bà cũng chẳng biết làm gì nữa trong buổi tối leo đơn như thế này.

- Ngoại ơi. Ngoại ơi. Con về nhà rồi nè ngoại! – Nguyên Thảo gọi í ới bà từ ngoài cổng.
- Ừ. Ừ. Nguyên Thảo hả? Con chờ xúu, để ngoại mở cổng cho. Mà sao về trễ thế con? Ở mà mẹ Tâm Lan đâu con? – Bà Xuân từ mừng rỡ chuyển sang lo lắng.
- Con bị lạc đường ạ. Ông già Noel đã đưa con về nhà. Lát nữa con kể chuyện ngoại nghe nhé! – Nguyên Thảo ập ứng rồi kéo tay ông già Noel – Ông già Noel tốt bụng ơi. Ông già Noel vào nhà con chơi đã nhé! Con vẫn muốn ông già Noel biến một điều ước nữa thành sự thật được không ạ?
- Ông...

Ông già Noel ập ứng nhìn người đàn bà trước mặt. Không phải ông do dự rằng người đàn bà này sẽ không cho “người lạ” đặt chân vào nhà, mà bởi tại suốt mấy chục năm qua đi, đôi mắt người đàn bà ấy vẫn buồn

như thế! Đôi mắt bà Xuân rất đặc biệt, không tròn to đen láy như những người phụ nữ mang vẻ đẹp đương đại, chỉ là một màu nâu thăm thẳm và lúc nào cũng như ướt nước. Vì thế, ông chưa bao giờ nhớ đôi mắt của một người đàn bà nào khác ngoài đôi mắt bà Xuân.

- Lệ Giang...! – Tiếng gọi như thì thầm khẽ cất lên.
- Ông già Noel vừa gọi tên của ai vậy ạ? – Nguyên Thảo vẫn kéo tay ông già Noel, tay kia giữ chặt tay bà Xuân gặng hỏi.
- Ông là ai? Sao ông biết tên thật của tôi?

Bà Xuân nhìn người đàn ông trong bộ trang phục ông già Noel đứng trước mặt mình. Bộ râu trắng tinh và chiếc mũ đã che gần hết khuôn mặt ông. Ánh điện yếu ớt của ngọn đèn đường và đôi mắt không còn tinh tường ở tuổi đã cao khiến bà không thể nhận ra người đàn ông này là ai. Nhưng giọng nói trầm và ấm kia lại gọi cho bà những ký ức tưởng chừng như không bao giờ còn được nghe thêm một lần nữa. Cái giọng nói đó vừa có chút thân quen của ký ức cũ nhưng lại có phần lạ lẫm khiến chợt làm bà băn khoăn.

Lệ Giang! Lệ Giang! ... Cả cuộc đời bà cứ mãi trôi đi trong nước mắt như dòng sông chẳng bao giờ cạn nước dẫu cho thời tiết khắc nghiệt của mùa đông có làm vơi đi ít nhiều.

Lệ Giang! Lệ Giang! ... Tên gọi mà ngày xưa bà thường nghĩ sao tên mình hay quá, trù tượng quá, nhiều tầng nghĩa quá.

Lệ Giang! Lệ Giang! ... Tên của người đàn bà suốt một đời trải qua nhiều sóng gió lẫn tai ương. Tên của một người đàn bà khiến bất kỳ ai nghe thấy đều liên tưởng đến dòng – sông – nước – mắt, chúng chảy mãi, chảy cuộn cuộn, chảy mãi miết chẳng thể ngừng.

Để rồi ở nơi phương Nam xa xôi lạ lẫm, bà tự gọi mình là Xuân. Bà mong muốn ai ai cũng gọi mình bằng cái tên mới ấy bởi bà chỉ muốn là mùa Xuân ấm áp để có thể sưởi ấm cho bản thân mình. Bởi bà chỉ muốn xuân đem yêu thương và hơi nắng mới cùng với những mầm non, nụ lộc để có niềm tin yêu vào một tương lai tươi sáng hơn.

Bao lâu rồi? Suốt mấy chục năm đã qua ư? Gần ấy thời gian là quá dư thừa để nuốt chửng tuổi thanh xuân hay nhan sắc rực rỡ mà chúa trời đã dành tặng cho bà. Gần ấy thời gian mới có một người quay lại và cất tiếng gọi bà bằng hai tiếng “Lệ Giang” thân thương trong mồn mõi và thương nhớ.

Giọng bà Xuân khản đục.

- Ông là... Ông Thường... Có phải không?
 - Không...
- Dứt lời, ông già Noel quay người định bước tiếp. Bà Xuân đã khóc...
- Đừng đi nữa. Tôi xin ông. Suốt mấy chục năm qua, ông bỏ vợ bỏ con đi biệt. Chẳng lẽ bây giờ ông lại muốn đi nữa sao?
 - Tôi xin lỗi...
 - Ông đang giải thích cho sự biệt tích bao nhiêu năm nay của mình đấy sao?
 - Tôi...

- Ông có thể rời xa tôi nhưng ông thực sự cũng không muốn nhìn thấy đứa con gái Tâm Lan của mình hay trò chuyện với đứa cháu ngoại thêm một lúc nữa ư?

- ...

Đôi chân ông già Noel như đông cứng lại. Giọng nói của bà Xuân ngập tràn nước mắt. Bé Thảo Nguyên vẫn ngu ngơ níu kéo tay hai người mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Đúng lúc đó, xe của Hoàng Minh vừa đậu xuống gần cổng, Tâm Lan chạy ào tới, cuống quýt ôm lấy bé Nguyên Thảo. Cô xem xét người con bé hết đằng trước rồi lại xoay ra đằng sau. Cô hết hoảng hốt con bé có bị đau ở đâu không, có đói không. Con bé chỉ lắc đầu và ôm khư khư ba chiếc mũ mới mua trước ngực.

- Ông già Noel ơi! Bây giờ, con có thể ước một điều nữa được không ạ?
- Tất nhiên là được. – Ông Thường trả lời nhưng vẫn hướng mắt về phía bà Xuân.

Cả Hoàng Minh và Tâm Lan đều ngơ ngác nhìn về phía ông già Noel. Tâm Lan thốt lên:

- Ba Tường làm ở bên phòng khám Trần Hùng đúng không ạ?
- Không phải mẹ Lan ơi. Đó là ông già Noel. Ông già Noel đưa con về nhà và hứa sẽ cho con thêm một điều ước nữa.

“Con cảm ơn ba Tường” – Cả Hoàng Minh và Tâm Lan rói rít nói lời cảm ơn ngay sau khi nghe lời giải thích của bé Nguyễn Thảo.

- Lúc nào có thời gian, mẹ sẽ nói chuyện với Tâm Lan và cả Lộc nữa. Bây giờ phải để cho bé Nguyễn Thảo nói nốt điều ước của mình nữa chứ?

Lúc này, bà Xuân mới thốt lên một câu. Đôi mắt bà vẫn long lanh những giọt lệ.

- Con chỉ muốn nói nhỏ với ông già Noel thôi!

Nguyễn Thảo ghé sát vào tai ông già Noel thì thầm. Những người lớn tỏ ra tò mò trước điều bí mật đó. Không ai biết bé Nguyễn Thảo đang cầu ước điều gì mà khiến ông già Noel phải khóc. Cả bà Xuân cũng thế, nước mắt bà chảy ra giàn giụa mà bà vẫn xoa tay trước những lời hỏi han của Tâm Lan: “Làm gì có, mẹ đang vui đấy mà”.

Tâm Lan đề nghị Hoàng Minh nên về nhà và hẹn gặp anh vào một buổi khác. Cô cần phải cho bé Nguyễn Thảo nghỉ ngơi và giúp nó ổn định lại tinh thần sau những lời nói không lấy gì làm tốt đẹp từ phía Kiều Thanh. Mặt khác, anh cũng cần phải tìm kiếm cô ta sau những suy nghĩ và hành động ngu ngốc của mình.

Tâm Lan khuyên anh nên về nhà chờ cô ấy tốt hơn là việc đi lang thang tìm kiếm cô ta khắp các nẻo đường. Bằng tất cả tình yêu, sự quan tâm và lo lắng cho đứa trẻ, Tâm Lan tỏ ra vô cùng giận dữ và đề nghị Hoàng Minh: “Em không muốn có bất kỳ một chuyện tương tự nào sẽ xảy ra một lần nữa nữa”.

Anh âm ỉ rồi cũng khuyên cô nên đi ngủ sớm. Anh vẫy tay chào bé Nguyễn Thảo. Con bé tròn xoe đôi mắt nhìn anh và đôi môi không muốn mỉm cười. Trong giây lát, anh tỏ ra bối rối và cảm thấy mình có lỗi vô cùng.

- Nguyễn Thảo! Con không được hư. Ra chào ba đi con. – Giọng Tâm Lan nghiêm khắc.

Nguyễn Thảo chạy lại phía anh đang đứng. Con bé vẫn bặm môi rồi kéo tay áo Hoàng Minh vào. Anh khom người nhắc bồng con bé lên. Nó thì thảo bên tai anh.

- Tối mai ba đến đưa cả nhà mình đi chơi nghe ba. Lúc tối, con mua được ba chiếc mũ cho cả nhà mình rồi, ba ạ.

Hoàng Minh gật đầu và hôn lên khắp mặt con bé. Lồng ngực anh trở nên đau buốt.

Cả đêm, Hoàng Minh không trở về căn nhà chung cư đặc mùi rượu và thuốc lá. Anh đi lang thang vài con phố thưa thớt người rồi trở lại công ty. Anh có cảm giác như mình không tồn tại. Tâm hồn anh trống rỗng không linh hồn. Đôi mắt anh nhìn xoáy ra những khoảng không bao la ngoài cửa sổ. Bầu trời tối mịt, những hạt mưa bị cơn gió hất mạnh đập tanh tách vào cửa kính. Vậy mà anh cảm thấy như mưa đang quất vào mặt mình.

Ánh điện vàng vọt ở giữa phòng khách chiếu sáng hình ảnh của bốn thành viên trong gia đình. Họ đang ngồi trên ghế sofa và nói về một câu chuyện buồn vui lẫn lộn, từ chia ly xa cách cho đến ngày đoàn tụ sum vầy.

Tâm Lan ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đã già và tấm lưng còng xuống đang ngồi ở trước mặt. Cái cách mà thời gian đối xử với con người thật tệ. Khi mà gương mặt đã phủ đầy những vết nhăn do phải chịu đựng một cuộc đời vất vả, khi mà con người ta những tưởng đã quên hết nỗi đau và nước mắt chẳng còn để mà rơi nữa... thì hạnh phúc mới mập mé tìm về, thì nụ cười mới bớt gượng gạo hơn xưa.

- Tâm Lan, con có thể tha thứ và chấp nhận một người ba như ba không? – Người mà cô vẫn gọi hai tiếng “ba Tường” thân thương cất giọng hỏi.
- Con rất vui mừng vì gia đình mình đoàn tụ. - Tâm Lan trả lời.
- Cám ơn con. Còn Lộc thì sao?
- Con cũng vậy!

Tâm Lan nhìn vào mắt đứa em trai cùng mẹ khác cha của mình, cô biết cậu ta đang nói dối. Cũng có thể là niềm vui này không đủ lớn để át đi những nỗi mặc cảm đang len lỏi trong từng ý nghĩ của cậu ấy. Nhưng cô hiểu, sau buổi nói chuyện với gia đình kết thúc, cô cần phải nói chuyện riêng với Lộc.

- Em luôn nghĩ mình là một đứa trẻ được nhận nuôi. Tệ hơn nữa là nhiều lúc em còn nghĩ mình là đứa con lạc bầy trong gia đình. – Lộc thành thật nói lên suy nghĩ của mình – Chị đừng khuyên em giống như cái cách chị vẫn thường khuyên độc giả hoặc bạn nghe đài. Em biết mình cần phải có thời gian.
- Chị nghĩ là em đã đủ lớn. Thậm chí, em cũng đã lập gia đình và đang nuôi dạy thành nhóc Khánh. Chị không khuyên em bất kỳ một điều gì cả. Giữa chị và em luôn là mối quan hệ thân thiết máu mủ. – Tâm Lan nói. Gương mặt cô dường như không biểu lộ cảm xúc. Chỉ có bàn tay nhỏ nhắn đang vỗ lên vai của Lộc - Em hãy nghĩ đến mẹ - người đàn bà phải chịu biết bao cơ cực nhọc nhằn khi mới ở tuổi thanh xuân. Kể cả ba, cho dù ông đã bỏ đi biệt tích suốt mấy chục năm và gây ra nhiều bi kịch về sau đó, nhưng chị tin ông có nỗi khổ của riêng mình. Hay người ba của em, chúng ta đều không biết mặt, nhưng em đâu có quyền trách ông ta khi mẹ vẫn yêu thương và nuôi nấng em nên người. Những việc của người lớn đôi khi chẳng ai hiểu nổi ngoài chính họ. Vì vậy, chúng ta đừng bới móc quá khứ. – Tâm Lan nhấn mạnh. - Mẹ đã già. Và bà cần một bờ vai nương tựa.

Một không khí lạnh lẽ bao trùm lấy căn phòng...

- Em biết điều đó, nhưng...
- Chị hiểu em đang rất đau khổ. Và cả chị cũng vậy.
- Em muốn dọn ra ngoài ở.
- Em có nghĩ việc làm đó là ích kỷ không? Liệu mọi chuyện sẽ tiến triển tốt hơn không?
- Em không biết chắc.
- Vậy em hãy ở lại. Đừng cố tìm cách tự tách mình ra khỏi hạnh phúc của nhiều người. Em sẽ thiệt thòi. Nhiều người sẽ không vui và dần vặt chính bản thân.
- Em...
- Đang mùa Noel đấy. Thành em trai gốc gác này. Chị tin vào lời thỉnh cầu với Chúa. Chẳng phải bé Nguyên Thảo ban nãy cũng đã nói điều ước với ông già Noel hay sao? Vậy thì chẳng có lý do gì để em không dẫn đến một quyết định đại loại như là trò chuyện với ba, với mẹ, hay với người vợ hoặc vui đùa cùng thành nhóc Khánh cả. Rồi Tết tây, Tết ta... Chúng ta nên sát lại gần nhau hơn mới đúng chứ? Chúng ta nên mỉm cười với cuộc sống nhiều hơn... Em không nghĩ như chị sao? – Tâm Lan vẫn dịu dàng nhìn em trai, lúc này bàn tay cô đã sờ lên xoa xoa bụng mình.
- Ít nhất thì, em cũng rất sợ khi phải rời xa một người chị gái tốt như thế này. Em cám ơn chị. - Lộc nở một nụ cười đáp lại.

Ngoài trời kia, mưa vẫn rơi lách tách từng hạt tươi xuống khu vườn nhà.

Tâm Lan trở về phòng ngủ. Lúc đi ngang qua phòng bà Xuân, cô đứng lại rất lâu sau cánh cửa gỗ màu nâu. Ánh điện vàng vẫn được thấp sáng nhưng cô không thể đoán được nụ cười hay nước mắt đang hiển hiện trên hai gương mặt kia.

Cô chỉ nghe rõ, những giọt mưa lách tách rơi xuống hiên nhà ngày một nhiều hơn. Nhưng cô không dám thừa nhận, trái tim mình cũng đang vỡ ra khi mà cô cứ ra về điêm tĩnh như mỗi ngày

23. Chương 23

- Sao anh không mang bé Thảo về cho em?

Giọng Kiều Thanh lè nhè trong cơn say xỉn. Mái tóc dài buông rủ xuống như cánh liễu che kín gần hết khuôn mặt. Vừa thấy dáng Hoàng Minh bước tới cửa, cô đã cất tiếng hỏi han đầy trách móc. Hoàng Minh nhìn cô, trong đôi mắt anh chẳng còn sự tha thiết, yêu đương như xưa nữa.

- Bé Thảo ngủ rồi. – Anh trả lời cộc lốc và định bỏ ngay vào phòng ngủ.
- Thì anh đưa con bé về ngủ với em, đâu có sao?
- Em ngủ đi, say quá rồi đấy!
- Anh đón bé Thảo về với em đi, một đêm hôm nay thôi mà. Em hứa, sáng mai sẽ dậy sớm làm đồ ăn sáng rồi đưa bé Thảo tới trường.
- Anh xin em. Trời mưa gió thế này mà mang con bé đi đường xa cả chục cây số à?
- Trời mưa hả? Em thích ngắm nhìn trời mưa lắm, anh à!

Vừa dứt câu nói thì đôi mắt Kiều Thanh cũng nhắm nghiền lại. Toàn thân cô mềm nhũn nằm dài trên ghế sofa như một con rắn uể oải, chán chường.

Hoàng Minh lắc đầu, nét mặt anh tỏ rõ sự căng thẳng và mệt mỏi.

Nếu như Tâm Lan sống và đặt niềm tin vào nước mắt thì Kiều Thanh lại sống nhờ vả vào những ly rượu nặng.

Tâm Lan khóc bất kể lúc nào. Khóc khi vừa mới mở mắt ra chào bình minh buổi sớm đã không thấy Hoàng Minh nằm bên cạnh. Khóc ngay cả trong giấc ngủ với những giấc mơ bị bỏ ngỏ, lãng quên. Khóc khi hoàng hôn về chẳng còn bữa cơm ấm cúng và rộn vang tiếng nói cười. Khóc khi một mình phải làm cả những công việc mà trong gia đình thì phải cần đến sự trợ giúp của người đàn ông. Nhưng cô lại có bé Nguyên Thảo làm chỗ dựa tinh thần vững chắc và là niềm tin, là động lực duy nhất giúp cô phải sống, sống mạnh mẽ hơn từng ngày.

Kiều Thanh thì khác, rượu là thứ nước uống duy nhất nuôi cô sống mỗi ngày. Cô thêm rượu như thêm một đứa con, một tổ ấm gia đình. Vì thế, rượu làm cô quên hết mấy thứ thèm muốn mà cô cho rằng: “hết sức nhỏ nhen, tầm thường” nhưng lại không bao giờ được sở hữu. Cô khát rượu như kẻ độc hành giữa sa mạc luôn mong mỏi được tìm thấy nước, hay những giọt mưa bay. Cô không có công ăn việc làm. Cô không có một vị trí đứng trong xã hội. Cô không có những kế hoạch trong tương lai. Cô càng mù mờ và khinh bỉ cái hiện tại đang phải đi giành giật mọi thứ với một người đàn bà khác. Cô không biết lý do gì để mình phải tồn tại. Cô chỉ hiểu mình đang có được Hoàng Minh. Và cô cần phải có cả bé Nguyên Thảo nữa. Rồi cô sẽ có một mái ấm gia đình.

Hoàng Minh ném chiếc cặp đựng tài liệu lên bàn làm việc. Anh vắt mình xuống giường, tắm nệm lò xo có phần hôi hám, ẩm mốc, xen lẫn cả mùi rượu và mùi thuốc lá bỗng bị lún xuống một mảng lớn.

Suốt nhiều tháng qua, Kiều Thanh không làm vệ sinh nhà cửa, chăn giường. Cô thường xuyên hút thuốc lá ở trên giường, có khi còn làm sánh cả rượu ra ngoài nữa. Cô không thích làm công việc nhà, luôn giữ tính cách của một tiểu thư đài các và muốn được yêu chiều, nũng nịu. Vì thế, lúc nào cũng muốn được tỏa sáng như những ngôi sao.

...

Hơn mười năm trước.

Kiều Thanh ra sức phản đối trước lời đề nghị của Hoàng Minh.

- Em còn có tương lai. Chúng ta không thể cưới bây giờ được.
- Cưới xong, em vẫn có thể đi hát. Anh đâu có ngăn cản em điều đó. Thậm chí, ban ngày đi làm, tối về anh vẫn đưa em tới những phòng trà khác nhau để biểu diễn cơ mà.
- Anh khờ khạo quá. Em cưới anh rồi, em sẽ phải làm việc nhà này, chăm con này, giặt giũ quần áo hay đi chợ mua đồ ăn. Lấy đâu ra thời gian để cho em còn luyện thanh, học nhạc nữa chứ?

Hai tay giữ chặt lấy bờ vai của Kiều Thanh, Hoàng Minh nhìn thẳng vào đôi mắt đang nẩy lửa ấy. Rất thẳng thắn, anh nói:

- Em không thể vì anh lần này được sao?
- Không! – Kiều Thanh lắc đầu, rất dứt khoát. – Em còn có tương lai, em gần tới đích rồi, em không thể vì cái thai này mà đánh mất cơ hội. Anh hiểu điều đó mà. Hơn nữa, chúng ta mới đặt chân vào Sài Gòn, chúng ta chưa có gì cả, anh lấy gì để đảm bảo cho cuộc sống của mẹ con em. Nếu yêu em, anh sẽ chờ em mà. Phải không, anh Minh?

Anh lắc đầu, không nói gì và bỏ đi.

Kiều Thanh nhìn theo dáng anh đầy chán nản, cô lẩm bẩm vài ba câu đầy chế giễu: “Anh không có nhiều tiền thì anh nuôi tôi, nuôi cả con nữa bằng niềm tin và không khí à. Tình yêu đâu có thể giúp chúng ta no khi đói, giàu có lên được trong khi mỗi ngày vẫn còn phải chạy vạy từng bữa ăn, hay cái áo mặc cơ chứ?”.

Chẳng cần đợi đến khi Hoàng Minh đi ra khỏi con hẻm dài của xóm trọ, Kiều Thanh đã vội vàng vào nhà thay một chiếc đầm mới. Cô tĩa nốt lại phần son trên khuôn mặt rồi nhấn máy gọi taxi. Cô cần phải tới bệnh viện phụ sản để tổng “cái vật cản” đang nằm chèn ềnh trong bụng ra. Cô còn có tương lai, cô không thể vì nó mà đánh mất ông chủ phòng trà đang nâng đỡ cô thành ngôi sao ca nhạc. Cô hí hửng mơ tưởng về những ngày vinh quang khi đang trên đường đi vứt bỏ giọt máu của mình. Không đau đớn, không suy nghĩ nhiều, trong lòng rất thanh thoi, và tất nhiên là chẳng có một giọt nước mắt nào rơi xuống cả. Thậm chí đã có lúc, bản thân Kiều Thanh ngồi suy ngẫm vẫn không thể biết chính xác cái thai này là của Hoàng Minh hay lão chủ đầu hói ở phòng trà nữa.

Một bác sĩ trung tuổi vừa xem hồ sơ bệnh án vừa nhíu chân mày hỏi: “Để sanh hay phá?”.

Kiều Thanh ngẩng mặt, nhìn thẳng vào mắt bác sĩ: “Phá!”.

Bất ngờ, một con mèo trắng từ đâu chạy ngang qua bàn làm việc của bác sĩ làm hai bàn tay của Kiều Thanh đan chặt vào nhau, ứa sùng bởi mồ hôi.

Hoàng Minh bước vào quán nhậu ngay vỉa hè. Một người bạn của anh đã chờ sẵn. Họ giơ tay cao và hét toáng lên: “Minh! Minh! Bàn này, bàn này”. Tâm Lan cũng là em út trong đám bạn của Minh. Cô đã đến từ rất sớm để chờ anh. Trưởng nhóm liếc nhìn cô em út của nhóm, lên giọng:

- Thằng kia, ra chỗ khác ngồi ngay. Nhường ghế đây cho đại ca Minh chứ. Em Út là phải chăm sóc anh Hai chu đáo đấy nha.

Tâm Lan thấy rát rát mặt. Cô cúi đầu xuống không dám nhìn anh. Hoàng Minh biết ý, anh bèn xua tay vội:

- Thôi thôi, mấy bác làm em Út xấu hổ rồi kìa. Tôi thì ngồi đâu chẳng được.
- Được là được thế nào. Hôm nay, bác Minh là nhân vật chính, phải ngồi chỗ đó. Không bàn tán nhiều, ngồi đó, ngồi đó.
- Đúng rồi, anh Minh phải ngồi cạnh nàng Tâm Lan ý. Các bác nhĩ? – Một người khác lên tiếng, khiến cả nhóm bật cười.
- Sao lại là nhân vật chính?

Hoàng Minh ngó người hỏi lại. Trong đầu anh lại rộ lên cái ý nghĩ của cả nhóm là phải gán ghép cho bằng được chuyện tình cảm của mình với Tâm Lan. Anh nhìn lướt một lượt đám bạn bè, trong đó có cả Hoàng Ngân, cô ta đang nhìn anh chăm chăm. Điều đó khiến anh ái ngại.

- Cái ông này, đáng phạt quá. – Trưởng nhóm đưa ly rượu tới mặt anh, gần giọng. – Tao phạt mày mấy ly liên tiếp mới được, công việc gì mà bận đến mức không còn nhớ tới sinh nhật của mình nữa hả?

- Hả? Tao à? À, ừ nhỉ.

Hoàng Minh lú lẫm, nói không lên tiếng.

- Thôi. Uống đi nhá. Cũng may là có em Tâm Lan nhắc đấy, không là tao cũng quên. Ha ha.

Anh nhìn về phía Tâm Lan và nói một câu cảm ơn như người anh trai đang trí. Tâm Lan nhoẻn cười, rất tình cảm. Chút rượu làm đôi má cô thêm ửng đỏ, anh nói tiếp:

- Em gái Tâm Lan vừa đẹp người, lại đẹp nét. Đúng là em gái ngoan.

Nhớ tới Kiều Thanh, anh lại uống nhiều hơn. Nhớ về việc đứa bé sẽ không thể chào đời, anh càng trở lên quẩn trí.

Cả nhóm không ai biết chuyện gì đang xảy ra với Hoàng Minh. Nụ cười méo mó của anh chỉ khiến họ tưởng anh vì đang quá vui, quá mừng. Những lời chúc tụng, những tiếng ly va đụng vào nhau kêu leng keng như mảnh vỡ lòng, nát vụn.

Khi tỉnh dậy, căn phòng trọ mười mấy mét vuông tối đen như mực. Ánh sáng đèn đường hắt qua khe cửa màu lợt, u ám. Nó đủ giúp anh nhìn thấy Tâm Lan đang ngồi gục ở bên. Tay cô vẫn giữ chặt lấy chiếc khăn mặt ướt. Bên cạnh là chiếc thau nhỏ đựng nước lưng chừng.

Hoàng Minh nhồm người dậy mà toàn thân đau ê ẩm. Anh đành với tay để đánh thức Tâm Lan:

- Út, dậy đi!

- Anh tỉnh rồi à. Kinh khủng quá! – Tâm Lan dụi dụi mắt, khuôn mặt ngái ngủ của cô trông hết sức ngây ngô. – Khi anh say, nhìn anh dữ tợn lắm! – Cô lè lưỡi, chọc ghẹo anh.

- Sao em liều thế? Dám đưa một thằng say rượu về nhà à? Trong nhà trọ lại chẳng có ai, nhớ có chuyện gì thì anh biết nói sao với mọi người đây? Khùng quá đi mất. – Hoàng Minh cần nấn.

- Chuyện gì là chuyện gì?

- Đồ ngốc. Em về đi không muộn. Anh ổn rồi mà.

- Nhưng em hỏi anh chuyện gì là chuyện gì? – Tâm Lan vẫn cạ mặt.

- Anh xin. Thôi Út về nhà nghỉ đi, gần tám giờ tối rồi đó. Hôm nay, anh làm phiền Út nhiều quá. Anh xin lỗi. – Hoàng Minh cố xua tay và muốn dừng câu chuyện sau lời nói lỗi của mình.

- Anh nghĩ Út dễ dãi vậy đó hả?

Tâm Lan nhìn thẳng vào đôi mắt đang gằn lên từng tia máu của anh. Cô nói rất rõ ràng, từng chữ một. Hoàng Minh cố sức ngồi dậy. Anh dựa người vào tường rồi cười nửa miệng với cái câu hỏi ngốc nghếch đó.

- Không phải anh nói Út dễ dãi, mà là anh đang say, nhớ anh làm bậy thì sao? Anh nói thế thôi, lần sau mà rút kinh nghiệm. Kể cả là bạn trai thì Út cũng không nên làm thế, ngốc nhỉ? Đúng là Út còn con nít lắm mà.

- Đừng có nói em là con nít. Anh Minh hiểu tình cảm của em dành cho anh ra sao, đúng không? Cho dù anh Minh có là bạn trai em, thì còn lâu chuyện đó mới xảy ra. Với em, yêu không đồng nghĩa với việc là phải cho đi tất cả. Em cần bạn trai em hiểu tâm hồn em, chứ không phải là nhớ mùi thân xác. – Tâm Lan nổi giận. Hai bên thái dương đập rần rật.

- Út? Anh xin lỗi! Anh chỉ muốn tốt cho em thôi. – Hoàng Minh bối rối trước sự phản ứng mạnh mẽ của cô.

- Anh đừng bao giờ nghĩ, em giống chị Kiều Thanh...

Tâm Lan bỏ lửng câu nói rồi đứng dậy ra về. Nước mắt cô rỉ ra và đôi chân luống cuống chạy.

Vì cô nhắc đến hai tiếng Kiều Thanh nên anh đã không đuổi theo và đưa cô về. Điều đó chỉ khiến Hoàng Minh càng thêm đau khổ bởi những chuyện đã xảy ra trong ngày sinh nhật của anh.

...

“Chồng ơi, dậy tắm đi. Em pha nước ấm rồi kìa. Nhanh nhanh còn ăn cơm nữa chứ. Hôm nay có thịt chiên sốt dứa chua ngọt mà chồng thích đấy nhé!”.

Hoàng Minh bật dậy theo tiếng gọi của Tâm Lan. Anh vội vàng nhìn ngó xung quanh. Chẳng có Tâm Lan hay món ăn ở đây, cũng chẳng có bồn tắm chứa nước ấm nào. Chỉ là trong giấc mơ, cô gọi khê tên anh mà thôi.

Hoàng Minh thở dài, vẻ buồn chán, vẻ thất vọng. Lấy điện thoại, chờ một hồi lâu anh mới quyết định gọi cho Tâm Lan.

- Em nghe! – Tâm Lan tỏ ra không vui vẻ khi bắt máy.

- Anh đây!

- Em biết rồi. – Giọng cô vẫn lạnh lùng.

- Bây giờ, anh gặp con được chứ? – Anh tìm ra cái lý do thật hợp lý khi chỉ muốn được nghe giọng nói của “vợ cũ” một lúc thôi.

- Sao cơ? Bây giờ đang là hai giờ sáng, chứ không phải hai giờ chiều. Em xin anh đấy.

- À, ừ nhỉ?

- Anh có chuyện gì không ổn sao?

- À không, em và con vẫn khỏe chứ?

- Con đang ngủ, con bé rất nhớ anh.

- Vậy ngày mai, anh đón bé Thảo được chứ?

- Vâng. Buổi trưa tan học, anh đón con luôn cũng được. Nhưng thời gian vừa qua, em đã nói dối nó là anh ra Hà Nội công tác, nên anh lựa lời nói với con gái nhé.

- Anh hiểu rồi.

- Còn một điều nữa. Em không cho phép chị Kiều Thanh lại gần con bé. Chỉ một mình anh được đưa nó đi chơi thôi.

- Kiều Thanh không xấu xa như em nghĩ đâu. Cô ấy thực sự rất thương bé Thảo mà.

- Anh Minh! Anh đừng bao giờ nghĩ, em giống chị Kiều Thanh. Được chứ?

Hoàng Minh im lặng rất lâu. Đây là lần thứ n cô nói với anh câu này. Khi anh vẫn chưa kịp phản ứng, thì đầu dây bên kia đã phát ra tiếng kêu tút tút.

Bản thân một lúc sau, anh mới nhắn tin lại cho Tâm Lan.

“Em có biết mình khác Kiều Thanh ở điều gì không?”

“Em không bán thân để nuôi miệng, em càng không bán thân chỉ để tìm một vị trí ảo tưởng và nhất thời dưới ánh đèn sân khấu. Em có thể làm mọi thứ chỉ để hy sinh cho tình yêu, chứ không phải ném tình yêu của mình vào một xô chỉ để đánh đổi lấy danh vọng và tiền tài” .

Tâm Lan đã trả lời thắc mắc của “độc giả” cuối cùng trong đêm nay một cách khó chịu và đau khổ. Cô xếp tệp thư ngay ngắn và để vào ngăn bàn làm việc.

Đêm nay, bầu trời đen kịt không tìm đâu để thấy một vì sao le lói. Ly cà phê buổi tối càng làm cô trần trọc và khó ngủ hơn. Cô xoa nhẹ vùng bụng của mình. Cô vuốt ve mái tóc xoăn mềm của Nguyên Thảo.

Tâm Lan lấy máy ảnh và ngồi xem lại từng bức hình chụp trong đêm Noel hôm trước. Cái nụ cười títt mắt trên khuôn mặt thơ ngây của bé Nguyên Thảo. Cả nụ cười của Hoàng Minh trên khuôn mặt phờ phạc hiện rõ từng đường nét mệt mỏi in hằn. Đến vòng tay săn chắc bế bổng bé Nguyên Thảo vào lòng của anh, còn vòng tay kia siết chặt lấy bàn tay lạnh toát của cô...

Và Tâm Lan quyết định chọn bức hình này làm hình nền cho con để đáng yêu của mình. Khi đó, Tâm Lan có cảm giác, Hoàng Minh đang ở rất gần đây...

Anh bước vào nhà tắm và xối vòi nước rất mạnh. Nước lạnh buốt giữa trời khuya càng làm lòng anh thêm đau nhói. Bận nguyên bộ quần áo, anh chìm mình vào bồn tắm. Người anh ướt sũng như một cuộn vải bị ném ra giữa dòng sông nhưng lại bế tắc bởi vẫn chưa tìm thấy đâu là hướng chảy ra biển lớn.

Suốt mấy tháng sống chung cùng Kiều Thanh, anh không một lần được cô pha nước tắm; không một lần được dùng món ăn do chính bàn tay cô tự vào bếp nấu (có chăng thì cũng chỉ là mì ăn liền); không một lần cô dọn dẹp nhà cửa hay giặt giũ quần áo. Đến cả việc gọi lao công hay mang quần áo ra tiệm giặt ủi vào cuối tuần cũng phải chờ đến lượt anh. Hình như, anh đang biến mình thành mẫu người đàn ông lý tưởng trong mắt người khác phái. Còn Kiều Thanh, cô không có việc gì làm ngoài uống rượu, không có ý định làm gì để kiếm tiền ngoài mong muốn đón được bé Nguyên Thảo về nhà để chăm sóc.

24. Chương 24

- Trưa tan học, ba sẽ tới rước bé Thảo đi chơi. Bé Thảo phải ngoan, không được làm ba mệt, nghe không?
- Dạ. Nhưng mẹ không đi chơi cùng ba và con ạ?

Tâm Lan lúng túng, cô không biết phải trả lời như thế nào. Nhìn ánh mắt tròn xoe đầy chờ đợi của Nguyên Thảo khiến cô ngần ngại không dám từ chối. Nhưng cô không muốn gặp anh, chính xác là cô không thể gặp. Trong giây lát, Tâm Lan lắc đầu, và cười với con:

- Không! Mẹ xin lỗi, chiều nay mẹ có cuộc họp quan trọng lắm. Mẹ xin lỗi bé Thảo nha. Ngày mai là chủ nhật, mẹ đưa bé Thảo tới sở thú, ở đó có con hổ già nè, có cả con công với bộ cánh sặc sỡ sắc màu nữa nè. Bé Thảo chịu không?
- Dạ, chịu.

Nguyên Thảo khoanh tay chào ngoại, chào mẹ rồi leo lên xe của cậu Lộc để cùng thằng Khánh đi học. Tâm Lan đứng ngoài cổng. Cô dựa cả người vào thanh sắt. Cánh tay cô đưa cao vẫy vẫy chào mặc dù bóng dáng của chiếc xe đã khuất xa từ lâu lắm rồi. Điều đó khiến bà Xuân chột thêm lo lắng. Từ vườn, bà hắng giọng:

- Tâm Lan, vào nhà ăn sáng rồi chuẩn bị đi làm đi con. Mẹ nấu bún mọc, ngon lắm.
- Hôm nay, con mang tài liệu về nhà làm mẹ ạ. Có gì bất ổn, người ta sẽ điện thoại cho con.
- Thế chiều nay, con cũng không phải qua phòng thu sao?
- Dạ. Không.
- Ừ. Lâu lắm mới được nghỉ thì vào nhà mà nghỉ ngơi, không thì đi dạo hay mua sắm cho thoải mái. Mẹ thấy da dẻ con xanh xao lắm. Có thèm ăn gì thì nói, lát đi chợ, mẹ mua cho.
- Con thấy khỏe mà mẹ. Con được ăn món gì do tự tay mẹ nấu cũng bỏ và khỏe hết đó. – Tâm Lan mỉm cười. - Mà ba đi đâu rồi mẹ?

- Ông ấy lên phố hoa để mua ít cây cảnh về vườn trồng. Tiện thể qua phòng khám cậu Hùng, ông ấy xin nghỉ việc luôn. Già cả rồi, đi đi lại lại không tiện con à.

- Dạ.

Nghe giọng nói yếu ớt của Tâm Lan, bà Xuân lắc đầu nhìn khuôn mặt hốc hác của đứa con gái mà tội nghiệp. Giọng bà trầm hẳn:

- Tâm Lan, nghe lời mẹ, trưa con điện thoại cho thằng Minh, hai đứa nên đi cùng nhau tới đón bé Nguyễn Thảo. Con bận công việc nên không chăm nom con bé thường xuyên được, chứ dạo này mẹ thấy con bé khác lắm. Nó ít nói, ít cười hơn trước. Nó đi học về là ngồi thu lu trong góc phòng, không có nói chuyện hay chơi cùng tụi trẻ hàng xóm như trước kia. Chuyện người lớn thì người lớn chịu, không có thể để ảnh hưởng tới sự phát triển của con bé được đâu, con à.

- Dạ. Con biết rồi mẹ. Để con thu xếp công việc rồi về nhà sớm hơn mọi khi. Con là bác sỹ tâm lý mà mẹ, nhất định bé Thảo sẽ không sao đâu.

- Ừ. Mà chừng nào con qua lại phòng khám? Phải tự chăm sóc cho bản thân đấy, cũng là chăm sóc cho đứa bé trong bụng con à.

- Vâng. Chắc khoảng vài hôm nữa thôi ạ. Con về phòng của mình đây.

Rất nhanh, Tâm Lan lẩn vào phòng mình. Tiếng khóc thút thít bị đứt đoạn bắt đầu vang lên. Bà Xuân nóng lòng bèn chạy tới gọi cửa. Căn phòng bỗng trở lên im ắng. Rồi tiếp đó bà nghe thấy tiếng nước xối xả phát ra từ căn phòng tắm. Bà thở dài và tức tưởi đi xuống nhà.

Tâm Lan bế con mèo trắng lên để nó ngồi trên đùi mình. Bàn tay cô khẽ vuốt ve lớp lông trắng muốt của nó.

Hơn hai mươi năm qua, cô đã căm ghét và sợ hãi loài mèo. Bây giờ thì khác hẳn, cô nâng niu, chăm bẵm, tắm rửa và đưa nó cùng đi dạo phố trước sự khó hiểu của bà Xuân. Nó chỉ kêu meo meo như ngáp ngủ rồi vịn đầu vào bụng cô, nằm ngoan ngoãn.

Tâm Lan ngồi trong phòng thêm một lúc nữa và quyết định sẽ ra khỏi nhà. Cô nghĩ tới việc sẽ ghé thăm gia đình Hoàng Ngân và tự đi mua sắm đồ sơ sinh cho đứa bé còn đang trong bụng. Nghĩ đến đây, cô đặt con mèo trắng lên tấm nệm và đi thay đồ.

Tâm Lan bận chiếc quần màu sẫm, ống quần ôm sát lấy đôi chân thon dài. Chiếc áo sơ mi màu trắng trẻ trung và năng động. Phần cổ áo được thiết kế cẩn thận từ họa tiết cho đến đường may cùng những đường sọc tinh tế không làm lộ rõ vòng bụng bầu. Tâm Lan ngồi trước bàn trang điểm. Cô tỉ mỉ kẻ cho đuôi lông mày hơi cong và đậm lên một chút, đôi môi bóng và hồng hơn thường ngày.... Khuôn mặt cô có phần hốc hác và nhợt nhạt sau bao đêm mất ngủ và chìm mình trong nước mắt nhưng sau khi trang điểm, trông cô lại tươi tắn và cuốn hút như mọi khi. Mọi người vẫn từng khen Tâm Lan rằng: “Gái một con trông tròn con mắt”, quả là đâu có sai!

Tâm Lan nheo mắt khi bước ra phía hiên nhà. Những tia nắng của ngày mới xộc thẳng vào khuôn mặt cô. Tâm Lan đưa tay hứng lấy nó, bật cười: “Nắng tinh khôi nhưng sao nắng buồn đến lạ?”

Đã có lúc, Tâm Lan mê mải đi tìm thứ ánh sáng nhỏ nhoi giữa ban ngày. Nhưng rồi cô lại tuyệt vọng bởi với cô, ban ngày là khúc dạo đầu của đêm tối. Nên dù đi đâu, tìm kiếm ở chỗ nào thì cũng sẽ chẳng bao giờ tìm ra ánh sáng - thứ ánh sáng theo định nghĩa của riêng mình.

Giàn hoa thiên lý tỏa mùi hương nhưng sao chẳng thấy thơm ngát? Bông bằng lăng tím dường như đã héo và gần rơi rụng cuống. Tâm Lan đưa tay, bứt lấy nhành hoa và ngắm nghía một hồi lâu.

Một lần, Kiều Thanh ngồi kể lể, chị ví mình như bông bằng lăng tím, sắp héo rũ nhưng thật may là có Hoàng Minh đã kịp đưa tay bứt xuống và cắm vào bình hoa. Còn bây giờ, Tâm Lan phải tự tay bứt lấy cuộc đời mình trước khi nó lìa ra khỏi cành. Cô cần thẳng người đứng vững và sưởi ấm lấy thân mình khi hơi lạnh của những ngày Tết đang cận kề trước mắt.

- Mẹ ơi, con ra ngoài một chút nhé! Hôm nay, con thấy trời rất đẹp.

Bà Xuân vừa nghe thấy tiếng Tâm Lan là dừng ngay công việc lại. “Hôm nay, nhìn nó lạ thật đấy?”. Bà nghĩ bụng rồi gật đầu:

- Ủ! Đi ra ngoài cho thoải mái. Mà nhớ lời mẹ nói lúc sáng chưa?
- Dạ, rồi ạ!

Tâm Lan mỉm cười với bà rồi bước ra khỏi cổng nhưng trong đầu lại chẳng biết sẽ đi đâu đầu tiên. Cô lẩm bẩm: “Vây hôm nay mình sẽ đi ngược hướng với đường đến công ty”.

Tâm Lan đi rồi. Cô để lại sau lưng sự mừng thầm nhưng cũng đầy khắc khoải trong lòng của một người mẹ già.

Tâm Lan rẽ vào cửa hàng tạp hóa theo thói quen mỗi ngày. Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi xen lẫn nụ cười chào mời quý khách của bà chủ quán vội chau mày lại khi nhìn thấy cô. Tâm Lan hơi chột dạ và sưng sờ một chút. Cô vội vàng biết ý:

- Cô tính tiền cho cháu cuốn này, cuốn này và cả hai chai nước lọc nữa ạ!

Bà chủ quán cũng tỏ vẻ ngạc nhiên sau khi đã nhận đủ số tiền từ phía Tâm Lan. Do dự vài giây, bà chủ quán quyết định gọi với, giọng bà khá ngọt ngào:

- Lần sau lại ghé quán nghe con gái!
- Dạ.

Tâm Lan cười lễ phép rồi bước ra bên xe buýt gần đó. Trong đầu rộ lên những ý nghĩ tình nghịch: “Lần sau tới, mình đứng ở đó xem báo, liệu bà ấy còn dặn dò mình như thế không nhỉ?”

Và theo sau Tâm Lan là một chàng trai lịch lãm, đầy cuốn hút. Anh ta cùng lên chung chuyến xe buýt với cô.

Mùi xe buýt khá khó chịu, ở phía cuối xe còn chất đống khá nhiều bao tải và thùng đựng đồ. Tâm Lan nghe rõ cả tiếng gà hay vịt kêu oang oác ở phía sau ghế cô đang ngồi. Trên xe khá đông người, ai cũng dùng khẩu trang che hết quá nửa khuôn mặt. Người thì nghe nhạc, người lim dim ngủ. Chỉ duy nhất có một anh chàng khiến cô phải để mắt tới. Và anh ta cũng chăm chăm nhìn về phía cô.

Trên người anh ta, chỉ cần liếc qua loa bộ quần áo là thừa biết anh ta thuộc giai cấp nào trong xã hội. Anh ta rất đẹp trai, khuôn mặt sáng sủa. Đường nét từ sống mũi chạy dọc tới miệng, xuống chiếc cằm trông rất Tây. Nhưng vì sao anh ta lại có mặt trên chuyến xe buýt sức mùi hôi hám, bẩn thỉu, xung quanh chỉ có người nghèo và sinh viên như thế này thì cô lại quá tò mò không hiểu vì sao.

Tâm Lan bỗng trách mình trở thành kẻ nhiều chuyện từ bao giờ.

- Hình như tôi đã gặp cô ở đâu đó rồi? - Anh ta cười và nói khá tự nhiên trước ánh mắt dò xét của cô.
- Tôi cũng thấy anh rất quen nhưng không nhớ chính xác là ở đâu.

Tâm Lan giữ khư khư cuốn tạp chí trong lòng mình. Hình như, cô đang nghi ngờ và tỏ ra rất cảnh giác với người lạ. Cô đáp lại câu trả lời khá miễn cưỡng.

Vừa lúc đó, xe buýt dừng tới bến An Sinh, cô vội vàng chào anh ta và bước xuống.

Vẫn đang ngơ ngác nhìn trước nhìn sau chưa biết sẽ đón chuyến xe buýt số mấy để tới nhà Hoàng Ngân thì đập ngay vào mắt cô là hình ảnh của chàng trai ban nãy. Anh ta nôn thốc nôn tháo ở bên cây gần đó, mặt mày xanh xầm rồi chuyển sang tím ngắt.

- Anh gì ơi? Anh ổn đấy chứ? - Tâm Lan tò mò tiến đến và đưa cho anh ta một tờ khăn giấy.
- Tôi không sao. Cảm ơn cô nhé! Cảm ơn vì chiếc khăn.

Anh ta cầm lấy tờ khăn giấy thơm mùi nước hoa từ phía cô đưa lại, giọng nói lạc hẳn đi so với lúc đầu. Tâm Lan bật cười hỏi:

- Nhìn anh là tôi biết tổng anh thuộc tầng lớp nào trong xã hội rồi. Anh tính đi đâu mà lại leo lên chuyến xe buýt rách nát như vậy chứ?
- Cô cũng có việc ở đây à? - Anh ta hỏi lại một câu khiến cô chột dạ. Bệnh nghề nghiệp mách bảo với cô rằng: “Anh ta đang bám theo mình”.
- Tôi đứng đây để đợi chuyến xe buýt tiếp theo mà. – Tâm Lan cười ma mĩnh. - Chắc phải đi thêm vài chuyến nữa quá. Tôi đang đi dạo thành phố vào một ngày cũng không phải đẹp trời cho lắm.
- Cô cũng khá rảnh rỗi đấy nhỉ. Nhưng mà cô đi dạo bằng xe buýt sao? - Khuôn mặt anh ta ngây thuẩn ra.
- Vâng. Tôi là một người sắp thất nghiệp nên chỉ đủ tiền đi dạo bằng xe buýt thôi. Anh nghĩ thế nào? Thú vị đấy chứ? – Tâm Lan cười mím môi - Còn anh, tôi dám chắc là anh không thể bước lên nổi một chuyến xe buýt tiếp theo nào nữa đâu.

Lần này thì Tâm Lan đã nói trắng phớ ra sự suy đoán của mình. Anh ta vẫn nhìn cô và cười. Có vẻ như, tính sĩ diện của đàn ông luôn được họ che giấu rất kĩ càng và khôn khéo.

- Như vậy là cô rảnh rỗi phải không? Nếu không phiền, tôi có thể mời cô một ly cafe nhé.
- Ngay lúc này sao?
- Phải. Ở gần đây, tôi có biết một quán Petite Fille khá thú vị.

Nghe đến Petite Fille, trong lòng Tâm Lan dâng lên một cảm xúc mạnh. Cô cười gượng gạo, nét mặt khá bối rối, hai bàn tay cứ vo tròn vào nhau rồi day day chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út. Có lẽ, cô đã từng nghĩ, mình sẽ không đến Petite Fille cùng một người đàn ông nào khác, ngoại trừ Hoàng Minh.

- Ồ! Nếu cô cảm thấy bất tiện về nó thì cũng không sao.

Anh ta biết ý và nhìn ngay tới chiếc nhẫn Tâm Lan đang mang. Anh cố nở một nụ cười. Thật ngu ngốc, đến tận lúc này anh mới phát hiện ra Tâm Lan đã kết hôn. Nhưng kết hôn thì sao chứ, việc được hẹn hò cùng với một người phụ nữ đẹp thì chẳng có gì là sai cả. Thậm chí, những người kết hôn rồi họ vẫn lên lút ngoại tình đấy thôi? Ôi, anh tự chửi thề một câu trong bụng. Anh đang nghĩ tới điều quái quỷ gì thế này... Không sao. Không sao. Anh lại tiếp tục đưa ra lời khuyên với mình. Chỉ cần trò chuyện với người đẹp và trở thành bạn bè của nhau là được. Rồi anh chờ đợi câu trả lời của Tâm Lan.

- Không! – Cô khịt khịt mũi và đưa ngón tay ra trước mặt. - Không phải thế! Nó chỉ còn là một kỷ vật mà thôi.

Anh thở mạnh một hơi.

Tâm Lan bật cười nhìn người đàn ông với gương mặt sáng sủa và ý nghĩa không được trong sáng cho lắm.

Họ cùng băng qua đường và tiến về hướng quán Petite Fille – cô gái nhỏ.

- Thực ra, tôi đã nói dối cô đó...
- Tôi biết. Tôi biết tổng là anh nói dối tôi mà...
- Cô rất thông minh và xinh đẹp.
- Anh đang dùng những từ ngữ đẹp để khen tôi đấy ư? Còn anh, thật ngốc nghếch khi đã hành động như vậy...

Và họ cùng cười vang dưới cái nắng vàng óng ánh đang rải rắc đều xuống từng con phố, từng nơi mà họ đang bước chân qua.

Cô và chàng trai lạ vừa ngồi xuống ghế thì Kiều Thanh xuất hiện. Tâm Lan hơi ngạc nhiên.

- Tâm Lan! Chúc mừng em nhé!
- Sao lại chúc mừng tôi? Chị có nhầm không đấy. – Giọng Tâm Lan cũng lạnh lạnh. Cô đáp lại.

Kiều Thanh chẳng vừa, cô ta hất mặt lên một chút sang phía chàng trai đang ngồi mà ngay cả Tâm Lan cũng chẳng biết tên, rồi cười khẩy:

- Em cứ dối. Trông anh ta được lắm đó. Tự dưng, chị lại nhớ đến câu hỏi: "Ai dắt em đi qua nỗi đau" ngày trước của em.... Thôi, chúc mừng em nhé. Chị cũng có việc phải đi luôn. Chừng nào có tin vui, phải nhớ thông báo cho "vợ chồng chị", nghe em.

-Ồ, tất nhiên là em sẽ mời chị và anh Minh rồi. – Tâm Lan gượng gạo và tìm cách lẩn trốn cụm từ "vợ chồng chị". Nó làm cô đau...

Kiều Thanh uốn éo người bước đi trong chiếc đầm hoa bó sát. Nói đúng ra là, cô ta đang say. Cô ta đi một mình, đôi chân không được vững, chẳng ai nâng đỡ, chẳng ai dìu bước giúp cô ta cả. Phải chăng, trong chính lúc này, cô ta cũng đang ngẫm thầm: "Ai dắt em đi qua nỗi đau?"

Tâm Lan nhìn theo bóng dáng Kiêu Thanh. Bản thân cô cũng đang rất lo lắng ột cô gái say xỉn đang đặt từng bước chân ra ngoài đường lớn sẽ gặp phải nhiều bất trắc. Đến tận khi cô ta chui vào một chiếc taxi ngoài cổng, Tâm Lan mới thở phào và quay về bàn uống nước.

- Thật xin lỗi anh. – Tâm Lan gượng gạo nhìn chàng trai vừa mới quen.

- Cô ấy là bạn của Tâm Lan đấy à?

- Dạ.

Cô cười gượng rồi lại thả cái nhìn xuống đường phố như đang đi tìm bóng dáng của chiếc taxi ban nãy đã bị lạc giữa dòng xe cộ đông đúc.

- Tâm Lan. Cô gọi đồ uống gì đi chứ!

- Xin lỗi anh nhé, tôi đang có chút chuyện riêng. Mà anh tên gì vậy?

- Bình Nguyên, gọi Nguyên là được rồi. Tôi làm trong Tập đoàn dầu khí. - Vừa nói, Bình Nguyên vừa đưa cuốn Menu về phía cô.

- Vâng. Còn tên tôi Tâm Lan. Tôi đang có nguy cơ sẽ thất nghiệp.

Tâm Lan vừa bật cười với màn giới thiệu của mình, vừa lật giở hết tờ này tới tờ khác trong cuốn menu như né tránh những nỗi đau. Nhưng cuối cùng thì, Tâm Lan vẫn gọi một Capuchino xinh xắn trong một nỗi đau phải cố tỏ ra hết sức dửng dưng, bình thản.

Cô nhấp ngụm đầu tiên. Capuchino hôm nay có vị là lạ làm sao...

25. Chương 25

- Hóa ra là anh ở đây. Anh rảnh quá đấy, Hoàng Minh à!

Anh ngẩng đầu lên thở dài. Khuôn mặt Kiêu Thanh bơ phờ. Những lọn tóc xoăn rối rắm bay phất phơ trong buổi gió sớm. Bờ môi khô khốc hơi nhếch lên để lộ một vết son màu cam dính nơi kẽ răng. Đường như cô không còn chút sức lực nào, cả thân hình như tì hẳn vào thân cây xà cừ trước ngõ.

Hoàng Minh im lặng và lại tiếp tục công việc của mình như không hề thấy cô.

- Hoàng Minh? Anh có nghe em nói không hả?

Kiều Thanh cụp mặt, đôi gót cao đá vào gốc cây xà cừ như để xả giận với anh.

Cô cảm thấy mệt mỏi, chán chường và ngày ngày thêm cái gắt. Cô sống trong sợ hãi lẫn hoang mang và "thèm" có người để nói chuyện, chia sẻ. Từ trước đến giờ, cô chưa từng nghĩ đến cái gọi là "báo ứng", nhưng

thời gian vừa qua đã khiến cô thực sự bàng hoàng. Những buổi đêm không ngon giấc, cả thân người cô oằn mình quằn quại trong đau đớn với biết bao cơn ác mộng quỷ quái triền miên.

Ban ngày, cô có thể rong ruổi, la cà trên đường phố, quán ăn vỉa hè hay khu vui chơi mua sắm để quên đi hết mọi chuyện và giết chết thời gian khi chẳng có việc làm. Nhưng đêm về, chỉ cần chớp mắt một chút thì đứa con chưa rõ hình hài từ xưa kia lại hiện về hành hạ, ám ảnh. Nửa đêm, sau những tiếng ú ớ kêu gào, cô lồm cồm dậy tìm lối ra ban công ngồi hút thuốc chờ bình minh đến với khuôn mặt lem luốc bởi mồ hôi và kem dưỡng da, toàn phần lưng áo thì ướt rượt bết dính vào người. Cơn ác mộng dường như đang vùi dập từng hơi thở, từng lý lẽ phải sinh tồn của cô. Cô trốn chạy mọi điều bằng rượu mạnh hoặc thuốc lá. Cơ thể cô phát ra một thứ mùi nồng nặc khiến người đối diện phải ngạt thở.

Đôi mắt cô ngày một trũng sâu và quầng thâm ở phần đuôi mà không một loại son phấn nào có thể che giấu nổi. Nhìn thấy bóng dáng của loài mèo là cô chạy như điên như dại. Nghe thấy tiếng mèo kêu là cô phải bịt chặt hai bên tai... Thậm chí những gã người Tây và những cô nàng sử dụng kính áp tròng với đôi mắt xanh lè cũng làm cô điều đứng và thở hụt hơi...

Một lần, cô bắt gặp Tâm Lan đang đi dạo trong công viên cùng bé Nguyễn Thảo, còn tay kia dắt con mèo trắng quanh quần hết hồ nước rồi tới vườn hoa. Cô sợ đến nỗi ngất xỉu ngay trong công viên và đã được một người dân tốt bụng đưa đi cấp cứu. Bác sĩ khuyên cô nên đi chữa tâm lý trị liệu càng sớm càng tốt. Nhưng cô sợ bệnh viện, sợ mùi thuốc kháng sinh, sợ những chiếc áo màu trắng... Cô luôn cảm thấy những tiếng khóc thống khổ của đứa bé thơ dại ngày nào phát ra xung quanh nơi cô đang đứng. Cô luôn tưởng tượng thấy hình ảnh của đứa bé còn nhầy nhụa máu nằm cong người như chữ cờ cô mở rộng vòng tay ôm lấy...

Cô biết, mình sắp phát điên lên.

- Sáng ngày ra mà em đã say xỉn. Bộ cả ngày chỉ biết tới rượu thôi à?

Hoàng Minh thở dài, anh nhìn dáng vẻ thừa sống thiếu chết của Kiều Thanh cũng cảm thấy tủi lòng. Anh cất tiếng hỏi han trước khi Kiều Thanh gất gỏng và làm um mọi chuyện lên.

- Tôi là vậy đấy, được chưa?

Kiều Thanh hét toáng lên như thể cô cố tình thông báo ấy người hàng xóm đang đứng ở cuối phố thì thào bàn tán chuyện gia đình cô cùng nghe được đoạn hội thoại này. Cô “thèm” có người đối đáp, kể cả là cãi nhau. Cô run rẩy bầy mỗi khi một mình và trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng tại căn nhà mình.

- Em về nghỉ ngơi và suy nghĩ lại việc mình làm đi. Lát nữa, anh cũng phải tới công ty luôn rồi. Anh không có thời gian để gây chuyện với em đâu. – Hoàng Minh vẫn chăm chú tỉa lá vàng cho chậu cây cảnh. Khuôn mặt tái đi vì rượu của Kiều Thanh làm anh ngán ngẩm chẳng buồn nhìn. – À mà em đang rảnh đúng không, tháo guốc ra ngoài này mà làm cỗ nè. Em lười lao động quá...

- Anh chán em rồi phải không? Anh Minh... Anh Hoàng Minh?

- Nói linh tinh. Say thì về nhà mà ngủ, em tới đây làm gì cơ chứ? - Lần này thì Kiều Thanh làm anh câu giật thật sự. - Cái đẹp không khoe, cứ thích khoe cái ngu dốt ra là làm sao?

- Anh Minh, em xin anh. – Kiều Thanh so vai - Anh đang làm cái quái quỷ gì thế này? Đường đường là một vị giám đốc ngồi ghế cao, điều hòa mát lạnh, chỉ tay hướng Nam, dẹp người hướng Bắc, mà lại về đây ngồi nhổ cỏ vườn, trong khi “vợ của anh” đang hẹn hò với trai ngoài quán café kia kia.

Hoàng Minh thoáng ngỡ ngàng khi nghe những điều Kiều Thanh vừa nói: “Vợ của anh”. Nhưng nó có nghĩa gì chứ, anh và cô đã chính thức ly hôn, Tâm Lan hoàn toàn có quyền đi tìm hiểu một người đàn ông khác. Hơn nữa, Tâm Lan đã đưa ra lý do khi đón lấy bó hoa trong đám cưới Hoàng Ngân: bản thân một người đàn bà không thể chịu nổi nỗi cô đơn quá lâu, hướng hồ là cảnh gà mái nuôi con thì càng phải cần có bóng dáng người đàn ông trong nhà để giúp đỡ vợ việc trông nom con cái những bữa nó ốm đau. Hành động của cô hôm đó đã làm anh suy nghĩ mãi. Bởi quan khách, bạn bè không thể ngờ rằng: “Tâm Lan ngoại tình, Tâm Lan xỏ mũi anh...”.

Tâm Lan là thế. Lúc nào, cô cũng luôn nhận lỗi về phía mình chỉ để bao che tội lỗi cho người cô yêu mến. Lúc nào cũng thế, cô luôn chấp nhận mọi dèm pha, những điều không hề tốt đẹp để đối phương có được cuộc sống bình yên hơn...

Vậy vì sao, trong lòng anh lại dấy lên một nỗi niềm khó tả? Vì sao, Kiều Thanh lại nói với anh điều này? Sao một cô nàng Kiều Thanh đồng đánh, đánh đá hôm nay lại hết sức lạ kì như thế kia?

- Cô ấy cũng phải tái hôn chứ em, cũng phải tìm một người đàn ông làm chỗ dựa ỉn về sau này nữa. Giống như chúng ta đây này, em phải mừng cho Tâm Lan, hiểu không? Sao lại tỏ thái độ giận dữ như vậy với anh? – Hoàng Minh cắn dận. - Đừng có mà ỉn kỉ mãi như thế!

- Ủ nhỉ?

Kiều Thanh ngó người nhìn anh. Cô cũng chẳng hiểu mình đang làm gì. Giống như thế, cô tới thông báo cho anh biết rằng: vợ anh đang hẹn hò với trai vậy đấy và anh cần phải tới quán café để bắt quả tang ngay lập tức vậy.

Tay vịn chặt vào thân cây, Kiều Thanh đứng vững và thẳng người hơn một chút. Giọng cô lắp bắp và tiếp tục phân bua.

- À, ý em là, anh nên tới công ty để làm việc, chứ không phải về nhà cũ để dọn cỏ vườn với tỉa lá cây, đúng không nào? Nếu Tâm Lan tái hôn, biết đâu họ sẽ tới căn nhà này để sống. Lúc đó, lờ ra tiếng vào của hàng xóm sẽ làm ảnh hưởng tới hạnh phúc của cô ấy. Em nghĩ thế có đúng không anh?

- Phải. – Hoàng Minh gật đầu, nói nhỏ. - Em về nhà đi, trưa rồi đấy. Anh làm cho xong rồi tới công ty luôn đây. Không thể bỏ ngang chừng được, cả khu vườn sẽ trông như một bãi rác mất.

- Vậy bao giờ chúng ta sẽ mở tiệc thông báo với mọi người? Em cần một danh phận và đảng hoàng ra phố, đi mua sắm hay những buổi đãi tiệc ở công ty anh... Hơn nữa, anh và Tâm Lan cũng đã chính thức ly hôn rồi. Thực tế chẳng phải là không còn điều gì ngăn cản giữa mối quan hệ của hai chúng ta nữa hay sao. Vì sao anh còn chần chừ mãi như thế?

- ...

Trước sự im lặng của anh, khóe môi Kiều Thanh khẽ nhếch lên một chút:

- Anh là đồ hèn. Anh là kẻ tồi tệ. Thà anh nói một câu, đại loại như là: em hãy chờ. Hãy cho anh thêm thời gian, anh mới ly hôn vì thế không thể vội vã được... thiếu quá gì lý do để anh an ủi em cơ chứ? Đàn ông thật là khó hiểu. Những lúc đàn bà đau khổ nhất thì họ lại ở tít nơi đâu, nhưng lúc cần người nói chuyện thì họ lại thường giả cảm giả điếc... Anh yêu em, anh cần em, anh cũng không nói. Anh chán em, anh coi thường em, anh cũng chọn lựa sự im lặng. Em không biết phải làm gì để hiểu anh, để được trò chuyện với anh. Anh thay đổi rồi. Anh không còn là Lê Hoàng Minh của ngày xưa nữa.

- ...

- Em cũng chẳng cần phải đi bắt cóc con bé Nguyễn Thảo thêm một lần nào nữa. Em thèm con ư? Em là đàn bà mà không thể đẻ con à? Được rồi. Được rồi. Em sẽ tới trại trẻ mồ côi và nhận nuôi một đứa. Anh có dám dành hết những tình yêu cho nó như một người cha ruột hay không? Anh nói đi... Anh nói gì đi chứ?

- ...

Kiều Thanh bỏ đi ngay sau đó. Những gì cô vừa nói ra là tất cả những suy nghĩ, nỗi sợ hãi lẫn hoang mang mà bản thân cô đã phải chịu đựng trong một khoảng thời gian quá dài. Anh nhìn theo bóng dáng cô, đôi chân anh cũng không thể nhúc nhích nổi.

Bước đi của Kiều Thanh rất chậm chạp. Thỉnh thoảng, cô chỉ muốn ngoái lại xem anh có nhìn hay đuổi theo mình không? Nhưng bản tính tiểu thư, đồng đánh đã không cho phép cô làm như thế.

Kiều Thanh vội băng qua bên đường mà chẳng buồn để ý đến dòng xe qua lại. Cô chỉ muốn lao đi thật nhanh. Cô chán ghét phải chờ đợi. Cô chẳng còn muốn tin những gì Hoàng Minh nói. Dường như, cô không còn thiết tha với cuộc sống này.

Anh tài xế taxi được phen dúi người về phía trước khi dùng hết sức để kéo cần gạt phanh trước khi chiếc xe lao về phía người Kiều Thanh. Anh nhả lớp kính và thò đầu ra ngoài, giọng gắt gỏng:

- Này! Này! Cái cô kia! Đi đứng cái kiểu gì đấy hả?

- Anh đang gọi tôi đấy à? – Kiều Thanh ngơ ngác hỏi lại.
- Không gọi cô thì gọi cái con diên nào nữa hả? – Anh tài xế bực tức. – Đi đứng cái kiểu gì mà cứ thế lao ra đường chẳng nhìn trước ngó sau là sao. Tính cho tôi sạt nghiệp và ngồi bóc lịch đấy à.
- Anh nói ai là con diên đấy hả? Có mà anh bị thần kinh và mắc cái bệnh háo sắc thì có. Chưa gặp gái đẹp bao giờ hay sao mà phải hốt hoảng như thế. Còn bày đặt đổ lỗi do việc đi đứng của người khác nữa chứ. Rõ vô duyên. – Kiều Thanh cũng cáu gắt đáp trả lại.

Anh tài xế há hốc miệng và tự hỏi: Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Những người tham gia giao thông đang đứng chờ đèn đỏ cũng bật cười khanh khách.

26. Chương 26

Hoàng Minh chậm rãi đi qua những con phố nhỏ tới trường bé Nguyễn Thảo. Dòng người nhấp nhô lớn nhỏ trên đường phố thật hỗn độn. Đang là giờ tan tầm, anh lạc trong đám người đi bộ trên vỉa hè.

Tay anh bỏ vào túi quần, mắt nhìn về một hướng nhưng trong tâm trí của anh lại đầy ắp những suy nghĩ về Tâm Lan. Cứ nghĩ đến cô, bàn tay anh lại nắm chặt lại, có khi phát ra cả tiếng kêu rắc rắc như kẻ giận dữ đang hờn ghen.

Vân vế đôi bàn tay, anh phát hiện ra mình vẫn còn đeo nhẫn cưới, dù hai người đã ly dị khá lâu. Anh lắc đầu và gạt bỏ ngay cái ý nghĩ ném bỏ chiếc nhẫn đó đi. Nó là kỷ vật của một mối tình không trọn vẹn, đánh dấu bước ngoặt lớn trong cuộc đời và sự nghiệp của anh kể từ khi có Tâm Lan bên cạnh. Càng nghĩ, anh lại vuốt ve chiếc nhẫn và đẩy sâu nó vào ngón tay. Anh không dám nghĩ Tâm Lan sẽ tha thứ và cho anh cơ hội quay lại bởi đoạn đường anh đi lạc, nó đã quá xa nơi cô đang đứng đợi.

Bước chân anh vội vã hơn. Anh vội nhớ đến đứa con gái bé bỏng của mình.

Lâu rồi, mỗi buổi sáng anh không còn ăn sáng cùng con và đưa nó đi học; mỗi buổi chiều, anh chẳng còn vội vã từ công ty trở về nhà để đưa nó ra đi tập bơi; mỗi khi đêm buông xuống, anh không còn được hôn vào vầng trán thông minh cùng đôi má thơm mềm của con trẻ.

Tất cả đều do chính anh từ chối hạnh phúc của mình.

Vừa nhìn thấy Nguyễn Thảo đang đứng nép mình ở góc cổng trường chờ ba. Anh quỳ xuống và hôn lên vầng trán con.

- Ba xin lỗi. Ba đã tới trễ để bé Thảo phải đợi lâu.

Anh rút chiếc khăn mùi xoa trong túi để lau mặt cho con. Khuôn mặt Nguyễn Thảo lấp lăm lấp lăm những giọt mồ hôi nhưng cô bé chẳng quan tâm đến việc anh đang làm, nó vòng tay ôm qua cổ anh rồi thủ thỉ:

- Con nhớ ba lắm! Ba đi công tác lâu mà chẳng điện thoại về thăm mẹ Tâm Lan và con gì cả. Hôm đi chơi Noel về, ba cũng chẳng ngủ lại nhà ngoại nữa.
- Ba xin lỗi. Ba cũng rất nhớ bé Nguyễn Thảo. Giờ ba đưa con gái yêu của ba đi ăn trưa nhé!

Hoàng Minh cõng con bé trên vai. Nó huyên thuyên đủ chuyện với anh, từ chuyện ở trường cô giáo dạy những bài học gì, đến khi về nhà mẹ Tâm Lan kể chuyện cổ tích và hôn nó trước khi đi ngủ ra sao, hay bà ngoại nấu món ăn ngon như thế nào, cả việc nó cùng ông ngoại mò mẫm đất cát để chăm sóc cây cảnh ở ngoài vườn nữa. Nó cần nhằn về việc mỗi sáng đi học không được ba đưa vào tận lớp như trước kia. Mỗi chiều về, nó thầm ghen tị với đám bạn khi chúng cứ hỏi cô bé: “Ba của bạn Nguyễn Thảo đâu?”, “Ba bạn Nguyễn Thảo lấy vợ khác rồi à?”...

Hoàng Minh im lặng lắng nghe giọng nói trong vắt mà đầy vẻ hồn dỗi của con gái. Bé Thảo huyền thuyên kể tiếp:

- Con bảo ba con đi công tác ngoài Thủ đô. Ở Thủ đô có Bác Hồ, có nhiều con sông đẹp và rộng. Ba con xây nhiều ngôi nhà lớn, xây cả những con đường cao tốc để các bạn ấy đi. Thế mà các bạn vẫn không tin con, ba ạ!
- Thế bé Thảo có tin ba không?
- Ba đừng nghe các bạn ấy nói bậy nhé. Mẹ Lan dặn, ai nói gì cũng không được khóc, chỉ cần mẹ Lan và con cùng tin ba là được.
- Ủ! Ba cảm ơn con! – Bước chân anh đi nhanh hơn. Nước mắt anh cũng lặng lẽ rơi vội vã. – Bé Thảo hát cho ba nghe đi, lát ăn trưa xong, bé Thảo vẽ cả tranh cho ba coi nhé!
- Hoan hô ba! – Nguyên Thảo nhảy cẫng trên lưng anh thích thú. - Con sẽ vẽ gia đình mình. Con vẽ cảnh ba tía lá và bắt sâu cho cây hoa trước ngõ. Con sẽ vẽ cảnh mẹ Lan dạy con nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa... Nhưng ba ra Hà Nội, ba nhớ treo những bức tranh này ở phòng ngủ của mình nghe ba.

Tiếng hát của bé Thảo càng làm anh nhớ những ngày hạnh phúc đã đi qua. Sau những ngày đi làm về mệt mỏi, sau những buổi họp với bản báo cáo đầy rẫy các số liệu thống kê, hay sau những chuyến công tác dài ngày phải tiếp khách chỉ có rượu bia lót dạ... là căn nhà nhỏ rộn rã tiếng nói cười của vợ đẹp con ngoan; là những bữa cơm canh tự tay người vợ đảm đang làm, kèm theo tiếng nhí nhéo kể công của trẻ thơ: “con lấy gạo, con nhặt rau, con nhìn theo cách mẹ nấu...”; là những bộ đồ công sở được là phẳng phiu và gấp gọn trong tủ đồ; là những ngày cuối tuần cùng nhau dọn dẹp nhà cửa rồi sang nhà mẹ vợ ăn cơm hoặc đi dã ngoại ở một làng quê nào đó...

- Ba đưa bé Thảo vào ăn bò bít tết và salad ở quán café này, con chịu không?

Nguyên Thảo hí hửng và gật đầu lia lịa. Con bé đã tưởng tượng ra cảnh anh sẽ dùng dao, đĩa cắt từng miếng thịt bò thơm ngon, vuông vắn và bón cho nó ăn; từng mẩu bánh mì giòn dai hay những cọng rau sống, miếng cà chua đỏ, lát dưa leo... tất cả nhai kêu giòn rôm rốp.

Nhưng chưa đầy một phút sau, nó hét toáng lên sau vai anh:

- Thôi! Mình đi quán khác đi ba. Con chán ngấy món bò bít tết và salad rồi.
- Vậy bé Nguyên Thảo thích ăn gì?
- Ba chờ con nghĩ nghe ba...

Dù đã cách rất xa quán Petite Fille nhưng đôi mắt bé Nguyên Thảo vẫn cố ngoái lại nhìn về phía bàn mà Tâm Lan và Bình Nguyên đang ngồi trò chuyện. Nó nghĩ: “Mẹ đã nói dối con”.

Hoàng Minh cũng vừa nhìn thấy hai con người ấy, họ cười nói vui vẻ và cùng chỉ trỏ bàn tán về một đề tài nào đó rất say sưa. Nhưng anh kiên quyết không quay đầu lại.

- Được rồi, ba sẽ đưa bé Thảo tới quán ăn khác, ngon hơn, thơm hơn. Bé Thảo chịu không nào? – Hoàng Minh cố nói bằng giọng ngọt ngào và xen lẫn tình yêu thương. Cổ họng anh bỗng nghẹn lại.
- Dạ.

Vừa rơm rớm nước mắt, vừa ho hung hắng, bé Thảo vội gật đầu. Con bé siết chặt vòng ôm vào bả vai của Hoàng Minh, thật chặt.

- Đừng đi công tác nữa nhé ba... Ba về nhà đi ba... Ba chuyển hết mọi việc về gần nhà mình đi ba... Ba tới xin lỗi mẹ Lan nghe ba... Ba đón mẹ Lan và con về ngôi nhà của chúng ta đi ba... Con chán ở nhà ngoại lắm rồi. – Nguyên Thảo vừa nói vừa khóc nức nở.
- Ba...- Hoàng Minh dừng chân và thả Nguyên Thảo xuống. Anh lau nước mắt cho con bé. Khuôn mặt nó lấm lem nước mắt, nước mũi. Anh ngập ngừng không biết phải giải thích ra sao. Anh không thể hứa đại một câu như thể chỉ muốn an ủi nó. Bởi Nguyên Thảo đã lớn, đã hiểu chuyện, đã biết một vài điều gì đó không hề tốt đẹp đang xảy ra sau lần gặp gỡ với Kiều Thanh.

- Hôm trước, con bảo mẹ Lan điện thoại ra Hà Nội để gặp ba mà mẹ Lan không cho. Con năn nỉ mẹ Lan điện thoại về nhà ông bà nội mà cũng không được. Ba làm mẹ Lan giận rồi. Ba tới xin lỗi mẹ Lan đi ba...

Bé Nguyên Thảo vẫn khóc ầm ức trước mặt Hoàng Minh. Anh quỳ gối và ôm chặt lấy con gái. Anh chỉ biết nói rằng, anh sẽ cố gắng để có nhiều thời gian tới gặp bé Nguyên Thảo hơn trước.

- Ba về đi ba, con tự đi vô nhà được mà!

Bé Nguyên Thảo uể oải từ chối lời đề nghị của Hoàng Minh. Đôi môi con bé nở một nụ cười nhưng ánh mắt vẫn còn đọng lại những nỗi buồn man mác.

- Con chắc chứ?

- Dạ, chắc. Mà chừng nào ba tới rước con đi chơi nữa. Sau hôm nay, ba còn ra Hà Nội công tác nữa không ạ? Con không thích ở nhà ngoại nữa, con muốn về nhà mình cơ.

- Ba chưa biết, để ba nói với mẹ Lan ngày mai là chủ nhật, ba tới rước con đi ra sở thú chơi nữa nha.

- Ba hứa nha ba. Hồi sáng, mẹ Lan cũng hứa, sáng mai sẽ đưa con ra sở thú đó. Vậy ngày mai, cả nhà mình được đi chơi cùng nhau rồi. Hoan hô ba Minh. Hoan hô cả mẹ Lan nữa.

Hoàng Minh gật đầu, anh nhìn ánh mắt trẻ thơ trong vắt của nó nhưng ngân ngấn nước đến đáng thương. Anh xoa đầu dỗ dành con bé mãi nó mới chịu quẹo vào con hẻm để về nhà. Vừa đi, nó vừa ngoái lại để nhìn anh thêm vài giây ngẩn ngui. Lúc nào nó cũng có cảm giác, phải rất lâu sau đó, ba của nó mới quay về.

Nguyên Thảo nghe những người hàng xóm ác miệng thì thảo bàn tán ngay từ ngoài con hẻm. Có người cũng đã nhìn thấy Tâm Lan ngồi ở quán café và trò chuyện thân mật với Bình Nguyên. Họ đặt điều nói mẹ Lan của nó ngoại tình. Có người ác miệng hơn thì bảo: “Ba theo gái, mẹ theo trai, ngấm mà tội nghiệp cho con nhỏ”. Hay một người phụ nữ trung niên đang dắt đứa con đi dạo, chị ta cạu mày nói: “Tránh xa nó ra nghe con trai, chơi với con bé đấy rồi hư hỏng sớm”.... Thằng bé nhìn bà mẹ, ngổ ỷ không hiểu gì: “Bạn Nguyên Thảo tốt bụng lắm, bạn Nguyên Thảo hay cho con đồ ăn nữa đấy má”, rồi nó hất tay bà mẹ, chạy vội về phía bé Thảo đang đứng: “Thảo ơi Thảo, lát qua nhà tớ chơi nhé, má tớ mới mua bộ đồ chơi đó, tớ sẽ chia cho bạn một nửa. Bạn chịu không? Tớ hứa tớ không bắt nạt bạn nữa đâu...”.

Nguyên Thảo mỉm cười với cậu bé rồi nhìn chằm chằm và không đáp lại câu nào với người phụ nữ đang đứng cách đó không xa. Người phụ nữ ấy vẫn không thôi day nghiến, một tay lôi thằng con trai của mình lại, một tay vẫn cầm chén đựng thức ăn, miệng cô ta không ngớt lời ác ý: “Tôi nói rồi mà, con nhà mất nết, cả ba lẫn má ngoại tình nên làm gì có ai dạy bảo? Ở đâu ra cái kiểu, con nít mà tròng trừng mắt nhìn người lớn như thế kia bao giờ?”.

Nguyên Thảo quay người bỏ đi. Con bé tủi thân, đôi mắt buồn và ươn ướt nước cụp xuống.

Nó lững thững đẩy cổng sắt bước vào nhà. Bà Xuân đang ngồi gói lá trầu không cũng ngưng tay và mỉm cười với Nguyên Thảo.

- Con chào ngoại, con mới đi chơi với ba Minh về. – Con bé cố tỏ ra vui mừng, khoanh hai tay lễ phép chào bà Xuân.

- Ủ! Nguyên Thảo hả con, đi chơi có vui không? Mà sao con không nói ba Minh vào nhà chơi rồi hãy về.

- Dạ, vui ngoại ạ. Ba Minh mắc công chuyện vì tối nay phải đi tiếp khách hàng ạ. Ba Minh hứa ngày mai ba Minh tới rước con đi sở thú nữa. Mà mẹ Lan đã về nhà chưa ngoại?

- Thế hả? Thôi con vào phòng nghỉ ngơi rồi đi tắm còn ăn tối nữa. Chắc mẹ Lan cũng sắp đi làm về rồi. Tối rảnh, con kể ông bà ngoại nghe ba Minh đưa con đi những đâu chơi nghe.

- Dạ. Mà ngoại ơi, ông ngoại cũng không có ở nhà ạ?

- Ông ngoại ra đầu hẻm mua thêm ít đồ ăn nữa rồi con.

- Vâng ạ.

Bà Xuân nhìn con bé lủi thủi đi về phòng mà trong lòng đoán đo mãi: “Không biết chiều nay thằng Minh nó đưa con bé đi đâu mà về đến nhà mặt mũi con nhỏ buồn thiu thế này?”. Bà lắc đầu nghĩ ngợi, rồi bà giật thót người như chợt nhớ ra điều gì: “Thôi chết, món thịt kho hình như bị cháy rồi”. Bà lại tắt bếp chạy từ phòng khách xuống nhà bếp.

Vừa mới tắt bếp ga, đứa cháu nội đang học lớp lá tiến về phía bà đứng, giọng thằng bé thủ thỉ như sợ ai nghe được:

- Nội ơi!
- Ủ, có chuyện gì không con? Con vào phòng chơi với Nguyên Thảo đi, chị con cũng mới đi học về đấy.
- Con biết rồi, thưa nội. Con vừa về đến cổng, mấy đứa trẻ hàng xóm, tụi nó bảo ba má của chị Nguyễn Thảo đều đi ngoại tình, mà “ngoại tình” nghĩa là gì hả nội?

Bà Xuân lặng người rồi xoa đầu đứa nhóc: “Tụi nhỏ nói linh tinh đấy con, cả mấy người lớn nữa, toàn đặt điều làm hư trẻ nhỏ”.

Bà tháo chiếc cặp sách của thằng Khánh rồi đi về phòng: “Nguyên Thảo! Con ơi...”.

Kiều Thanh vịn người vào song sắt cổng. Nước mắt cô không ngừng chảy. Nụ cười ngập ngụa vị mặn chảy xuống hai bên gò má. Cô tự hỏi, nếu đứa con ngày xưa của mình được sinh ra thì bây giờ trông nó sẽ như thế nào? Vì sao ngày xưa, cô không thể giữ nó, cô không thể yêu thương nó, để rồi bây giờ, cô khát thèm có tiếng trẻ nhỏ bi bô tập nói, cô mơ tưởng được một lần được nghe tiếng gọi mẹ... hay những đêm phải thức căng mắt trông con khi nó sốt hoặc khóc dạ ề, hay những chiều về được dắt tay con long dong khắp phố...

Kiều Thanh vẫn nhìn về phía cửa để tìm kiếm dáng người con trẻ thì cậu Lộc vừa đi làm về. Anh nghi ngờ người phụ nữ đó đang có ý đồ xấu với gia đình mình nên anh vỗ vào vai vị khách “lạ”:

- Chị gì ơi. Chị kiếm ai ở trong đó à?
- À. Không...

Kiều Thanh giật thót, cô quay lại nhìn Lộc.

- Đây là nhà tôi. Chị muốn kiếm ai? Tôi có giúp gì được cho chị không?
- ...

Chưa kịp trả lời, Kiều Thanh đã hốt hoảng bỏ chạy khi cô vừa nghe thấy tiếng mèo kêu.

Lộc cảm thấy khó hiểu. Anh không biết chuyện gì đang xảy ra. Trộm ư? Hay là người nhà ở quê lên mà anh không biết mặt? Họ đến đây để tìm ai? Sao nét mặt chị ta lại hốt hoảng như vậy... Anh ngán ngẩm rồi tra chìa vào ổ khóa cổng sắt.

Trước hiên nhà, Nguyên Thảo đang đùa giỡn với con mèo. Vừa nhìn thấy cậu Lộc, Nguyên Thảo nói lớn:

- Cậu Lộc đi làm về rồi, ngoại ơi... Khánh ơi, ba Lộc của em đi làm về rồi nè.

Cùng lúc, thằng nhóc Khánh hớn hờ bỏ điều khiển tivi lên bàn uống nước rồi chạy lại phía cổng. Thằng bé giúp anh mở hai bên cửa sắt. Giọng nó lanh lảnh:

- Ba Lộc! Ba Lộc... Ba cho con hỏi, mấy đứa hàng xóm nó kêu ba má chị Thảo ngoại tình nên không được chơi với chị Thảo nữa. Thế ngoại tình là gì hả ba? Con hỏi mà nội không có trả lời, nội nói mấy người lớn toàn làm hư trẻ nhỏ... Ba nói con nghe đi ba...

Thằng Khánh dứt lời, Nguyên Thảo mím chặt môi nhìn thẳng về phía Khánh, cô bé sợ hãi và chạy lại núp sau lưng cậu Lộc. Bé Thảo ném trái bóng thẳng ra ngoài vườn, lảng lảng đi về phòng mình. Con mèo trắng cũng cong đuôi chạy theo.

- Ba cấm con lần sau không có được ăn nói lung tung nữa nghe không?

Lộc nghiêm khắc nhìn đứa con trai rắn dạn. Thằng bé lại đang độ tuổi lớn, tính cách tò mò, nó chun chun mũi trả lời ba Lộc vì nghĩ mình bị mắng một cách oan ức.

- Ba không trả lời thì lát con sẽ hỏi má. Má mà cũng không trả lời thì con sẽ hỏi bác Tâm Lan hay ông ngoại.
- Ai dạy con không nghe lời người lớn hả? – Lộc trừng mắt.
- Con không hư. Con chỉ muốn biết “ngoại tình” là gì thôi. Tại các bạn trong khu phố không chơi với chị Nguyễn Thảo nữa chứ bộ. Chúng nó còn bảo, con mà chơi với chị Nguyễn Thảo nữa, chúng nó sẽ không chơi với con nữa đó ba.

Dứt lời, thằng Khánh chạy thẳng vào nhà. Thằng bé núp người sau lưng bà Xuân vì sợ ba Lộc đánh.

Lúc bấy giờ, bà Xuân dường như cũng không còn đứng vững được nữa. Bàn tay bà bám chặt lấy song cửa và không thốt nổi một câu để ngăn cản việc con trai bà muốn dạy dỗ cháu nội bằng đòn roi. Đến tận khi thằng Khánh khóc thét lên, bà Xuân mới vội vã ra ôm lấy đứa cháu nhỏ dại.

Buổi tối hôm đó, Nguyễn Thảo không nói một tiếng nào ngoài câu chào hỏi, thưa gửi người lớn trước khi ăn cơm. Suốt bữa ăn, con bé nhìn chăm chăm vào chiếc ghế Tâm Lan hay ngồi nhưng hôm nay lại bị bỏ trống. Đến tận khi bà Xuân bảo: “Ăn nhiều thì mới có sức tới trường chứ Nguyễn Thảo. Mẹ Tâm Lan điện thoại nói sang nhà cô Hoàng Ngân có chút chuyện nên lát nữa mới về. Con mau ăn đi”. Ông Tường cũng khuyên răn con bé và gấp đũa thức ăn ngon vào chén cơm Nguyễn Thảo. Chỉ có thằng nhóc Khánh là vừa ngồi ăn cơm vừa sụt sịt mũi do bị ba Lộc đánh đòn lúc chiều. Thi thoảng, thằng bé cũng lén lút nhìn trộm về phía Nguyễn Thảo với vẻ sợ hãi một cách khó hiểu.

Nguyễn Thảo ăn nhiều cơm hơn mọi khi, rồi nó tự đánh răng, đi vệ sinh và về thẳng phòng ngủ.

Bà Xuân mang ly nước cam vào phòng, nó trùm kín chăn giả vờ ngủ.

Khánh cạy cửa ngó đầu vào, Nguyễn Thảo hắt tung chăn và lừ lừ mắt khiến thằng bé co chân chạy thẳng.

Qua cửa sổ, Nguyễn Thảo nhìn xuống con đường của khu phố thấp điện sáng. Những đứa bạn hàng xóm trạc tuổi nhau đang chơi trò rồng rắn lên mây cùng cười nắc nẻ. Nó nhìn khuôn mặt đứa bạn nào từng bảo mẹ nó ngoại tình. Nó nhớ như in đứa bạn có nốt ruồi ngay cạnh miệng đã từng nói nó không có ba. Nó nhìn chăm chăm cả thằng Khánh đang cười toe toét cái miệng cũng không dám chơi với nó nữa vì sợ đám bạn ở khu phố cũng tránh xa mình.

Cứ thế, con bé hậm hực và ngồi khóc trong phòng.

Tâm Lan bước vào phòng rất lâu nhưng Nguyễn Thảo cũng không hề hay biết. Tiếng con mèo trắng kêu riết rồi dụi đầu vào lòng bàn tay mà nó cũng không hay chuyện gì. Đôi mắt nó vẫn hướng về phía đám trẻ đang vui đùa. Bàn tay nhỏ vịn chặt vào bậc cửa sổ. Thỉnh thoảng, nó lại dứt dứt cánh hoa ở chậu cây cảnh mà Tâm Lan tự tay trồng và chăm sóc.

Gió đêm thổi thốc vào phòng, ập thẳng tới khuôn mặt nó, thổi khô những dòng nước mắt đang rơi.

- Thảo!... Nguyễn Thảo! Đi ngủ thôi con. – Tâm Lan vừa trải lại ga giường, vừa lớn tiếng.
- Mẹ Lan về phòng ngủ đi. Đừng hôn con nữa. Con lớn rồi mà. Con cũng tự trải ga giường được.

Nguyễn Thảo lúc này mới quay người lại nhìn cô. Vài giây sau, con bé leo tót lên giường và kéo chăn đi ngủ.

Tâm Lan vừa cúi đầu xuống để hôn con bé thì nó kéo ngay chiếc chăn trùm kín đầu.

- Thảo! Con có biết hành động như vậy là hư lắm không? Đắp chăn kín như thế thì làm sao mà thở được... Nguyễn Thảo! Con có nghe mẹ nói gì không vậy?
- Dạ. - Nguyễn Thảo chui đầu ra khỏi chăn. Con bé cũng không nhìn Tâm Lan mà vội vàng gọi “meo meo” để tìm con mèo trắng. Đến khi ôm được người bạn vào lòng, nó lại tựa người vào thành giường rồi mới ngẩng mặt lên nhìn cô – Mẹ về phòng ngủ đi. Con cũng ngủ đây. Ba Minh hứa ngày mai tới đưa con đi sở thú nữa. Mà ngày mai mẹ Lan có bận gì không?
- Nguyễn Thảo! Nói mẹ nghe, bữa nay ba Minh đưa con đi đâu chơi mà từ tối đến giờ ông bà ngoại và cậu Lộc nói con không nghe lời, gọi con mà con cũng không thưa là sao?

Giọng Tâm Lan nghiêm lại. Cô ngồi ở ngay cuối giường nhìn thẳng về phía con. Nó lắc đầu không trả lời. Cô tiến lại gần và đưa tay vuốt ve con, Nguyên Thảo vội hất bàn tay cô ra khỏi người mình.

- Dừng đừng vào người con.

Tâm Lan gần như mất hết bình tĩnh. Cô nghiêm mặt, đôi lông mày co lại khiến bé Thảo thoáng rùng mình.

- Ai dạy con cái cách nói chuyện thiếu lễ phép với người lớn như vậy hả? Có phải ông bà ngoại, gia đình cậu Lộc hay là mẹ đã chiều chuộng con quá mức rồi nên bây giờ con sinh hư và vô lễ. Có đúng thế không?

Nguyên Thảo bặm chặt môi rồi lắc đầu lia lịa. Nó siết chặt tay ôm khiến con mèo kêu lên một tiếng dài và nhảy tót ra khỏi giường. Con bé khóc òa lên như cái ngày nó bị bác sĩ nhổ chiếc răng sâu trong phòng khám.

- Mẹ Lan ơi, mẹ Lan... Sao hàng xóm nói mẹ Lan ngoại tình, còn ba Minh thì bỏ mặc con?... Sao bạn bè chúng nó nói con không có ba rồi chẳng đứa nào chịu chơi cùng con cả?... Đến ngay cả thằng Khánh nó cũng hỏi cậu Lộc, ngoại tình là gì nữa?... Ăn tối xong, nó xem tivi chán rồi chạy ra ngoài khu phố chơi với đám trẻ mà không còn rủ con đi cùng như trước kia... Mà sao ba Minh về Sài Gòn rồi mà mẹ vẫn không đưa con về nhà mình ở... Con chán ở nhà ngoại rồi, mẹ Lan ơi...

- ...

27. Chương 27

Hoàng Minh vuốt lại những lọn tóc dính trên khuôn mặt của Nguyên Thảo sang hai bên vành tai. Con bé gối đầu trên tay anh, thỉnh thoảng lại cựa quậy. Vầng trán nó nóng ran, hai lòng bàn tay dính nước mồ hôi ướt nhẹp.

- Ba đừng đi đâu nữa nghe ba!

- Được rồi. Ngoan nào. Con thấy trong người khó chịu ở đâu là phải nói cho ba hay, nghe không? Ba hứa là ba không có đi đâu hết. Nhưng bây giờ, con phải nằm xuống để ba chườm khăn lạnh cho con. Con đang bị sốt. Phải nghe lời ba chứ?

Nguyên Thảo gật đầu, rồi nằm yên để Hoàng Minh chườm khăn lạnh lên trán. Chỉ ít phút sau, con bé đã chìm vào giấc ngủ.

Cả căn phòng yên tĩnh đến độ anh có thể nghe thấy hơi thở và nhịp đập của trái tim mình.

Nhớ lại cuộc điện thoại khóc lóc của Nguyên Thảo cách đây vài tiếng, lòng anh đau như bị lưỡi dao sắc găm sâu vào cơ thể.

Khi chuông điện thoại vừa đổ, màn hình hiện chữ: “Mẹ vợ”, trong lòng anh đinh ninh có chuyện chẳng lành nên vội vàng nghe máy. Nhưng khi anh chưa kịp nói gì thì tiếng khóc và tiếng nấc của bé Thảo ở đầu dây bên kia đã làm anh hoảng sợ. Con bé van xin anh hãy đến, hãy ngủ cùng với nó hôm nay rồi ngày mai cả nhà sẽ đi chơi ở sở thú. Con bé nức lên khi muốn anh hứa rằng, ngày mai anh phải đưa mẹ con nó đi vào tầm giữa buổi sáng để những người hàng xóm, những người bạn cùng khu phố sẽ chứng kiến thấy cảnh hạnh phúc, vui vẻ đó. Anh hỏi chuyện gì đang xảy ra thì Nguyên Thảo chỉ biết khóc lớn hơn. Anh vội vàng đồng ý ngày mai sẽ tới rước hai mẹ con đi chơi hết cả ngày. Nó meo meo: “Ba nhớ nghe ba. Để không còn bất kỳ ai trong khu phố nói mẹ Lan ngoại tình hay ba bỏ con vì không cần con nữa cả. Ba tới chỗ ngoại ngủ đi ba. Hay ba tới rước con về nhà ngủ chung với ba cũng được...”

Hai bên thái dương của anh đau nhức, dây thần kinh nổi lên đập liên hồi. Anh bước ra khỏi phòng ngủ và xuống bếp lấy nước lọc.

Lúc đi ngang qua phòng Tâm Lan, cánh cửa phòng khép hờ và điện trong phòng vẫn còn thấp sáng. Cô ngồi bên bàn làm việc đọc thư của độc giả như biết bao đêm trước kia.

Anh gõ cửa rồi tiến vào phòng. Tâm Lan giật thót, cô quay người lại nhìn anh. Bát tô đựng dưa muối đổ úp xuống sàn nhà...

- Anh vào đây làm gì?

- ...

- À bé Thảo đã hạ sốt chưa anh?

- ...

Hoàng Minh bật cười nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của cô. Suy nghĩ trong đầu anh bây giờ chỉ còn là cảnh tượng đêm trước ngày cưới của Hoàng Ngân và tô đựng dưa muối ở trước mặt.

Anh nhớ lại khoảng thời gian Tâm Lan mang thai bé Thảo, cô cũng thường bị nghén lúc nửa đêm. Tâm Lan thường trốn xuống bếp và ngồi ăn dưa muối một cách ngon lành.

Hoàng Minh tiến lại phía Tâm Lan đang ngồi. Anh vòng hai tay qua cổ cô hỏi nhỏ:

- Anh lại sắp được làm ba phải không em?

Hoàng Minh nhìn màn hình laptop với những con số khổng lồ, những bản đồ, mẫu vẽ trên bàn đang bay loạn soạt bởi gió đêm lùa vào. Anh thực sự không tài nào tập trung nổi với tập tài liệu của dự án mới đang xếp đầy trên bàn làm việc.

Anh nghĩ không biết Tâm Lan đang làm gì, cô có thực sự thoải mái và hạnh phúc với buổi đi chơi ngoài sở thú của ngày hôm nay hay không?

Anh mỉm cười khi nhớ tới đứa bé trong bụng Tâm Lan đang lớn lên mỗi ngày, rồi anh lại đoán già đoán non xem nó là trai hay gái và nên đặt tên con là gì.

Anh còn hứa với Tâm Lan, sang tuần tới nhất định anh sẽ đưa cô tới phòng khám Trần Hùng để kiểm tra thai định kỳ hàng tháng.

Anh nhớ đêm hôm qua, cả gia đình anh nằm tựa vào nhau ngủ chung trên một chiếc giường. Bé Nguyên Thảo còn nũng nịu: “Ba Minh ơi, ba Minh. Ba Minh ôm con bên trái. Mẹ Lan và bé búp bê sẽ ôm con bên phải. Cả gia đình mình cùng yêu thương nhau...”.

Anh nghĩ tới vài ngày sắp đến, anh sẽ đưa Tâm Lan đi mua sắm đồ như váy bầu, quần áo sơ sinh và sách báo.

Anh cũng hứa sẽ mua lại tấm đệm êm hơn cho cô ngủ. Cái bụng ngày một to ụnh kia sẽ khiến cơ thể Tâm Lan nóng hầm hập. Anh còn phải lắp lại cả chiếc máy điều hòa trong phòng ngủ nữa, chúng đã cũ kỹ quá rồi...

Đó là những công việc anh cần làm trong tuần tới.

Anh sực để ý đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ đêm mà Kiều Thanh vẫn chưa về nhà. Anh châm lửa hút nốt điếu thuốc cuối cùng trong bao.

Bóng tối xâm chiếm gần cả căn phòng. Ánh sáng của màn hình laptop hắt ra chiếu sáng được một góc nơi anh ngồi làm việc. Chưa bao giờ, anh cảm thấy mình cô đơn đến thế. Rượu chẳng thể làm anh say. Làn khói thuốc bay bay càng không giúp tinh thần anh thêm minh mẫn.

Anh bước qua phòng ngủ, lấy chân đá cái ghế nằm ngổn ngang giữa đường rồi tiến tới tủ đựng quần áo. Anh cần phải đi tắm. Ngày hôm nay, anh thực sự rất vui nhưng tinh thần lại vô cùng mệt mỏi và nhiều chuyện không biết phải giải quyết làm sao cho ổn thỏa cả đôi bên.

Trong nháy mắt, phía tử đựng quần áo của Kiều Thanh đã trống trơn, chỉ còn vài chiếc móc quần áo làm bằng inox lơ lửng giữa tử, chúng va đập vào nhau, phát ra tiếng kêu leng keng khuấy động cả màn đêm đen yên ắng.

Anh không lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Không phải vì anh nghĩ sẽ quay trở lại cuộc sống cùng Tâm Lan. Mà bởi việc ra đi của Kiều Thanh đã không còn là lần đầu tiên nữa.

Anh đứng bên cửa sổ ngẩn nhìn mưa qua lớp cửa kính buồn hoang hoải. Người đi đường với những chiếc ô, áo mưa đủ màu sắc. Những chiếc xe lao nhanh như bay lướt trên mặt đường khiến bùn nước bắn tung tóe. Anh đứng bất động nghĩ về người đàn bà mà anh đã từng yêu mê muội khi một lần nữa lại bỏ anh đi không một câu từ biệt. Anh đang cố thừa nhận, bao nhiêu chuyện xảy ra suốt thời gian vừa qua là do anh ngu ngốc.

Một hồi lâu sau, như bình tĩnh trong sự trống trải đến tàn khốc, anh vừa dốc chai rượu uống ừng ực, vừa nghĩ đến những điều mộng mị.

Từ lầu mười sáu của tòa chung cư nhìn xuống, hình ảnh lơ mơ của những con người vội vã đang chụm đầu vào nhau xem một vụ tai nạn vừa xảy ra.

Anh tắc lưỡi ngán ngẩm như thâm thách thức. Anh cười xòa, thần thờ tiến về ghế sofa và ném mình xuống. Anh triển miên trong những nghĩ suy, anh không thể nào lý giải nổi sự ra đi của người đàn bà ấy. Cô ta đến, cô ta bỏ đi, cô ta lại trở về và lần này, sự ra đi của cô ta còn nhẹ nhàng hơn cả lần trước.

Anh mơ thấy Kiều Thanh vội vã đi trên đường phố. Bộ đồ cô mang trên người ướt sũng bởi nước mưa. Dáng người cô nhỏ nhắn, những bước đi chênh choáng hơi men cứ lững thững lết trên con đường trải đá có phần gồ ghề. Nước mưa ngập lênh láng các con đường, những ổ gà tạo thành hố nước sâu có thể giết chết con người ta bất kể lúc nào. Nhưng một vài phút sau thì mất hút, màn đêm quán chặt lấy bóng dáng cô không để lại một dấu vết gì.

Anh sực tỉnh sau giấc ngủ vội chưa đầy nửa tiếng. Một cảm giác hoảng hốt mách bảo anh rằng, vụ tai nạn hồi nãy anh được tận mắt chứng kiến, nạn nhân không phải ai khác mà chính là Kiều Thanh.

Anh vùng dậy chạy ra khỏi nhà, lao nhanh tới địa điểm xảy ra vụ tai nạn cách cổng tòa chung cư chừng vài chục mét. Chỉ có máu chảy lênh láng hòa lẫn với nước mưa tràn đầy mặt đường. Chỉ còn vài người bàn tán về sự việc vừa xảy ra. Cố gắng hỏi mấy người phụ nữ, anh chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất: “Đến chết rồi, mà miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên ai đó cùng câu hỏi: ”Ai dắt em đi qua nỗi đau?”

Anh như chết sững người. Bởi mỗi lần say rượu, Kiều Thanh vẫn thường lẩm nhẩm: “Ai dắt em đi qua nỗi đau?”; hay sau những cơn hoan lạc êm ấm, cô vẫn thủ thỉ bên tai anh rằng: “Hoàng Minh, anh phải là người cùng em vượt qua những nỗi đau, những lỗi lầm xưa cũ ấy nhé!”...

Hóa ra từ trước đến nay, anh đã không tài nào rời xa được người đàn bà này - người đàn bà khi mà tạo hóa vừa sinh ra đã trói buộc anh với cô ta là một - người đàn bà đã dạy cho anh những bài học đầu tiên về định nghĩa: “Tình yêu là gì?”

Tình yêu của anh dành cho Kiều Thanh đã gây ra cho biết bao nhiêu người yêu thương anh phải đau khổ. Và cả chính anh, người tự đâm đầu vào chính bi kịch do mình gây nên cũng không thể nào thoát ra khỏi nỗi đau đó.

Anh vội vàng điện thoại cho Kiều Thanh, những tiếng chuông dài đến buồn bực, sốt sắng. Anh gọi đến lần thứ hai, thứ ba..., nhưng cũng chẳng thấy cô bắt máy.

Lòng anh râm ran như lửa đốt.

Sợ ý, chiếc điện thoại của anh bỗng rơi tõm xuống đường ngập nước mưa.

Màn hình điện thoại tối đen... giống như người không còn một dấu hiệu nào của sự sống.

Ba tháng sau

Anh cô đơn ngồi bất động trong phòng khách. Ban ngày, anh thường rơi vào trạng thái mộng du với những hình ảnh đau thương, lênh láng máu. Ban đêm, anh thường mất ngủ và bị ám ảnh bởi những giấc mơ. Mỗi ngày mở mắt ra, hình ảnh của Tâm Lan lại in hằn trong tâm trí anh. Phía bên phải, bé Nguyên Thảo vẫn ngủ và nép chặt vào ngực anh, bàn tay nó nắm chắc tay anh như thể sợ anh sẽ đi mất. Phía bên trái, là một ô cửa sổ dài được che bằng tấm ri đô in hình những bông hoa dại màu vàng tươi.

Anh áp mặt vào chiếc gối bông mềm mà Tâm Lan vẫn thường nằm hoặc lấy nó để ném vào tường mỗi khi giận dữ anh. Một mùi thơm thân quen xộc vào mũi. Anh phải kiềm chế những giác quan, kiềm chế những cảm xúc của mình.

Rồi anh lại ngẩn ngơ ngồi bất động khi nhớ thương về người vợ đẹp của những tháng ngày xưa cũ.

“Thanh Nga rất vui khi được gặp lại quý thính giả của chuyên mục: ”Cùng bạn sẻ chia Radio Tiếng Việt” được phát trên Radio tần sóng 100.5 MHz vào 14h Thứ năm hàng tuần và phát lại vào 10h00 Chủ nhật hàng tuần. Chương trình đồng thời được phát trên Radio Robin Hood tần sóng 95,5 MHz vào thứ ba hàng tuần.

Thật may mắn và hạnh phúc cho tôi khi tuần này lại tiếp tục được trò chuyện cùng quý vị trong những giây phút còn lại của một ngày. Những nỗi băn khoăn, trăn trở, những ý tưởng chưa được thực hiện hay nỗi niềm riêng tư mà bạn ngại ngần đem giấu kín... Các bạn hãy nói với chúng tôi. Chuyên mục ”Cùng bạn sẻ chia” mong muốn thông qua những câu chuyện, những thắc mắc, những thông điệp yêu thương từ các thính giả nghe đài có thể cảm nhận được, bên cạnh những khó khăn, thử thách của cuộc sống, còn có những giây phút vui vẻ và hạnh phúc giống như nhâm nhi một tách trà nóng cùng mật ong. Không những thế, chúng tôi còn cung cấp những thông tin về mẹo vặt trong đời sống thường ngày, để giúp các bạn tiết kiệm được thời gian...

Sẽ không làm mất thời gian của quý thính giả thêm nữa, Thanh Nga xin được điểm qua một số cuộc gọi mà tổng đài đã ghi lại hoặc những lá thư thắc mắc được gửi đến. Hãy lắng nghe nhé! Rất thú vị, đây hài hước và cả cái nhịu mà đầy tâm trạng nữa đấy”.

- Kính koong... Mình là một độc giả thường xuyên của chuyên mục. Gần đây, mình rất thắc mắc vì sao không thấy Tâm Lan tiếp bạn nghe đài nữa? Thời gian trước, mình rất hay trao đổi qua thư để tư vấn và xin lời khuyên từ cô gái này... Nhưng gần đây, mình thấy hụt hẫng vì không nhận được hồi đáp sau nhiều bức thư đã được gửi đi. Phải chăng, Tâm Lan đã chuyển công tác hay sao? Phiên chuyên mục xin gửi lời nhắn tới cô ấy rằng: Mình rất hâm mộ Tâm Lan và mong cô ấy sớm quay lại với chương trình. Mình là... chàng trai hai mặt – nick name này là do cô ấy gọi mình, hy vọng là cô ấy còn nhớ. Ngày trước, mình đã ngốc nghếch khi cho rằng tâm lý của cô ấy thực sự có vấn đề. Nhưng sau cuộc hôn nhân lần thứ hai tiếp tục bị đổ vỡ, mình thực sự rất hối hận... Mình rất cần lời khuyên từ cô ấy...Hãy giúp mình. Xin cảm ơn chương trình nhiều lắm...

- Kính koong... Xin chào chương trình. Chương trình có thể giúp mình liên lạc với Tâm Lan được không?... Mình là người đàn bà khờ dại... Nhờ lời khuyên của cô ấy mà mình đã quyết định để ông chồng si tình quay về với người tình cũ. Sau bảy tháng, anh ấy đã quay về bên mình... Mình rất muốn được gửi lời cảm ơn tới cô Tâm Lan...

- Kính koong...

- Kính koong...

- ...

Hoàng Ngân khóc tức tưởi. Ông sắp già tháo chiếc kính để lên mặt bàn, dùng chiếc khăn mùi xoa lau nước mắt...: “VẬY mà ngày xưa, tôi đã gọi cô ấy vào văn phòng và la mắng ột trận... Tâm Lan ơi... Hãy tha lỗi cho tôi nhé!...”

Tâm Lan đã chết, đó là sự thật không ai có thể chối cãi. Nhưng với anh, anh lại không cho phép bản thân mình tin điều đó là sự thật, ngay cả khi chính anh là người chứng kiến vụ tai nạn thảm khốc đó từ đầu đến cuối.

Anh đứng bần thần ngẩn nhìn bức hình chung của gia đình mà Tâm Lan cố níu giữ trong đêm mưa ngày

ấy đã bị nước mưa làm nhòa đi khuôn mặt cô. Nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được những đường nét dịu dàng, thanh thoát, một tâm hồn trong sáng đằng sau sự mờ ảo đó.

Trong cuộc đời anh, hạnh phúc của anh, liệu người đàn bà này chỉ là cái bóng của Kiều Thanh? Phải chăng Kiều Thanh là đêm, còn Tâm Lan là nắng? Tâm Lan quẩn quanh đi tìm nắng, đi tìm tình yêu trong màn đêm và quá khứ của anh mà chẳng hay, đêm chính là cái bóng của ban ngày, và ban ngày chỉ là khúc dạo đầu của đêm tối. Chỉ để đến khi vĩnh viễn lìa xa cuộc đời này, cô vẫn chỉ là cái bóng, là sự mờ nhạt tồn tại và chỉ kịp lướt qua trong cuộc đời anh?

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô: “Muộn rồi, phải không em?”.

Đột nhiên, bức hình lớn bật khỏi đỉnh tường. Cơn gió từ ngoài ô cửa sổ thốc mạnh vào căn phòng. Tấm ri-dô in hình những bông hoa đại màu vàng tươi bay phấp phới. Và đôi chân anh quỵ ngã xuống sàn nhà.

Tiếng con mèo trắng tiếp tục cất lên tiếng ai oán, bi thương. Bé Nguyên Thảo cũng tỉnh giấc. Giọng con bé lại thét lên:

- Ba đã làm gì thế ba? Sao ba vô ý để bức hình bị vỡ mặt kính thế này?
- Ba xin lỗi. Ba xin lỗi.

Hoàng Minh luống cuống dựng khung hình lên và để nó dựa vào bức tường gần đó. Anh tự tay nhặt những mảnh kính vỡ đang nằm la liệt trên sàn nhà.

- Con ngồi yên ở trên giường. Con không có được xuống nền nhà đâu nhé! Coi chừng sẽ bị mảnh kính cửa phải chân tay đấy.
- Dạ.

Bé Nguyên Thảo buồn bã ngồi lật đở xem lại từng bức hình trong cuốn album ảnh gia đình. Tấm hình nào mẹ Lan của nó cũng cười tươi. Tấm hình nào mẹ Lan của nó cũng hạnh phúc. Vậy mà... Giọng con bé buồn rầu:

- Ba nhớ mẹ Lan không ba?

Bé Nguyên Thảo hướng đôi mắt mình về phía Hoàng Minh đang ngồi dưới sàn nhà. Con bé hốt hoảng nhận ra tay anh đang bị chảy máu. Nó lại hét lên:

- Ba đừng đi đâu nghe ba. Con biết mẹ Lan để bông gạc trong ngăn tủ nào ở phòng khách. Ba chờ con nghe ba.

Hoàng Minh chảy nước mắt. Khuôn mặt con gái anh ngày càng xinh đẹp như Tâm Lan. Và hơn hết, tính cách của con bé gần như là bản sao hoàn hảo của người phụ nữ đẹp ấy.

Anh cười trong niềm hạnh phúc hòa với nỗi đau.

- Ba không sao đâu. Con đi từ từ thôi không lại ngã. Lát nữa ba con mình ra thăm mộ mẹ Lan và em bé nhé!
- Vâng ạ. Mà ba ơi ba. Ba đừng có buồn quá. Con sẽ không hư đâu. Con sẽ chăm chỉ học hành. Con sẽ giúp ba nấu ăn. Ngày trước mẹ Lan dạy con nhiều thứ lắm. Con sẽ phụ việc ở nhà để ba không vất vả. Con sẽ quét nhà, quét sân. Ba nhé!
- Ừ.

Hoàng Minh mặc kệ bàn tay đang chảy máu. Anh kéo đứa con gái vào lòng mình mà ôm chặt. Anh hôn lên trán của nó, đôi má nó và hứa rằng: “Ba mãi mãi sẽ ở bên con. Ngôi nhà này mãi mãi là duy nhất chỉ của hai ba con mình”.

28. Chương 28 (Kết)

- Mẹ đang ở đâu thế ạ?
- Mẹ đang trên đường về. Bé Thảo ngủ trước đi nghe.
- Không! Con chờ mẹ về cơ. Mà mẹ Lan nhớ lấy hình chụp hôm đi chơi Noel và ở sở thú nữa nhé!
- Ừ! Mẹ đang ôm bức hình trong tay nè! Hình đẹp lắm, lát mẹ về, mẹ bảo cậu Lộc treo vào phòng ngủ, để đêm nào mẹ con mình cũng thấy ba Minh nghe.
- Dạ. Trời mưa, mẹ đi đường cẩn thận nhé mẹ.
- ...

Chưa kịp trả lời lại cho con bé, Tâm Lan hốt hoảng chạy vội ra phía đường chỉ để giữ lại bức hình khổ lớn.

Một chiếc xe phóng nhanh trong đêm mưa đã vô tình cuốn theo bức hình văng ra xa khỏi người cô. Một chiếc xe khác bất ngờ xuất hiện trong màn mưa mờ ảo cũng đang lao về phía trước. Cô cũng lao ra quá nhanh, giống như chiếc lá vừa rụng bị gió quất thổi tung ra giữa lòng đường. Phanh xe dường như chẳng còn tác dụng nữa, đôi chân cô chỉ còn biết đuổi kịp theo bức hình.

Và cứ thế lao ra.

Nhiều người đi bộ đứng sững lại như vừa được chứng kiến một cảnh phim quay nhanh mà tiếng người đạo diễn thì đang la hét “cắt, cắt” ầm ĩ.

Giây phút này, trong mắt cô chỉ còn là bức hình khổ lớn kia. Đó là thứ duy nhất cô có thể mang về cho con gái trong đêm nay. Nếu không, nó sẽ khóc, nó sẽ lại nghĩ, mẹ của nó chỉ toàn nói dối nó.

Khoảng cách với bức hình chỉ còn là vài gang tay nhỏ. Ánh mắt cô lộ rõ vẻ hân hoan. Cô nghĩ đến cả ánh mắt trong veo và nụ cười trong vắt khi Nguyên Thảo nhìn thấy bức hình, hay niềm vui sướng khi nó chạm tay vào từng đường nét trên khuôn mặt của ba Minh và chỉ trở vào bụng cô mà ngơ nghe hỏi: “Bé búp bê đang ở đó có nhìn thấy ba Minh không mẹ?”.

Tâm Lan như nhận ra đang có điều gì đó bất ổn. Cô quay phắt đầu lại, sự hoảng hốt in hằn trong đôi mắt cô. Bàn tay giữ lấy bức hình trở nên cứng đờ. Cô nghe thấy tiếng phanh xe gấp và tiếng còi xe ầm ĩ xung quanh. Cô nhìn thấy những bóng đèn ô tô, xe máy sáng chói cùng hất về phía mình... Mắt cô như mờ đi. Nước mưa đổ xuống làm người cô ướt sũng...

Tiếng ma sát giữa cơ thể yếu mềm của Tâm Lan và lớp xe cao su vang lên rợn người.

Cô nhìn thấy những chiếc xe vẫn lướt đi. Cô thấy những bóng người và tiếng bước chân bì bõm trong lòng đường ngập nước đang đổ dồn về phía mình. Cô thấy bụng mình đau nhói và đưa tay chạm xuống phần váy nơi cửa mình. Đôi mắt cô dần dần nhòe đi khi nhìn thấy bàn tay nhuộm một màu máu đỏ. Mùi máu tanh nồng bắt đầu phả ra xung quanh cô.

Cô nằm sõng soài giữa lòng đường lớn. Cổ nhồm người dậy, thân hình cô lại đổ ập xuống mặt đường sũng nước. Đôi mắt khép lại và đôi môi chuyển sang màu tái nhợt...

Bức hình mà Tâm Lan cố nhào người để níu giữ bị vỡ một mảng kính. Những giọt nước mưa đang cố len lỏi luồn qua kẽ vỡ, chảy vào và thấm ướt....

- Hoàng Minh... Nguyên Thảo...

Tâm Lan gọi tên anh, tên con thắm thiết nhưng không có giọng nói nào đáp lại trong đám người vây vòng trong vòng ngoài kia...

Mọi thứ như mờ dần trước đôi mắt còn lộ rõ sự hoảng hốt của cô. Tất cả chỉ là ảo ảnh hay những lời nói còn vang vọng từ những cuộc hội thoại trước kia của đám người đi đường đang vây lấy.

Cô mong manh yếu đuối như loài thiên nga trắng đang nằm bất động chờ cái chết. Sự lạnh lẽo của đêm mưa chụp xuống cướp đi nụ cười rạng rỡ và vẻ đẹp thường ngày, thay vào đó là dáng người nằm co quắp trên mặt đường với dòng máu tuôn ra không ngừng chảy.

Cô lẩm bẩm: “Ai dắt em đi qua nỗi đau? Ai dắt em đi qua nỗi đau?...”

- Tâm Lan! Em không sao chứ? Tâm Lan...

Bình Nguyên đã định sẵn là phải lái chiếc xe lao nhanh trước khi đám người đi đường vây kín lại để chạy trốn vụ tai nạn do mình vừa gây ra. Nhưng trong ánh đèn mờ nhạt của thành phố, anh đã kịp nhận ra người bạn Tâm Lan mới quen hôm nào. Sự hốt hoảng theo bản năng của con người đã kịp hồi thức anh phải quay ngược đầu xe lại.

Vừa nâng người cô dậy lao tới chiếc xe đang đậu bên vệ đường, anh vừa gọi tên cô thăm thiết.

Những đám người xung quanh chỉ còn biết hỏi han nhau:

- Bạn hả? Hay vợ? Nhanh nhanh tới bác sĩ ngay đi.

- Bỏ rồi. Vợ con gì chứ? Nửa đêm nửa hôm ra đường thế này cơ mà. – Một người ác ý khác khẽ lên tiếng mỉa mai.

Vậy đấy, thế giới chẳng bao giờ hết những chuyện phiền hà. Con người ta còn chẳng thể hiểu tình yêu của chính mình nhưng lại vẫn thích tìm hiểu và đưa ra những lời nhận xét hà khắc đối với tình yêu của những người xung quanh. Thế giới là một nơi hỗn loạn, đầy rẫy rắc rối và cả những tình người dối gian.

- Hoàng Minh... – Tâm Lan siết chặt bàn tay lạnh toát của Bình Nguyên, cô cố nở một nụ cười gượng tỏ vẻ viên mãn và hạnh phúc tròn đầy. – Em sẽ không sao đâu, ngay cả ở giây phút nguy hiểm nhất của cuộc đời, em vẫn có anh ở bên cạnh đây thôi. Như thế... - Tâm Lan ngừng lại vài giây... - Như thế là em mãn nguyện lắm rồi.

- Tâm Lan. Anh xin lỗi. Em đừng sợ. Anh sẽ ở bên cạnh em mà.

Bình Nguyên lúng túng. Anh siết chặt lấy cơ thể lạnh toát của cô đang run lên bần bật.

- Anh hứa chứ...? Anh Minh?

- Ừ! Anh hứa! Bởi vì anh yêu em!

- Thật không? - Tâm Lan gắng mở mắt lớn hơn để nhìn anh thêm rõ. Cô gắng căng tai hơn, để nghe lời “yêu” từ anh là thật...

- Thật! Anh yêu em!

- Dù sao thì... em vẫn yêu cái cách... mà anh đã làm em đau.

Và Tâm Lan mỉm cười, đôi mắt nhắm nghiền lại ngay sau đó. Ở khóe môi cô có dính vài giọt máu chảy ra đang tím thâm lại, làn da cũng nhợt đi, và bất động.

Bình Nguyên hốt hoảng gọi tên cô suốt chặng đường tới bệnh viện thành phố. Anh ra sức lay người cô. Anh tuyệt vọng gào thét tên cô... Nhưng Tâm Lan vẫn không mở mắt nhìn anh. Đôi môi trắng nhợt kia không hề cử động... Máu trên người cô vẫn không ngừng chảy. Anh phát hiện ra, cô đang mang bầu khoảng vài tháng... Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng. Anh đã gây ra chuyện gì thế này? Trong phút chốc, mọi thứ trở nên tối đen và không còn cảm giác.

Quá trễ rồi, người phụ nữ đẹp đến chết mà vẫn cứ mong mỗi một lời yêu thật lòng...

Vào ngày làm lễ Tốt Khốc, Bình Nguyên ghé qua nhà thấp nhen nhang cho Tâm Lan. Anh ăn mặc giản dị, mái tóc cắt ngắn kiểu một phân, mặt mày sáng sủa lộ rõ sự thông minh và thuộc vào lớp người mà con gái rất thích ngay từ lần gặp đầu tiên. Bình Nguyên nói lời xin lỗi, anh bày tỏ sự cảm thông với Hoàng Minh rồi ra về rất nhanh sau khi đó.

Hoàng Minh cảm thấy lạ. Anh không thể tìm thấy nét mặt Bình Nguyên biểu hiện gì là người đang hẹn hò với Tâm Lan cả. Họ cùng ngồi trong quán café, cùng chụm đầu vào nhau cười nói vui vẻ. Nhưng nét mặt

Bình Nguyên lại quá ư là kì lạ khiến anh không thể nào tìm thấy một chút gì ảnh hưởng về cái chết bất ngờ của Tâm Lan mà chính Bình Nguyên lại là người gây ra vụ tai nạn đó.

Phải chăng, anh ta cũng đang lén lút ngoại tình, giống như anh đã từng thế?

Hoàng Minh ngồi gần như bất động tại quán café Petite Fille – cô gái nhỏ.

Bức tranh ngay cửa quán đã được thay bằng bức tranh mới “Tiên nữ và thổ ngọc, được thực hiện bởi: Justin”.

Bằng vốn sống bảy năm tại Việt Nam, Justin hào hứng kể chuyện: “Rất tình cờ trong những ngày tháng sống tại Việt Nam. “Tiên nữ và thổ ngọc” dường như là bức hình mà tôi tâm đắc nhất. Cô gái thật đẹp, một nét đẹp đậm chất Việt Nam. Dáng người thanh mảnh trong bộ đầm trắng bởi những bước đi uyển chuyển trên đường phố. Phía sau là chú mèo trắng muốt với lớp lông mềm mại. Nó giống như thổ ngọc chỉ có trong những trang truyền thuyết. Tôi rất hy vọng sẽ gặp được cô gái này. Mong một ngày đến Petite Fille, cô ấy sẽ nhận ra mình chính là nhân vật trong bức tranh đó. Tôi rất tin vào duyên số”.

Hoàng Minh lẩm nhẩm lại những câu thơ trong bài: “Sài Gòn chiều tan tác dưới cơn mưa” của nhà thơ Cao Thoại Châu. Anh nhìn ngắm từng đường nét trên bức vẽ “Tiên nữ và thổ ngọc”.

“Sài Gòn cơn mưa đầu mùa hạ

Nhấn chìm không biết mấy cơn đau

Những phiên muộn riêng tư

Quặn thắt trong lòng không nơi trú ẩn”.

Không lâu sau, tại khu vườn nhà Hoàng Minh mọc lên một loài hoa rất lạ, màu trắng, rất thơm. Điều kì lạ là, thân cây hoa thật mỏng, lớn ngổng lên và cuộn thân mình giống như một dấu hỏi. Những người hàng xóm xung quanh rỉ tai nhau và gọi đó là hoa Tâm Lan, cuộc đời cô khổ hạnh và đau đớn khi yêu phải một người đàn ông có quá khứ, để rồi giống như một dấu hỏi lặng không lời giải đáp: “Ai dắt em đi qua nỗi đau?”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dat-em-di-qua-noi-dau>